

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2012/03 (36) • 7 Eylül 2012 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

*Geleceğimiz ve çocuklarımız için
dinci-gerici karanlığa karşı*

15 Eylül'de Ankara'ya!

*Çocuklarımıza, okullarımıza, eğitime
geleceğimize sahip çıkıyoruz*

4+4+4'ü Durduracağız

İÇİNDEKİLER

Devrimci anti-emperyalist mücadele,	
görevler, sorumluluklar	3
Düzenin inkar ve imha saldırıları.....	4-5
İcazetle iş yapan taşeronların	
sonu hezimettir!	6
Türk sermaye devletinden	
BM'ye işgal çağrısı!	7
12 Eylül düzeni AKP eliyle sürüyor! ..	8-9
Sınıfın gerçek örgütlülüklerini	
oluşturma görevi.....	10
Kayseri'de kıdem tazminatı ve	
özelleştirme sempozyumu.....	11
Maltepe taşeron işçilerinden işgal! ..	12
ADÖKSAN'da bekleyiş başladı	13
“Gerçek bir sendikal örgütlülük kurmayı	
hedefliyoruz”	14
Hobim'de sendika düşmanlığına	15
Güncel gelişmeler ışığında	
gençlik içinde anti-emperyalist	
mücadele.....	16-17
Genç Sen ve tutumumuz üzerine.....	18
Ekim Gençliği'nin kayıt dönemi	
çalışmalarından.....	19
Gençlik harçlara karşı alanlarda!	20
Emekçiler emperyalizme ve kirli savaşa	
karşı alanlarda.....	21
1 Eylül'de emperyalist savaş ve	
saldırganlığa öfke.....	22
Avrupa'da 1 Eylül eylem ve	
etkinliklerinden.....	23
Sermayenin zulmüne karşı direniş... ..	24
Taksim'de “4+4+4”ü durduracağız”	
yürüyüşü	25
İzmir'de “demokrasi, sosyalizm ve	
anayasa” semineri.	26
Polis terörü hız kesmiyor!	27
Türkiye silah ticaretinde 8.,	
eğitim ve sağlıkta sonuncu.....	28
Devlet tecavüzcüleri korumaya devam	
ediyor!	29
Yarın çok güzel olacak... ..	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/03 (36) * 7 Eylül 2012

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Dinci-gerici AKP iktidarının dayattığı “4+4+4” ile ilgili tartışmalar bir süredir ülkenin ana gündemlerinden birisini oluşturuyor. Geline aşamada sermayenin ve AKP iktidarının eğitim alanında gündeme getirdiği 4+4+4 saldırısı, yeni eğitim-öğretim döneminde uygulanmaya başlanacak. Böylece eğitimin tamamen gericileştirilmesi ve ticarileştirilmesinin önünü açan, çocuk işçiliği yaygınlaştıracak olan, kız çocuklarının eğitim hakkını tehdit eden, toplamında geleceğimizin karartılması anlamına gelen kapsamlı bir saldırı süreci ile karşı karşıya gelmiş bulunuyoruz.

Eğitim alanında gündeme gelen çok yönlü saldırıların yeni bir halkası olan 4+4+4 sistemi ile bir taraftan dinci-gerici ideolojinin toplumun genç kuşaklarına daha etkin bir şekilde sirayet ettirilmesi, Tayyip Erdoğan'ın ifadesiyle “dindar bir nesil” yetiştirilmesi amaçlanırken, öte taraftan sermayeye nitelikli ve ucuz iş gücü yaratmak hedefleniyor.

Tüm bu sebeplerle 4+4+4 saldırısının geri püskürtülmesi, dinci-gerici AKP iktidarının yaratmak istediği karanlığın dağıtılması için önemli bir yerde durmaktadır. Zira söz konusu olan çocuklarımız şahsında geleceğimizdir. Bu doğrultuda 15 Eylül'de Ankara'da yapılacak olan miting önemli bir yerde durmaktadır. Sınıf devrimcileri 15 Eylül mitingini 4+4+4 saldırısına karşı emekçilerde birikmiş hoşnutsuzluğu ve tepkileri açığa çıkarmak ve örgütlemek bakışıyla ele almalı, bulundukları yerelerde miting çalışmasını bu bakışla hayata geçirmek için azami bir çaba ortaya koymalıdır.

İçerisinden geçilen siyasal süreç hesaba katıldığında 15 Eylül mitinginin temel gündemlerinden birisinin de emperyalist savaş ve saldırganlık olacağından kuşku duymamak gerekiyor. Bu bağlamda miting, içeride emekçilere dönük sosyal-iktisadi saldırılara karşı, dışarda emperyalizm adına yürütülen savaş taşeronluğuna karşı mücadeleyi büyütmek için önemli bir fırsat olarak önümüzde durmaktadır. Dolayısıyla sınıf

devrimcileri 15 Eylül Ankara mitingini aynı zamanda emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı bir içerikle ele almalı, mitinge yönelik hazırlıklarını bu bakış üzerinden şekillendirmeli ve hızlandırmalıdır.

Aylık Sosyalist Gençlik Dergisi **Ekim Gençliği**'nin Eylül 2012 tarihli 139. sayısı çıktı. Derginin yeni sayısını kitapçılardan ve Eksen Yayıncılık bürolarından temin edebilirsiniz.

Devrimci anti-emperyalist mücadele, görevler, sorumluluklar

Emperyalist savaş ve saldırganlığın tırmandığı, iktisadi krizlerin her geçen gün yeni bir coğrafyayı pençesine aldığı bir dönemden geçiyoruz. İçerisine girmiş bulunduğumuz “krizler, bunalımlar, savaşlar ve devrimler” dönemini olgusal olarak doğrulayan bu gelişmeler, sınıf devrimcilerinin omuzlarına yeni ve kapsamlı görev ve sorumluluklar yüklüyor.

Zira yeni tarihsel dönemin bütün izleri, dinamikleri ve somut gelişmeleri en başta Türkiye’yi çevreleyen coğrafya üzerinden kendisini ortaya koymaktadır. Ortadoğu’ya yönelik özellikle son on yıldır artarak süren emperyalist müdahaleler, Yunanistan, İtalya ve İspanya gibi AB ülkelerinde baş gösteren iktisadi kriz ve sosyal hareketlilikler, Kafkasya’dan Kuzey Afrika’ya kızışan emperyalist nüfuz kavgaları vb... Yeni dönemin temel dinamiklerinin harekete geçtiği bütün bu hat Türkiye’yi kuşatan geniş bir alanı içerisine alıyor.

Arap halkları emperyalizmin kısılcında

Kapitalist sömürüye ve sosyal-iktisadi yıkıma karşı Mısır ve Tunus’ta başlayan halk hareketlerinin giderek bütün bir Arap coğrafyasına yayılması bölge açısından geride kalan dönemin en önemli gelişmeleri oldu. Bu gelişmeler sadece ortaya çıktığı ülkelerde değil uzunca bir süre dünya gündeminde temel bir yer tuttu. Fakat Mısır, Tunus, Bahreyn, Ürdün, Libya ve Suriye’de gündeme gelen kitle hareketlerinin en temel zaaf alanı ve açmazı devrimci bir önderlikten yoksun olması idi. Bugün özellikle Libya ve Suriye üzerinden gündeme gelen emperyalist müdahale ve savaş sürecinin doğru bir temelde kavranabilmesi için bu kritik halkayı asla akıldan çıkarmamak gerekiyor.

Zira yaşanan halk isyanlarını yukarıda altını çizdiğimiz temel zaaf alanı üzerinden hızla istismara girişen ve “*halkları diktatörlükten kurtarma ve demokrasi götürme*” demagojisine sarılan emperyalistler, kimi ülkelerde işbirlikçileri üzerinden, kimi ülkelerde ise Libya’da olduğu gibi doğrudan emperyalist müdahalelerle bölgeye dönük kirli politikaları uygulamaya koydu. Arap coğrafyasında halk hareketleri gündeme geldiğinden beri emperyalist-kapitalist dünyanın egemen güçleri ve yerli işbirlikçileri, yaşanan bu gelişmeleri bölgesel politikalarının dayanağına dönüştürmek, bununla birlikte devrimci bir mecra akmamasının önüne geçmek için savaş dahil her türlü müdahale yöntemini devreye soktu/sokuyor.

Dün Mısır ve Tunus’ta dinci-gerici Müslüman Kardeşler üzerinden sürece müdahale eden, bu ülkelerde Amerikancı iktidarlar kurmaya girişen ABD emperyalizmi, bugün Suriye’de “Özgür Suriye Ordusu” ve “Suriye Ulusal Konseyi” üzerinden benzer bir süreç işletiyor. Geline aşamada kitle hareketlerinin gündeme geldiği ülkelerin emekçileri, devrimci bir önderlikten yoksun olmanın bedelini çok ağır şekilde ödüyor. Dün neoliberal saldırıların yarattığı sömürü koşullarına karşı ayağa kalkan, günlerce meydanları işgal eden Arap halkları bugün bulundukları coğrafyada emperyalist savaş tehdidiyle

karşı karşıya gelmiş bulunuyor. Bugün, emperyalist savaş ve saldırganlık, işçi sınıfı ve emekçi kitleler tarafından devrimci bir çıkışla durdurulamadığı koşulda bölge halklarını çok daha büyük bir felaketin beklediğini söylemek yanlış olmayacaktır.

Anti-emperyalist mücadele ve güncel durum

Yukarıda çerçevesini çizdiğimiz tablo, özellikle bölgesel planda yaşanan güncel gelişmeler, Türkiye’nin devrimci-ilerici güçlerine, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerine kapsamlı sorumluluklar yüklüyor. Bir taraftan Türk sermaye devletinin emperyalist savaş ve saldırganlık sürecinde üstlendiği aktif taşeronluk misyonu, öte taraftan bölgede tuttuğu kritik konum, emperyalistlere ve işbirlikçi sermaye iktidarına karşı verilecek mücadelenin önemini ve yakıcılığını daha da arttırıyor.

Zira emperyalistlere ve işbirlikçilerine Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri tarafından indirilecek bir yumruk, bir taraftan Türk sermaye devletine - dolayısıyla emperyalistlere- sarsıcı bir darbe olurken, öte taraftan Türkiye’nin jeopolitik konumu gereği bölge halkları üzerinde muazzam bir etki yaratacaktır.

Fakat verili durum, özellikle son 1 Eylül tablosu bu açıdan ciddi zaaf lar ve zayıflıklar olduğunu tüm çıplaklığıyla ortaya koymaktadır. Bu zaaf alanlarını şu iki başlık üzerinden özetleyebiliriz: İlki emperyalizm ve emperyalist savaş karşısında reformist solun sorunlu-liberal yaklaşımları. İkincisi sınıf hareketi ve emekçi kitleler cephesinde yaşanan durgunluk-tepkisizlik olgusu.

Son yıllarda ilerici-sol güçlerin büyük bir kısmını içerisine alan tasfiyeciler-reformist cereyan dolaysız olarak anti-emperyalist mücadele alanında da kendi sonuçlarını yaratmış bulunuyor. Bugün emperyalizme karşı mücadeleyi “demokratizm” alanına, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı tutumu ise genel bir “barış” söylemine mahkum eden liberal anlayış, “savaş karşıtı” oluşumların ortak ekseni durumunda. “Her türlü savaşa” karşı yan yana gelen reformist çevreler ve onların takipçileri, emperyalist savaş ve saldırganlığın niteliğini açıkça tanımlamak ve amaçlarını ortaya koymaktan bile aciz durumdalar. Bu tutum kaçınılmaz olarak emperyalist savaşa karşı yürütülen mücadeleyi daha en başta sakatlamakta, devrimci mahiyetini zayıflatan bir etkene dönüştürmektedir. Dolayısıyla sınıf devrimcilerinin, bu türden platformlara karşı bir hayale kapılması için herhangi bir neden yoktur. Tersine politik planda sorunlu, ortak iş yapma noktasında ayak sürüyen, yüzünü sınıf ve emekçi kitlelere dönmeyen hiçbir birlikteliğe pirim vermemek, zamanı ve enerjiyi bu türden alanlarda tüketmemek gerekmektedir.

Meselenin bir başka boyutu ise geçtiğimiz yıllarda Arap halklarının ortaya koyduğu çıkış ve emperyalistlerin bunun üzerinden geliştirdiği müdahaleler konusunda solda yaşanan kafa karışıklığı. Bugün Arap halkları, özellikle Suriye’de, bir yandan

devrimcilik iddiasıyla hareket edenine, solun büyük bir kesimi, Arap coğrafyasında yaşanan gelişmeler üzerinden tutarlı bir yaklaşım ortaya koymakta zorlanmaktadır. Kimi sol güçler ABD emperyalizminin bölgesel politikaları karşısında gerici Baas rejimlerini savunur bir konuma düşerken, kimisi emperyalizmin Ortadoğu politikalarından ilerici sonuçlar çıkarma hesabındadır.

Bugün, emperyalist savaş ve saldırganlık karşısında yürütülen mücadelenin bir başka sorun alanı ise hareketin politik olduğu kadar nicel zayıflığıdır. Bilindiği üzere ABD’nin 11 Eylül sonrası Afganistan ve Irak işgalleriyle başlattığı savaş ve saldırganlık süreci sadece Türkiye’de değil bütün bir dünyada geniş bir emekçi kitleleri tarafından tepkiyle karşılanmıştı. Söylemleri ve ufkü her ne kadar düzen sınırlarını aşamasa da on binlerce insan dünyanın dört bir yanında emperyalist savaş karşısında sokaklara dökülmüştü. Bugün ise, emperyalist saldırganlığın giderek dizginlerinden boşaldığı bir süreçte ciddi bir sessizlik tablosuyla karşı karşıyayız. Libya ve ardından Suriye’ye dönük emperyalist müdahaleler, sınıf ve emekçi kitleler cephesinden elle tutulur bir tepkiyle karşılanamamış, dahası ilerici-sol güçlerin cılız kalan eylemlikleri dışında meydanlar büyük oranda boş kalmıştır. Antakya dışta tutulursa son 1 Eylül tablosu bu zayıflığın göstergesidir.

Fakat bu tablo yanıltıcı olmamalıdır. Türkiye’yi de içerisine alan bu coğrafyada özellikle işçi sınıfı ve gençlik kitleleri içerisinde emperyalist savaşlara karşı büyük bir mücadele potansiyeli bulunmaktadır. Bugünkü durgunluk ve tepkisizlik halinin gerisinde toplumun üzerine çöreklenmiş burjuva gericiliğinin etkisi kadar, işçi sınıfının bilinç ve örgütlenme düzeyinin günümüz koşullarındaki geriliği yer almaktadır.

Görev sınıf devrimcilerinin omuzlarında

Emperyalizme karşı tutarlı ve devrimci bir mücadele örebilmenin yolu, her şeyden önce devrimci bir dünya görüşüne ve sağlam bir ideolojik-sınıfsal temele sahip olmaktan geçmektedir. Sınıf devrimcilerinin içinden geçilen tarihsel dönemi ve Ortadoğu merkezli yaşanan güncel gelişmeleri doğru değerlendirmesinin ve devrimci sonuçlar çıkarabilmesinin sırrı tam da buradadır.

Fakat komünistler açısından her türlü değerlendirme ve “somut durum tahlili”, en başta devrimci görevlerin tayin edilmesi içindir. Günün görevi ise her olanağı kullanarak, tüm yol ve yöntemden devrimci bir tarzda yararlanarak emperyalist savaşa karşı kitlelerin duyarlılığını açığa çıkarmak ve kalıcı mevziler yaratmaktır. Sınıf devrimcileri önümüzdeki dönem tüm dikkatlerini buna vermeli, bu konuda etkin bir siyasal faaliyet kapasitesi ortaya koyabilmelidir. Fabrikalarda, sanayi havzalarında, işçi mahallelerinde yürütülen politik faaliyete bu gözle bakmalı, başta emperyalist savaş ve saldırganlık gündemi olmak üzere işçi sınıfı ve emekçileri devrimci siyasal mücadeleye kazanmak için seferber olunmalıdır.

Düzenin inkar ve imha saldırıları sürüyor...

Kürt sorununun kalıcı çözümü için mücadeleye!

Kürt hareketinin Şemdinli çıkışı sonrasında Türk sermaye devleti inkar politikasına dört elle sarıldı. Dinci partinin şefi Tayyip Erdoğan, Kürt meselesi ile ilgili olarak AKP iktidarını eleştirenlere hakaretler yağdırırken, inkar siyasetini “Kürt meselesi yok” noktasına vardırdı. AKP iktidarı aynı zamanda Kürt halkına yönelik saldırılara cepheden destek vererek ırkçı-şoven saldırganlığın artmasına da çanak tuttu.

Sadece AKP iktidarı değil sermaye medyası da Kürt halkına ve hareketine yönelik saldırganlığa kan taşımak için harekete geçti. Kirli savaşın dümenine su taşıyan kontra medyanın önde gelen isimlerinden biri olan Enis Berberoğlu, Şemdinli gösterisi ile devletin hakimiyeti yalanını gerçek gibi sunmaya, Kürdistan’da yaşanan ve Kürt hareketine moral veren gelişmeleri karartmaya çalıştı.

AKP iktidarının çok yönlü saldırıları...

AKP iktidarı sadece son yaptığı açıklamalarda değil, dünden bugüne ırkçı-inkarcı zihniyeti aşamadı. Her dönem tercihini zorbalıkla Kürt hareketine ve Kürt halkına saldırmaktan yana belirlledi. “*Kürt sorununu ben çözerim*” yalanına sarılan AKP iktidarının gündeme getirdiği “*açılım*”, “*demokratikleşme*” gibi hamlelerin de aldatmaca olduğu kısa sürede ortaya çıktı. Kürt halkının haklı/meşru taleplerini yok sayma siyaseti AKP iktidarını açmaza sürükledi. Zira inkâr, ulusal bilincin daha da gelişmesine, zorbalık ise, Kürt halkının direnme kararlılığının daha da pekişmesine yol açmaktan başka bir sonuç yaratmadı.

Şemdinli, Çukurca, Lice ve Kürt illerinde PKK önderliğinde yürütülen direnişin halkın desteği ile de birleşerek Beytüşşebap’da olduğu gibi sermaye devleti için hazmedilmesi zor görüntüleri ortaya çıkarması düzen güçlerini daha da pervasızlaştırdı. Ginenen yerde ırkçı-inkarcı zihniyetin dinci versiyonu olan bu iktidar da, Kürt hareketine ve halkına saldırarak, küfür ve hakaretler ederek “çözüm” üretmeye çalışıyor.

AKP iktidarı HPG gerillaları tarafından karşılanan milletvekillerinin dokunulmazlıklarını tartışmaya açtı. AKP şefi yaptığı açıklamalarla BDP milletvekillerinin dokunulmazlığının kaldırılmasına onay vermenin sinyalini verdi. Tayyip Erdoğan “*O görüntü yenilir yutulur bir tablo değildir. Bunlar siyasetçi olmaktan çıktı. Biz böyle bir milletvekili tanımıyoruz*” diyerek BDP’li vekilleri hedefe çaktı. “*Biz AK Parti hükümeti olarak parti kapatılmasına karşıyız. Suçu işleyen kimse bunun bedelini o ödesin. Terör, adi suçlar bunların üstünde dokunulmazlıkların kaldırılmasını konuşabiliriz. Bu olayla ilgili meclis incelemesini yapar, ortaya ne çıkarsa bedeli ödenir. Öyle zannediyorum ki parlamento bu süreçte fezlekeleri çok daha farklı bir şekilde ele alacaktır*” diyen Erdoğan, BDP’li vekillere yönelik gündeme gelen yeni saldırıların çerçevesini ortaya koydu.

Sermaye medyası imha ve inkar politikasına kan taşıyor

Sermaye medyası özelde dinci partinin, genelde

sermaye iktidarının Kürt sorununa ilişkin imha ve inkar siyasetinin en büyük destekçisi olma misyonunu sürdürüyor. *Hürriyet* gazetesinin genel yayın müdürü Enis Berberoğlu’nun Şemdinli’ye giderek, Kürt hareketinin denetiminde olan bölgede “polis, asker, halk koordinasyonu” olduğunu ispatlama çabası sermaye medyasının kirli savaş destekçiliğinin son örneği oldu.

Enis Berberoğlu’nun ziyaretinin asıl nedeni Kürdistan’da devletin hala egemen olduğu mesajını vermektir. Dahası Enis Berberoğlu özelde Şemdinli’de genelde Kürdistan’da korkulacak bir şey olmadığını kanıtlamaya çalıştı. Bu nedenle Berberoğlu kurguya dayanan, kirli savaş pazarlayan haber yapmaktan kaçınmadı.

Enis Berberoğlu’nun haberinde Kürt halkının dışında ilçenin tüm devlet erkânı vardı. Özel hareketçiler, Kaymakam ve Emniyet Müdürü ile konuşan Enis Berberoğlu, Kürt halkıyla konuşmayarak rafine bir kirli savaş gazetecisi olduğunu kanıtladı. Enis Berberoğlu aynı zamanda içinden geçilen dönemin ‘90’lı yıllardan daha kötü olmadığını ispatlamaya çalışarak AKP iktidarının imha ve inkar politikasına da omuz verdi.

Berberoğlu’nun bu mesajı verdiği sıralarda Kürt halkının gerilla cenazelerini almak için kitlesel biçimde askeri bir aracı kuşatması, araca PKK bayrağı asması ve yol güzergahındaki askeri lojmanlardan Türkiye bayrağının indirilmesi, devletin bölgede nasıl bir “hakimiyeti” olduğunu göstermek için yeterli.

İnkâr ve imha politikasının panzehiri devrimci çözümdür!

PKK defalarca ateşkes ilan etmesine, devletle barışmak için sayısız girişimde bulunmasına rağmen, Kürt halkına yönelik saldırganlık artarak devam etti. Ve bir kez daha anlaşıldı ki bu düzen böyle kaldıkça Kürt ve Türk halklarının tam hak eşitliği, gönüllü

birliği ve kardeşliği temelinde bir çözüm ummak ham hayaldir.

Kürt sorununun devrimci çözümü için gerekli olan her iki halkın devrimci mücadele içinde ortaklaşması ve ancak böylesi bir mücadelenin sağlayacağı demokratik eğitimden geçmesidir. Bu yolla imha ve inkara dayalı düzenin şırına ettiği zehirli düşünce, eğilim ve davranışlardan işçi ve emekçiler kurtulur. Bu ise ancak ve ancak Kürt sorununun devrime dayalı bir mücadele programı ile mümkün olabilir.

Kürt hareketi ve halkının elde ettiği tüm kazanımlar, kararlı direnişin eseri olmuştur, bundan sonra da böyle olacaktır. Elbette ulaşılan kazanımları bu düzen içinde genişletip yeni mevziler kazanmak büyük bir önem taşıyor. Bununla birlikte düzen sınırları içinde belli kazanımlara ulaşmak ile özgürlük ve eşitlik özleminin gerçekleşmesi, yani gerçek kurtuluşa ulaşılması farklı şeylerdir. Gerçek kurtuluşa ise, ancak Kürt halkı ile gerçek dostlarının birleşik anti-kapitalist/anti-emperyalist mücadelesi ile ulaşılabilir.

Küçükkuşu'da Kürt işçilere saldırı

Ülke genelinde artan ırkçı-faşist saldırıların son hedefi Çanakkale'ye bağı Küçükkuşu belesindeki Kürt işçiler oldu.

2 Eylül günü Çanakkale Ayvacık-Küçükkuşu belesinde Kürt inşaat işçilerinin evlerine ırkçı-faşist gruplar saldırı. Kürt işçilere linç girişiminde bulunan ırkçı-faşist guruh, bölgeden sürgün edilmek zorunda kalan işçilerin otomobille şarampole yuvarlanmasına neden oldu.

Yaşanan saldırıyı, 3 Eylül Pazartesi günü öğrenen İnsan Hakları Derneğı (İHD) Çanakkale Şubesi ise, ırkçı saldırılarla ilgili rapor hazırladı.

İHD Çanakkale Şubesi'nin oluşturduğu heyet Küçükkuşu'nun bağı olduğu savcılık olan Ayvacık Adliyesi önünde mağdurlarla temas kurup, Ayvacık Cumhuriyet Savcılığı'na mağdurların suç duyurusunda bulunmalarını sağladı.

İşçiler saldırıyı anlattı

Saldırıya uğrayan işçilerle yapılmış görüşmeler İHD tarafından rapor haline getirildi. İrkçı-faşist saldırıya maruz kalan işçilerden Esat Okaytu, maruz kaldıkları saldırıyı anlattı. Akşam eve geldiklerinde faşistlerin saldırısına uğradıklarını anlatan Okaytu jandarmanın saldırganlara karşı nazik davrandığını aktarip karakolda linç girişiminin üzerinin örtüldüğünü aktardı.

İHD yöneticilerinin görüştüğü diğr işçiler de benzer biçimde ifadeler kullanarak ırkçı-faşist saldırıyı anlattılar.

İHD'lilere engelleme

Diğr yandan, bölgede incelemelerde bulunmak üzere Küçükkuşu'ya giden İHD yönetimine jandarma engel olmaya çalıştı.

İHD Çanakkale Şubesi'nin raporunun sonuç bölümünde şu ifadeler yer aldı: *"Bu saldırılar tamamen ırkçı ve faşist güdülerle hareket edenler tarafından planlanmaktadır. Sadece Kürt oldukları için saldırıya uğramışlardır."*

BDP'li vekillere "dokunulmazlık" tehtidi...

Kürt halkına ve hareketine yönelik saldırganlıkta gemi azya alan, binlerce Kürt siyasetçisini zindanlara koyan, köyleri yakan, gerillaya karşı imha operasyonları düzenleyen Türk sermaye devleti şimdi de BDP'li milletvekillerinin dokunulmazlıklarını kaldırmanın hesabını yapıyor.

Batı Kürdistan ve Şemdinli süreci ile Kürt sorunu karşısında açmazları derinlerşen sermaye devleti geleneksel imha ve inkar politikasına sarılmış, Kürt illerinde artan gerilla eylemleriyle birlikte kirli savaş uygulamalarına hız vermişti. Aynı süreç içerisinde "açılım" aldatmacasının iflası niteliğinde açıklamalar yapan AKP şefi Tayyip Erdoğan *"Kürt sorunu yoktur. Biz bu sorunu milli birlik ve kardeşlik projesi ile çözdük. Ortada terör sorunu vardır"* demişti.

Öte taraftan Kürt hareketi cephesinde yaşanan son gelişmeler, özellikle BDP'li vekillerin yol kontrolü yapan HPG gerillalarıyla karşılaşması, Kürt hareketine yönelik yeni bir saldırı sürecini gündeme getirmiş, BDP'li vekillerin dokunulmazlığı tartışmaya açılmıştı. Konuyla ilgili olarak "O görüntü yenilir yutulur bir tablo değildir. Bunlar siyasetçi olmaktan çıktı. Biz böyle bir milletvekili tanımıyoruz." diye açıklama yapan Tayyip Erdoğan, BDP'li vekillerin dokunulmazlığını hedefe koyan sürecin startını vermişti. Dinci-gerici AKP şefi Erdoğan, BDP'li vekillere yönelik gündeme gelen yeni saldırının çerçevesini de şu sözlerle çizmiş oldu; *"Biz AK Parti hükümeti olarak parti kapatılmasına karşıyız. Suçu işleyen kimse bunun bedelini o ödesin. Terör; adi suçlar bunların üstünde dokunulmazlıkların kaldırılmasını konuşabiliriz. Bu olayla ilgili Meclis incelemesini yapar, ortaya ne çıkarsa bedeli ödenir. Öyle zannediyorum ki parlamento bu süreçte fezlekeleri çok daha farklı bir şekilde ele alacaktır."*

1 Ekim'de meclisin açılmasıyla birlikte BDP'li vekillerin dokunulmazlığını kaldırmaya dönük hazırlıklar hız kazanacağı benziyor. Zira AKP hükümeti iç tüzük değişikliği ile BDP'lilerin dokunulmazlığını kaldırmanın yollarını açmayı hesaplıyor. Gerek Tayyip Erdoğan'ın önden ortaya koyduğu tutum gerekse bu çerçevede sermaye devletinin toplam yaklaşımı, Kürt siyasetçilerine yönelik saldırganlığın tırmanacağını gösteriyor.

Afyon'da faşist saldırı

Sermaye devletinin faşist-şovenist propagandası Kürt emekçilere yönelik saldırılara zemin düşüyor. 4 Eylül akşamı Afyon'da asker cenazesi sonrası yaratılan atmosferde hedef otogardan kalkan Diyarbakır ve Batman otobüsleri oldu.

Otobüslerin camları kırılırken jandarma birlikleri saldırıyı izledi.

Olayla ilgili ANF'nin ulaştığı SE, yaşananları şöyle ifade etti: *"Seyahat ettiğimiz otobüs Afyon Otogarı'ndan yolcu alıp hareket etmişti. Şehir çıkışına doğru yaklaştığımızda jandarmaları ve durdurulmuş arabaları gördük. Kaza olduğunu düşündük ve bekledik. Ancak daha sonra jandarmanın arkasından kalabalık bir grubun bulunduğumuz otobüse doğru yanaştığını gördük. Kürt illerine giden birkaç otobüs arka arkaydı. Kalabalık grup Kürtlere hakaret ederek bu otobüslere saldırmaya başladı."*

İzmir'den Diyarbakır'a seyahat etmek için otobüste bulunan SE, faşistlerin örgütlü davrandığını, yolda önceden hazırlık yaparak iki taraftan saldırıya geçtiğini belirterek, *"Otobüsün camları kırıldı, yan taraflarında göçükler oluştu. Jandarma ise hiçbir müdahalede bulunmadı. Saldırı boyunca seyretmekle yetindi. Saldırganların sayısını tam bilemiyorum ama 500'den az değildi."*

İcazetle iş yapan taşeronların sonu hezimettir!

Türk dış politikasının büyük bir çıkmaz yaşadığı Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi toplantısı ile birlikte daha da görünür bir hal aldı. Ankara'nın evde yaptığı hesaplar çarşıya uymadı. Emperyalistlerin Suriye konusunda şu an için askeri müdahaleyi uygun görmemeleri Türk devletini tampon bölge hayalleriyle başbaşa bıraktı. Nedense “bölgenin lideri”, “Yeni Osmanlı”yı Güvenlik Konseyi zirvesinde pek dinleyen olmadı. Zirvede Davutoğlu'nu sadece beş ülke dışişleri bakanı dinlerken, diğer üyelerin katılımı daimi temsilci düzeyinde kaldı.

Türk devleti, Suriye’de çatışmalar başladığından bu yana, Suriye’ye askeri müdahalenin yapılabilmesinin yolunu aralamaya çalıştı. Açıkça savaş diplomasisi yürüten dışişlerinin, BMGK’de düştüğü durum, taşeronluk siyasetinin varabileceği uç noktalardan biridir. Suriye’de kraldan çok kralcı davranarak tüm dünyanın önünde rezil olmaları bir kere daha aldıkları icazetin dışında iş yaptıklarında başlarına gelebilecekleri gösteriyor.

BMGK zirvesinin hemen sonrasında, CIA Başkanı Peatraeus İstanbul’a gelerek görüşmeler yaptı. CIA Başkanı’nın Türk yetkililerle ne konuştuğu basına yansımada. Ancak MİT-CIA görüşmesinde nelerin planlandığı ve paylaşıldığını bilmek için fazla çaba harcamaya gerek yok. Belki Türk dış politikasına balans ayarı yapmak, bununla birlikte Kürt hareketine ve Suriye halkına yönelik kirli planlamalar...

Muhtemelen ABD’nin Suriye politikasını Türk uşaklarına iyice anlatabilme teması taşıyan toplantıda bunun dahilinde, “zararlı” unsurlara yönelik çalışmalar ele alınmış olabilir. Bu olasılıkların ötesinde asıl akıllarda tutulması gereken, Türkiye toprakları üzerinde CIA cirit atmaktadır. CIA başkanı “çuvalcı” Peatraeus, birkaç ayda bir Türkiye’ye gelerek uşaklarına talimatlar vermektedir. Bu durum işbirlikçi sermaye iktidarının, emperyalizm için Ortadoğu’da oynadığı taşeronluk rolünü gayet açık bir şekilde göstermektedir.

İşbirlikçi devletin bir başka ikiyüzlülüğü mülteci kampları meselesinde ortaya çıkmıştır. Suriye’de silahlı çatışmaların başlamasından bu yana Ankara, özellikle mülteci “sorunu” ortaya çıkmasını istemiştir. Böylece bir yandan “zalim Esed”e karşı “Müslüman Kardeşler”ini koruyacak, bir yandan da bu sorunu çözmek için Suriye topraklarına müdahale etmek için yeni bir bahane bulunacaktı. Süregelen kirli savaş onbinleri yerlerinden etti. Lübnan ve Ürdün’le birlikte Türkiye mültecilere kapılarını açtı. Davutoğlu mülteci sayısının yüz bine ulaşması durumunda Türkiye’nin tampon bölge için harekete geçeceğini söyledi. Mülteci sayısı şu anda seksen binlerle ifade edilmekte. Davutoğlu’nun zikrettiği sayıya ulaşsa dahi Türkiye aylardır söylediği adımları atamayacak. Çünkü onun tasmaları her zamanki gibi Washington’daki efendilerin ellerindedir.

İkiyüzlülük dediğimiz politika mülteci konumuna düşmüş masum sivillerin, Türk devleti tarafından savaş için bahane olarak kullanılmasıdır. İnsanların çatışma dolayısıyla yaşadığı trajedi, sermaye iktidarını zerre kadar ilgilendirmemektedir. Onların amacı Libya örneğinde yaptıkları gibi Suriye’yi kanlı bir operasyonla işgale girişmektir. Hatırlanacağı gibi

“zalim Kaddafi”ye karşı da aynı oyunlar oynanmış, Türk devletinin de ortak olduğu NATO saldırılarında yüzlerce insan hayatını kaybetmişti.

Türk devleti aynı alçakça planı hayata geçirmeye çalıştı, hala da çalışıyor. Ama bunu ABD’nin tercih etmediği zaman yaptığında, yalnız kalabiliyor. Türk dış politikası tarihi birçok defa benzer durumlar yaşamıştır. Yapılacak işler Türkiye istediği zaman değil, ABD izin verdiği zaman yapılır. Bir sorun ortaya çıktığında Ankara’daki işbirlikçiler şartlanmış köpekler gibi yüzlerini Washington’a çevirirler. Sınırötesi operasyon mu yapılacak, başbakanlar uçağa biner ve Washington’daki efendilerinden izin dilerler.

Mülteci kamplarında ise sadece savaştan kaçan siviller bulunmuyor. Artık tüm dünyanın da bildiği üzere bazı kamplar “Özgür” Suriye Ordusu’nun üssüne dönüşmüş durumda. Birçok emperyalist istihbarat ajansı

da Hatay’daki bu savaşıyla birlikte, Suriye’de savaşı kızıştırmamanın yollarını arıyorlar. Ağırlığını dinci-gerici çetelerin oluşturduğu bu savaşıyla aynı gün içerisinde Suriye’ye girip savaşıyor, işini bitirdikten sonra Hatay’daki üslerine geri dönüyor. Eğitimleri de emperyalistler ve Türk devleti tarafından veriliyor.

Ankara’nın uzun bir süreden beri niyeti bu üsleri Suriye’ye taşımak ve savaşı muhaliflere yaratacağı tampon bölgeler üzerinden yürütmek. Bu yüzden BMGK toplantısında Türk Dışişleri bakanı mülteci sorununa “insani müdahale” adı altında, tampon bölgeler yaratılmasını istedi. Türkiye’nin maceracı tutumuna ortak olmak istemediklerini ABD Genelkurmay Başkanı dahi söyledi.

Gelişmeler Suriye sürecinde sermaye devletin bir kez daha hezimete uğradığını ve taşeronların iplerinin her zaman efendilerinin elinde olduğunu hatırlatıyor.

Emperyalistler yeni senaryo peşinde

Amerikan emperyalizminin Türkiye diplomasisi tüm yoğunluğuyla sürüyor. Clinton görüşmesinin ardından CIA Başkanı David Petraeus bir günlük temaslar için geldi.

Görüşme trafiği gizli tutulan CIA Başkanı’nın hangi konu başlıklarını konuştuğuysa sır değil. Görüşmelerde bilindik kimyasal silah senaryosunun öne çıkarıldığı servis ediliyor. İşbirlikçi sermaye hükümeti ve Avrupalı emperyalistlerin son dönemde öne çıkardığı kimyasal silah kullanımının hassasiyeti işgale gerekçe kılınmak isteniyor.

CIA Başkanı’nın ziyareti sırasında üstü kapatılmak istenen diğer bir noktaysa ABD’li senatörler John McCain ve Joe Lieberman’ın da İstanbul’a gelerek bir dizi görüşme gerçekleştirmiş olduklarıydı. İki senatör de Türk sermaye devletin Suriye’ye yönelik işgal politikalarını destekleyen, Hatay’daki kamplara gelerek mesajlar veren emperyalistlerin iki temsilcisi.

İsmi açıklanmayan bir Arap’la görüştükleri yansıyan senatörlerin gizli görüşme heyetinde yer alıyor olması bile toplantıların amacını açığa çıkarıyor.

“Operasyonel Mekanizma” adı altında Suriye’ye müdahale için ikili koordinasyon kurulduğu bir dönemde emperyalist şefler yoğun diplomasi trafiği yürütüyor.

Türk sermaye devletinden BM'ye işgal çağrısı!

Suriye'ye dönük emperyalist müdahale senaryolarının gündemde olduğu bir süreçte Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi, Fransa'nın çağrısıyla toplandı.

Emperyalistler arası hegemonya kavgasının arenasına dönüşen BM Güvenlik Konseyi'nin gündeminde Suriye süreci vardı. Başını emperyalist devletlerin çektiği BM Güvenlik Konseyi'nin Fransa'da yaptığı toplantıdan yansıyanlar bu olguyu bir kez daha gözler önüne serdi.

Türk sermaye devletinden bilindik çağrı

Toplantıya Türk sermaye devletini temsilen Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu katıldı. Suriyeli mülteciler sorunu üzerinden sözde “insani” gerekçeler öne süren Davutoğlu, Suriye'ye dönük emperyalist müdahale çağrısını bir kez daha yineledi.

Güvenlik Konseyi'ni hali hazırda kurulu olan mülteci kamplarına davet eden Ahmet Davutoğlu, gecikmeden “*Suriye topraklarında mülteci kamplarının kurulması*” gerektiğini ifade etti. Yine mülteci sorununu bahane göstererek 5 maddelik önerge sunan Davutoğlu, Suriye hava sahasını uçuşa kapatmak için BM Güvenlik Konseyi'ni göreve çağırdı. Bu yaklaşımların arkasında “*tampon bölgeler*” oluşturmaya yönelik işgalci hesapların olduğu ise açık.

Emperyalistler arası çelişkiler ve güç dengeleri üzerinden Suriye sürecinde BM'nin “atıl” kalması, ABD adına savaş taşeronluğu yapan Türk sermaye devletini hayli huzursuz ediyor. Her fırsatta bu durumdan yakınan sermaye devleti son toplantıda yine Davutoğlu aracılığıyla BM'ye serzenişte bulundu. “Artık hareket zamanı” diyen Davutoğlu “BM kurumlarının Suriye konusunda beklentilerimizin gerisinde hareket ettiğine şahit olmaktan üzüntü duyuyorum” diyerek taşeronluğunu yaptığı batılı emperyalistler adına BM'yi harekete geçmeye çağırdı.

Emperyalistler arası çelişkiler derinleşiyor

Öte taraftan çıkarları çelişen emperyalist ülkelerin bir masa etrafında ortak karar almaları her geçen gün daha da zorlaşıyor. Son BM Güvenlik Konseyi toplantısı bu tablonun güncel bir yansıması oldu.

Türk sermaye devleti ve SUK (Suriye Ulusal Konseyi) gibi ABD ekseninde hareket eden güçlerin işgal çağrıları kimi emperyalist güçler tarafından temkinli karşılandı. Bu çerçevede BM toplantısı öncesi konuşan İngiltere Dışişleri Bakanı William Hague “güvenli bölge” oluşturulmasının zorlukları olabileceğini ifade etti. Hague, “Güvenli bölge gibi askeri müdahale gerektirebilecek bir şey için çok daha açık olmalıyız ve tabi ki böyle bir şey çok dikkatli değerlendirilmeli” diyerek bir kez daha emperyalistler arası derinleşen çelişkilere atıfta bulundu.

Hegemonya krizinin bir başka cephesini tutan Rusya'nın tavrı ise net. Toplantıda Suriye'ye yönelik yaptırımların son bulmasını talep eden Rusya, Suriye hava sahasının uçuşa kapatılmasına ve tampon bölge

oluşturulmasına karşı olduğunu bir kez daha ifade etti.

Süreç kapsamlı bir yıkıma doğru ilerliyor

Bütün bu gelişmeler bölgenin kapsamlı bir emperyalist boğazlaşmaya doğru sürüklendiğini gösteriyor. Emperyalistler arası hegemonya krizinin nasıl seyredeceği, Suriye merkezli yaşanan gelişmelerin nasıl bir boyut alacağını şimdiden kestirmek zor. Fakat olayların seyri ve ortaya çıkan olgulara bakıldığında bölgesel bir savaşın kapıya dayandığını ifade etmek yanlış olmayacaktır.

Savaş ve saldırganlık diplomasisi sürüyor!

Güncel planda yaşanan gelişmeler Ortadoğu'nun kapsamlı bir savaş sürecine gebe olduğunu işaretliyor. Özellikle emperyalistlerin Suriye eksenli kızıışan egemenlik krizi geline aşamada kilit bir yerde duruyor.

Bütün bu gelişmelerin tam göbeğinde yer alan Türkiye, ABD eksenli emperyalist bloğun savaş ve saldırganlık üssüne dönüşmüş durumda. Dört bir yana yayılmış ABD ve NATO üsleri, Suriye'ye dönük emperyalist müdahalenin dayanağı olan dinci-gerici çetelerin beslenip yetiştirildiği kamplar, tabloyu bütün çıplaklığıyla ortaya koyuyor.

Bugüne kadar ABD'nin Afganistan'a, Irak'a ve Libya'ya dönük emperyalist işgal ve saldırı süreçlerinde kusursuz hizmet gören Türk sermaye devleti, geline aşamada Suriye için kolları sıvamış durumda. Bu doğrultuda başından beri taşeronluğunu üstlendiği emperyalistler adına savaş çıkırtkanlığı yapan sermaye devleti yine bu çerçevede yoğun bir diplomasi yürütüyor.

Hummalı savaş hazırlığı

Clinton ziyareti, hemen ardından toplanan “operasyonel mekanizma” ve son olarak CIA şefinin İstanbul'a gelmesi... ABD emperyalizmi ve Türk sermaye devleti arasında yaşanan bu trafiğin arkasında hummalı bir savaş hazırlığı yer aldığından şüphe duymamak gerekiyor.

Bu çerçevede geçtiğimiz günlerde CIA şefi David Petraeus Suriye gündemli görüşmeler yapmak üzere İstanbul'a geldi. Irak işgali sürecinde Türk askerinin başına çuval geçirilmesi olayında adı geçen David Petraeus, kamuoyunda “Çuvalcı general” olarak tanınıyor.

6 ay içerisinde ikinci kez Türkiye'ye gelen CIA şefini sırasıyla dışişleri bakanı, başbakan ve istihbarat birimleriyle görüştüğü ifade ediliyor. Bütün bu görüşme trafiğinde ABD'nin bölge politikaları doğrultusunda Türk sermaye devletine düşen görevler yeniden ele alındığından şüphe duymamak gerekiyor. Yanı sıra bölgesel gelişmeler çerçevesinde Kürt hareketi ve Batı Kürdistan sürecinin de bu görüşmelerde masaya yatırıldığı basına yansıyan haberler arasında.

Emperyalistler arası çelişkilerin derinleşmesi ve bunun yansıması olarak Suriye sürecini istedikleri hızda yürütememeleri, ABD merkezli emperyalist bloğun şu anki en temel açmazını oluşturuyor. Geçtiğimiz günlerde açıklama yapan Amerikan Genelkurmay Başkanı, NATO ve BM gibi emperyalist kurumları her fırsatta Suriye'yi işgale davet eden Türk sermaye devletinin bu yaklaşımını “gerçekçi bulmadığını” ifade etmiş, NATO'nun Suriye'ye dönük bir müdahalenin altından kalkamayacağını söylemişti. Aynı süreçte BM Güvenlik Konseyi toplantısında “Suriye hava sahasının uçuşa yasaklanması, Suriye içerisinde tampon bölgeler oluşturulması” çağrısı yapan Türk sermaye devleti, toplantıdan eli boş dönmüştü. Tüm bu gelişmeler emperyalistler arası çelişkilerin derinleştiğini, dün ortak bir şekilde hareket edebildikleri zeminlerin giderek daraldığını kanıtıyor.

ABD-Türkiye merkezli yoğunlaşan savaş diplomasisi ise mevcut durum ve dengeler gözetilerek incelikli bir emperyalist müdahale süreci işletildiğini, ayrıca ABD emperyalizminin sermaye devletinin iplerini sıkı sıkıya eline aldığını gösteriyor.

12 Eylül düzeni AKP eliyle sürüyor!

Yıl 1980, 13 Aralık... Erdal Eren faşizmin zindanlarında idam edildi. Erdal Eren, bir jandarma erinin öldürülmesi suçunun üstüne yıkılması nedeniyle 2 ay süren bir mahkemede idama mahkum edildi. Yeterli kanıt yoktu, kaldı ki bulgular açıkça eri Erdal'ın öldürmediğini gösteriyordu. Erdal'ın yaşı 17'ydi. Ama idam kararı verilmişti ve yaşı 19'a yükseltildi.

Yıl 2012, 11 Mayıs... Galatasaray Üniversitesi öğrencisi Cihan Kırmızıgül 11 yıl 3 ay hapis cezası aldı. Kamuoyunda "Puşi davası" olarak bilinen davada Cihan, örgüt çağrısıyla eyleme katılıp molotofkokteyli attığı iddia edilerek hapse mahkum edilmişti. Ama onun eyleme katıldığını gösteren tek bir kanıt yoktu. Sadece molotof atan kişi gibi Cihan da puşi takıyordu...

Yıl 1983... DİSK ve Maden Sen'in kapatılmasının ardından sendikalar ve toplu sözleşme yasası çıkarıldı. Bu yasanın ek maddesine dayanarak Maden-İş'in örgütlü olduğu MESS üyesi işyerlerinin büyük bölümünde, bizzat MESS'in üyelerine verdiği talimatla Maden-İş üyeleri bir gecede Türk Metal'e geçirildi.

Yıl 2012, Mart/Nisan... MESS ve Türk Metal esaretini parçalayan Bosch işçileri, topluca Birleşik Metal'e üye olmalarının sonraki günlerinde istifa ettirilerek Türk Metal'e üye olmaya zorlandılar. Tehdit edildiler, aileleri aracılığıyla baskı altına alındılar... İşlemler fabrikanın içine, önüne getirilen noter tarafından hukuksuz olarak gerçekleştirildi.

Yıl 1980, 7 Kasım... Yayıncı İlhan Erdost darbeyi izleyen günlerde abisiyle birlikte gözaltına alındı. Mamak Askeri Cezaevi'nde bir başka bloğa sevk edilirken askeri nakil aracında vahşice dövülerek katledildi.

Yıl 2007, 20 Ağustos... Festus Okey, "uyuşturucu bulundurduğu" iddiasıyla gözaltına alındı. Bir işkencehane gibi çalışan Beyoğlu Polis Karakolu'nda katil polis Cengiz Yıldız'ın silahından çıkan kurşun ile katledildi.

Yıl 2012, 30 Ağustos... Ankara'nın Keçiören ilçesinde polisin "dur ihtarı"na uymadığı gerekçesiyle 24 yaşındaki Cem Aygün, polisin açtığı ateş sonucunda sırtından üç kurşunla vurularak öldürüldü. Aygün'ü öldüren polis, arkasına aldığı 'cezasızlık' zırhının güveniyle "Havaya ateş ediyordum. Arazi eğimli olduğu için dengemi kaybettim ve kurşun şahsa isabet etti" dedi.

İşçi ve emekçilerin sosyal haklarının budanması, tarihsel kazanımlarının hiç edilmesi, toplumun atomize edilmesi, örgütlülüklerinin dağıtılması, hak ihlallerinin inanılmayacak boyutlara varması, işkenceler, katliamlar... Bu bahsedilenler bugünün sosyal-toplumsal atmosferini mi yansıtıyor, yoksa 12 Eylül darbesinin hemen ardından yaşananları mı? Doğal olarak ikisini birbirinden ayırmak kaba bir metafiziğe düşmek anlamına gelir. Darbe ile işçi ve emekçilere dayatılan sosyal yıkım saldırılarının, polis devleti uygulamalarının ve toplumsal bilincin dumura uğratılmasının altyapısı döşendi. 12 Eylül faşist darbesi 32 yıl boyunca kendini sistematik olarak güncelledi. İktisadi, sosyal, ideolojik sürekliliği ile bugün 12 Eylül'ü çok daha derinden yaşıyoruz. Üstelik çoğu zaman da "demokrasi", "askeri vesayetin kaldırılması", "güvenlik" söylemleri eşliğinde 12 Eylül

12 Eylül'ün bilançosu

*98 bin 404 kişi örgüt üyesi olmak suçundan yargılandı.
 * 388 bin kişiye pasaport verilmedi.
 * 30 bin kişi sakıncalı olduğu için işten atıldı.
 * 14 bin kişi yurttaşlıktan çıkarıldı.
 * 30 bin kişi siyasi mülteci olarak yurtdışına gitti.
 * 300 kişi kuşkuyla bir şekilde öldü.
 * 171 kişinin işkenceden öldüğü belgelendi.
 * 937 film sakıncalı bulunduğu için yasaklandı.
 * 23 bin 677 derneğin faaliyeti durduruldu.
 * 3 bin 854 öğretmen, üniversitede görevli 120 öğretim üyesi ve 47 hâkimin işine son verildi.
 * 400 gazeteci için toplam 4 bin yıl hapis cezası istendi.

*Gazetecilere 3 bin 315 yıl 6 ay hapis cezası verildi.
 * 31 gazeteci cezaevine girdi.
 * 300 gazeteci saldırıya uğradı.
 * 3 gazeteci silahla öldürüldü.
 * Gazeteler 300 gün yayın yapamadı.
 * 13 büyük gazete için 303 dava açıldı.
 * 39 ton gazete ve dergi imha edildi.
 * Cezaevlerinde toplam 299 kişi yaşamını yitirdi.
 * 144 kişi kuşkuyla bir şekilde öldü.
 * 14 kişi açlık grevinde öldü.
 * 16 kişi -kaçarken- vuruldu.
 * 95 kişi -çatışmada- öldü.
 * 73 kişiye -doğal ölüm raporu- verildi.
 * 43 kişinin -intihar ettiği- bildirildi.

dönemini aratan, 12 Eylül uygulamalarına rahmet okutacak düzenlemelerle karşı karşıya kalıyoruz.

12 Eylül'ün kanlı bilançosunu aktaran istatistiklere göz atmak bile darbenin toplumun üstünden bir silindir gibi geçtiğini açıklıkla gösterirken, bu verilerin yanına bir de son yılların istatistiklerini ilâştirirsek karşımıza çıkan aynı yapbozun birbirini tamamlayan parçaları olur. Yani "12 Eylül geride kaldı" ve "12 Eylül'ü yargılıyoruz" argümanlarının birer safsatadan ibaret olduğunu görürüz.

12 Eylül darbesi temel olarak açık baskı ve zor ile ekonomik düzenlemelerin önünü açtı. O günün toplumsal muhalefeti karşısında hayata geçirilemeyecek olan neoliberal politikalar böylece vahşi bir şiddet ile geçerli kılındı. Bunu ise toplumun uyuşturulması izledi. İdeolojik bir seferberlik içinde emekçiler adeta tornadan geçirildi. Eğitim, kültür vb. araçlarla birbirine güvenmeyen, dinsel gericiliğin kısılcı altında, biat eden bir toplumsal profil yaratıldı.

Tekrar olma pahasına, darbe ile atılan adımlar bugün "demokrasi" altında daha da katmerli yaşadığımız saldırıların ilk adımlarıydı.

Sendikal hak ve örgütlenme özgürlüklerinin üstünden tanklarla geçen 12 Eylül rejimi, sermaye için bulunmadık imkanlar yarattı. İş yaşamı bugün emekçiler için tam bir köle pazarı halini aldı. Darbe anayasasının bile el uzatmaya cesaret edemediği, işçi

ve emekçilerin can bedeli ile kazandığı haklar bugün birer birer gasp ediliyor. Hava işkolunda hayata geçirilen grev yasağının yanı sıra sermaye devleti bugün yetkileri açıklamama yoluna giderek, grev ve toplu sözleşme hakkını fiilen ortadan kaldırdı. Binlerce fabrikada yüzbinlerce işçi sendikalı olmalarına rağmen toplu sözleşme hakkını kullanamıyor.

Anayasada yeri olan sendikal örgütlenme hakkı ve bunun gasp edilmesi, konu kapitalistlerin çıkarları olunca görmezden gelinen bir ayrıntı oluyor. Sadece 2011 yılında 1041 işçi sendikalı oldukları için işten atıldı. Tabii bunlar da resmi rakamlar. Kıdem tazminatına göz dikilmesi, esnek çalışma, taşeronlaştırma, kiralık işçi büroları gibi "Ulusal İstihdam Stratejisi" kapsamında saldırılarla kapitalistlerin elini bağlayan hiçbir şey kalmayacak. İşçilere dayatılan örgütsüzlük, işçi kıyımlarıyla kolkola yürüyecek.

Sermaye için varlığı piyasa koşullarına ve maksimum kâra kurban edilen işçi ve emekçilerin, iş cinayetleri sonucu üst üste yığılan cesetleri ise cabası. Tersanelerde kum torbası yerine işçilerin kendisini kullanan, madenlerde iki kuruşluk gaz maskesini esirgeyen anlayış sonucunda 2011 yılında 555 işçi iş cinayetine kurban gitti.

12 Eylül'den bu yana süren ideolojik tahakkümün

temel araçlarından biri olan eğitim sistemine göz atacak olursak, yine adımların bugün daha da sıklaştığını görebiliriz. Apolitizmin, bireyciliğin, bencilliğin, rekabetin ve dinsel gericiiliğin empoze edildiği eğitim sistemi bugün daha açık bir silah olarak sermaye devletinin elinde. Cuntanın Kuran kursları, imam hatip liseleri ve zorunlu din dersleri ile açtığı yolda bugün 4+ 4+ 4 dönemeci ile karşı karşıyayız. Dinsel gericiiliğin müfredatın içine bu kadar sindiği bir dönem hiç görülmedi. “Seçmeli din dersleri” adı altında küçücük çocuklara anlatılacak hurafeler, bunun yanı sıra sürdürülen imam hatip seferberliği, meslek liselerinin ucuz emek gücü depoları olarak işletilecek olması, kapitalistlere köle, devlete kul yaratacak olan bir dönemin kapılarını aralıyor.

Şunu da belirtmeden geçmemek gerekir ki, bugün ‘Arap Baharı’nın yaşandığı coğrafyalara model ülke olarak sunulan “ılımlı islam” çizgisi de darbenin bıraktığı mirasın ta kendisidir. ABD’nin kontra merkezlerinde kurulan masalarda planlanan darbe, Türk sermayesinin darbe için tuttuğu alkışlar... Bugüne bakıyoruz, ABD’nin emperyalist hegemonya savaşında taşeronluğu kimseye bırakmayan Türk sermaye devleti ve bu savaşlardan rant uman darbenin palazlandığı Türk burjuvazisi...

Ve 12 Eylül’ü hiç de aratmayan baskı ve zor. Özellikle AKP hükümeti orduyu, yargıyı, medyayı ve bürokrasiyi ele geçirdikten sonra, “dostlar alışverişte görsün” minvalinde tekrarlanan demokrasi masallarını da rafa kaldırdı. Erdoğan’ın bir sözüne bakan kararlar, kanun hükmünde kararnamelerle aylarca yönetilen bir ülke ile parlamentonun göstermelik işlevi dahi dumura uğratıldı. Erdoğan’ın BDP’nin kapatılması ve BDP’li vekillerin dokunulmazlıklarının kaldırılmasıyla ilgili yargı sürecinin başlatılacağıının haberini vermesi ya da 1 Eylül Dünya Barış Günü’nde Hatay da yapılan eylemin ardından emperyalist saldırganlığı protesto eden eylemlerin valilikçe yasaklanması, demokrasi oyunun nasıl da iğreti kaçtığını ve bunların cunta döneminden farklılık taşımadığını gösteriyor.

Aleviler’in evlerinin işaretlenmesi, linç girişimleri, provokasyonlar hepsi de 12 Eylül’ü hazırlayan günlerde hayata geçirilen kanlı senaryolardı. Bugün aynı filmin tekrarını izliyoruz. AKP baskı ve sindirme politikalarını ustalık dönemine yakışır biçimde hayata geçiriyor. Sadece sayısal verilere bakmak dahi faşist baskı ve zorun yıldan yıla boyutlandığını anlatıyor.

Düşünce ve ifade özgürlüklerinin yüzde 110 dolulukla cezaevlerine tıkmaları gibi... Üniversite öğrencilerinin, gazeteci, seçilmiş siyasetçi, yazar ve sendikacıların zindanlara atılarak ülkenin bir açık hava hapishanesine çevrilmesi gibi. Özellikle Kürt siyasetçilerine yönelik “KCK operasyonları” adı altında başlatılan ve yaklaşık 10 bin kişinin tutuklu yargılandığı siyasi soykırım 2009’dan bu yana sürüyor. Kürt siyasetçilerinin kelepçeli elleriyle sıralandıkları fotoğraf hala hafızalarda yerini koruyor ve akıllarda 12 Eylül’ün fotoğraflarıyla eşleşiyor. İHD’nin 2011 yılı insan hakları ihlalleri raporu verilerine göre 12.685 kişi gözaltına alınmış, bunlardan 2.922 kişi tutuklanmıştır. 2009 yılında 7.718 gözaltı ve 1.923 tutuklama, 2010 yılında 7.100 gözaltı ve 1.599 tutuklama gerçekleşmiştir. Yani son üç yılda 27.503 gözaltı ve 6.444 tutuklama yaşanmıştır. Ayrıca 76 gazeteci, 700’ü aşkın öğrencinin özgürlükleri gasp edilmiş durumda.

Bunlara yayınlanmamış kitapların toplatılmasını, onlarca internet sitesine erişiminin engellenmesini, gazetelerin kapatılmasını, gazetecilere Erdoğan’ın bir sözülle yol gösterilmesini de ekleyebiliriz.

Bunlara “dur ihtarı”na uymadığı gerekçesiyle polis onlarca kişinin vücuduna kurşun boşaltmasını ve polislerin yargı zırhı ile cezasızlıkla ödüllendirilmesini ekleyelim.

Bunlara sadece 2011 yılında gözaltı merkezlerinde

onlarca kişinin polis tarafından katledilmesini ekleyelim.

Bunlara yasaklanan mitingleri, eylemleri ve gaza boğulan kentleri, en demokratik haklarını kullandıkları için gaz, cop, tazyikli su ile dağıtılan emekçileri ekleyelim.

Cezaevlerinde bulunan 243 hasta tutsağın 135’inin ağır hastalıkları nedeniyle tahliye edilmeyi beklediğini ama onların ölümüne terkedildiğini ve tedavilerinin engellendiğini ekleyelim.

Hak ihlallerini sıralamaya devam edebiliriz... Bunların hepsi bize 12 Eylül düzenin kendini tahkim ettiğini gösteriyor. Bu örnekler 12 Eylül karanlığının hala sürdüğünün bir göstergesi. Fakat biz biliyoruz ki; Gecenin en karanlık anı şafak sökmeden az önceki andır...

Sermaye devletinin Hatay tahammülsüzlüğü

Sermaye hükümetinin savaş çığırtkanlığına Hatay’daki emekçilerin kitlesel mitingle verdiği cevap burjuva basında yer alan haberlerle karartılmaya çalışılıyor.

1 Eylül mitinginin bölgedeki son yılların en kitlesel katılımlı eylemi olmasından ve emperyalizm ile işbirlikçi AKP karşıtı sloganların öne çıkmasından duyulan tahammülsüzlüğün ardından kirli senaryolar devreye sokuldu. Emperyalistlerin işbirlikçi takımında yer alan bir ismin asılsız açıklamalarına dayanılarak Antakya’daki 1 Eylül mitingine yönelik karalama kampanyası başlatıldı.

Burjuva basın, 1 Eylül’ün ardından yaptığı haberlerde Esad’ın gizli istihbarat örgütü El Muhaberat ve milis kuvveti olan Şebbiha’nın eylem için günlerce hazırlık yaptığını iddia etti. Burjuva basının sözde “kanıtı” ise “Türkiye’de bulunan ünlü muhalif aktivist” Dr. Muhammed Rahhal oluyor.

Haberlerin “tüm somut kanıtları” ise Ranhal’ın açıklamaları ile Facebook ve Twitter gibi internet ortamındaki yorum cümleleri oldu.

Kara propagandanın boyutu Hataylı emekçilerden alınan görüşlerin yayınlanış biçiminde de kendini gösterdi. Aksaray Mahallesi Muhtarı Burhan Çetin’in, Alevi dedesi Nasrettin Eskiocak’ın ve esnaf Ali Çağlar’ın görüşlerine yer veren gazete, eylemi savunan ve kardeş halkların katlini kabul etmeyen görüşleri bile kendi yalan haberini destekler bir nitelikte sundu. Aksaray Mahallesi Muhtarı Burhan Çetin’in “Esad lehine sloganların atılmasını büyük çoğunluk yanlış ve anlamsız buluyor. O grubun Hataylı olmadıkları söyleniyor. Ne olursa olsun kardeşliğimizi asla bozamazlar” sözleri Esad yanlısı sloganların açıkça kitle içerisindeki azınlığın bir hareketi olduğunu belirtse de basın, eylemin bütünü Şebbiha ve el Muhaberat’ın eylemi olarak lanse ediyor.

Alevi dedesi Nasrettin Eskiocak ise kardeş halklarla savaştırılmak istenmelerine ilişkin şunları ifade ediyor: “Bu topraklarda yıllardır kardeşçe yaşıyoruz. Ve yıllardır süren bu barış ve hoşgörü ortamı kolay kolay bozulmaz.”

Esnaf Ali Çağlar’ın işbirlikçi silahlı çetelerin hareketlerinden duyulan tedirginliği ifade ettiği cümleler de haberi destekler nitelikte sunuluyor. Çağlar, gazeteye şu görüşlerini ifade ediyor: “Hatay olarak hepimiz tedirginiz. Bizi asıl endişelendirense sokaklarımızda dolaşan ve kim oldukları belli olmayan insanlar.”

‘Suriye’ye Emperyalist Müdahaleye Hayır Platformu’ ve Mihrac Ural’ı hedef alan açıklamalarla süren haberin devamında, polis eliyle servis edilen iddiaları gerçekmiş gibi yansıtarak Ural hakkında ithamlarda bulunuluyor. Ural’ın “Şubat ayından itibaren Adana, Mersin, İskenderun ve Hatay’da Şebbiha unsurlarıyla toplantılar düzenlediği”, hatta “PKK unsurlarının Suriye sınırına yerleştirilmesinin altında da” onun olduğu iddia ediliyor. “Esad’a Kürtlerle işbirliği yapma fikrini bile veren” Ural, her şeyin sorumlusu ilan ediliyor. Kirli propaganda, THKP-C Acilciler örgütü üzerindeki iddia ve ithamlarla sürdürülüyor.

Asılsız iddialar ve soyut aktarımlara yaslanarak Hatay’daki emekçi halkın tepkisini etkisizleştirmek isteyen sermaye hükümeti bir yandan işbirlikçi çetelerin Hatay’daki faaliyetlerini sansürletip “Esad’ın katliamları” haberleri yaptırırken diğer yandan mülteci kampları üzerinden “yardımseverlik” temalı propaganda haberleri servis ediliyor.

Anadolu Ajansı eliyle hazırlanan Suriye haberlerinde “Özgür Suriye Ordusu” bilgileri kesin veri sayılırken, Hataylı emekçilerin açıklamaları haber dahi yapılmıyor.

Vali emekçilerin tepkisini hazmedemedi

Hatay Valisi Mehmet Celalettin Lekesiz de Hataylı emekçilerin emperyalist savaş ve saldırganlık karşısında ortaya koydukları tepkiyi hazmedemediğini gösterdi. Lekesiz, 1 Eylül mitingini kastederek, “Bundan sonra basın açıklaması adı altında yapılan yasadışı eylemlere izin vermeyeceğiz” dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Sınıfın gerçek örgütlülüklerini oluşturma görevi...

Kıdem tazminatının fona devri ve ÜİS çerçevesinde hayata geçirilmesi planlanan saldırı programı konusunda hükümet ve sermaye sınıfı tarafından ortaya konan kararlılığı, burjuva medya ve sendikal korucular eliyle yürütülen yalan kampanyası perdeleyemiyor. Son 10 yıllık süreçte bir dizi özelleştirme, hak gaspı ve yıkım saldırısına imza atan AKP iktidarının, herhangi bir tavizi bir hakkı gasp etmeden vereceğini düşünmek işçi sınıfı ve emekçiler açısından büyük bir yanlış olacaktır. Bu yüzden, karşımızda tüm kurumlarıyla uyanık ve zorba bir rejim bulunduğunun net biçimde farkında olmamız gerekiyor.

Zorlu mücadele dönemi...

İşçi ve emekçiler, her yönden zorlu bir mücadele sürecine adım atıyorlar. Önümüzdeki haftalarda özellikle sendikaların önüne gelecek en önemli gündem maddelerinden birinin Toplu İş İlişkileri Yasası olması kaçınılmaz görünüyor.

2009'dan beri yenilenmeyen sendikal işçi istatistiklerini açıklamayarak yüzbinlerce işçinin toplu sözleşme hakkını fiilen gasp eden gerici iktidar, bir süredir şantaj unsuru olarak kullandığı bu tasarımı, önümüzdeki dönemki saldırı planlarını hayata geçirmek için önemli bir fırsat olarak görüyor. Bu yolla sendikalar büyük bir açmazın içine düşürülmek isteniyor ve bu hedef büyük oranda başarılımış görünüyor.

Dikkatler mücadele cephesine yoğunlaşmalı

Kıdem tazminatının kaldırılmasının gündemden kalktığı yönündeki haberler gerçeklerden uzak olsa da, asıl dikkatin mücadele cephesine çekilmesi, oluşacak yanılsamaların ve bilinç bulandırma operasyonlarının sınıfın mücadelesinde ayak bağı olmaktan çıkarılması büyük önem taşıyor.

Bu açıdan önümüzdeki süreçte bir yandan yanılsamalara karşı etkili bir mücadele yürütürken diğer yandan dönemin dinamiklerini, mücadelenin imkan ve olanaklarını iyi tespit edebilmek gerekiyor.

Tüm bunlar içerisinde özellikle sendikal işçiler için sendikal bürokrasinin ayak oyunlarına karşı gerekli hamleleri yapmak özel bir yerde duruyor.

Grup TİS sürecinin önemi...

Yanı sıra, hareket alanı ve etkisi tüm sınıflı kapsayan Metal Grup TİS süreci de toz bulutunu dağıtmak, sınıf saflarındaki atılığını kırmak için bir dizi önemli imkan ve olanak barındırıyor. Yüz bini aşkın metal işçisinin toplu sözleşmesinin askıda olduğu grup TİS sürecinde fiili adımları atmak diğer sınıf bölüklerinin de harekete geçebilmesi için öncü bir rüzgar yaratabilir.

Sendikaların yetki tehdidiyle kuşatıldığı, gelen saldırı dalgası karşısında sınıfın boyunduruk altına alınmaya çalışıldığı bir dönemde fiili-meşru bir mücadele çizgisinde ilerlemek sınıfa ve sınıf güçlerine özgüven kazandırmak açısından önemli bir fırsat.

Fiili-meşru mücadele kanalları zorlanmalı

Bu açıdan, başta metal işçileri olmak üzere toplu sözleşme bekleyen yüzbinlerce işçi üzerinde sopa olarak kullanılan yetki gaspına karşı Metal İşçileri Birliği tarafından da formüle edilen “Yetkimizi fiili-meşru mücadelemizden alırsız” türünden bir mücadele çizgisinin sınıf safları arasında yaygınlaştırılması gerekiyor. Yanı sıra, bu şiarın altını doldurabilecek bir örgütlenme hattını oluşturmak bu sürecin diğer bir önemli yanını oluşturuyor.

Sınıfın örgütlenme eğilimine yanıt olmak...

Bu doğrultudaki adımların hızlandırılması ve işyerinde, fabrikalarda yaygınlaştırılması yeni mücadele kanallarını açabilir. Bu hat ve mücadele çizgisi oluşturulduğunda, sermayeye gereken yanıt tok bir şekilde verilebildiğinde bir dizi başka süreci de harekete geçireceğinden kuşku duymamak gerekir. Öncelikli olarak örgütlü işçiler için ortaya konulan bir hat gibi gelse de böyle bir adım sınıfın örgütlenme eğilimine de yanıt olacaktır. Asalak patronların düşük ücret, kölece çalışma koşulları ve güvencesizlik dayatmalarına karşı birçok havzada sendikal örgütlenme adımlarının atıldığı bir dönemde bunun etkisinin tahminlerin daha da üzerinde olacağından şüphe duymamak gerekir.

Bu dinamikler gerçek örgütlülüklere ve sermaye sınıfına geri adım atılabilecek bir direniş cephesine dönüştürülemediği koşulda sendikal alanda atılan her adım yetersiz kalacaktır. Sendikal bürokrasinin süreç üzerindeki hakimiyeti düşünüldüğünde sınıfın gerçek örgütlülüklerini yaratmanın tek yolu bağımsız taban örgütlenmelerini inşaa etmektir. Ancak bu yolla, sendikal bürokrasinin ayak oyunları bertaraf edilebilir. Bu açıdan, 2010-2012 Metal Grup TİS süreci önemli dersler barındırmaktadır. MESS-Türk Metal ittifakına karşı grev iradesini ortaya koyan metal işçilerinin attığı adım, daha büyük kazanımlar elde etmenin imkanlarının olduğu bir aşamada sınıf mücadelesine dar ve düzençi bir pencereden bakan sendikal

yönetimler tarafından sınırlandırılmıştır.

Bunun böyle olması, sürecin kaybedildiği anlamına gelmemektedir. Her şeye rağmen, Türkiye kapitalizminin can damarı olan bir sektörde onyıllardır aşılamayan bir eşik aşılmış ve metal işçileri yürünmesi gereken yolu attıkları bu adımla görmüşlerdir. Bu adım daha da ileriye götürüldüğünde işbirlikçi Türk Metal çetesinin şemsiyesi altındaki onbinlerce işçi de harekete geçebilir. Özellikle Bosch işçilerinin Türk Metal çetesine vurduğu darbe düşünüldüğünde böyle bir süreci örgütlemenin imkan ve olanakları fazlasıyla mevcuttur.

Uzlaşmacı çizginin etkisini dağıtma zorunluluğu

Ancak bu yürüyüş, uzlaşmacı, bürokratik anlayışın etkisi dağıtılmadan tam ve doğru sonuçlarına ulaşamaz.

Bu yüzden, tüm etkenler göz önünde bulundurularak sürecin her aşaması dikkatle izlenmeli, fiili-meşru mücadele çizgisinin geliştirilmesine hizmet eden her politikayı fabrika zemininde güçlendirmek için azami bir faaliyet kapasitesi ortaya konmalıdır. Bu zorlu görev ise hiç şüphesiz komünistlerin ve devrimci metal işçilerinin omuzlarındadır. Türkiye sol hareketi ve reformist solun bir kısmının bu süreçle ilişkisinin hayli kopuk olduğu düşünüldüğünde sınıfın gerçek örgütlülüklerini yaratmak önümüzdeki sürecin en acil görevidir.

D. Umut

Kayseri’de kıdem tazminatı ve özelleştirme sempozyumu...

Kayseri İşçi Birliği’nin “Özelleştirmeye ve Kıdem tazminatlarının gaspına geçit yok!” şiarıyla organize sanayi ve karayollarında oluşturulan Kurultay Hazırlık Komitesi aracılığıyla örgütlediği sempozyum 2 Eylül Pazar günü başarıyla gerçekleştirildi.

Kayseri BDSP ve Kayseri İşçi Birliği’nin çağrısı ile İnşaat Mühendisleri Odası (İMO) Kayseri Şubesi’nde gerçekleştirilen sempozyuma metal, karayolları, tekstil, petro kimya, sağlık, genel hizmet sektörlerinde çalışan, 14 ayrı işyerinden işçiler katıldı.

Sempozyumun hemen başında emeğin korunması mücadelesinde şehit düşenler selamlandı. İlk olarak **BDSP temsilcisi** söz alarak sempozyumu selamladı.

BDSP temsilcisi dünyada ve Türkiye’de yaşanan gelişmeleri anlattı. Emperyalist savaşa karşı mücadelenin ve Ortadoğu halklarıyla dayanışma içinde olmanın önemine ve AKP iktidarının saldırganlığına değindi. İşçi ve emekçileri haksız savaşlara, kapitalizme karşı mücadeleye çağırdı.

Kayseri İşçi Birliği sözcüsü ise, kıdem tazminatının fona devri ile ilgili gelişmeleri aktardı. Kıdem tazminatının fona devrinin, gündemlerinde olmadığını söyleyen hükümetin gerçekleri karartmaya çalıştığını ifade etti.

Kayseri İşçi Birliği sözcüsünün ardından sınıf bilinçli öncü bir işçi kıdem tazminatları ile ilgili olarak sempozyum hazırlık komitesinin hazırladığı tebliğin sunumunu gerçekleştirdi. Kıdem tazminatlarının gaspı durumunda yaşanacak hak kayıplarının ayrıntılı olarak aktarıldığı sunumda, kıdem tazminatının hangi hallerde kazanıldığı ortaya kondu. Kıdem tazminatının fona devrinin işçiler açısından hangi sonuçları doğuracağı ifade edildi. Bu bağlamda daha önceki zorunlu tasarruf, konut edindirme fonları ile ilgili olarak ortaya çıkan tablo ve işçi sınıfı ve emekçilerin kayıpları ayrıntılı olarak anlatıldı. Kıdem tazminatının fona devredilmesi durumunda, tıpkı diğer fonlar gibi kapitalistlere peşkeş çekileceği ifade edildi.

Sendikal bürokrasiye karşı mücadele vurgusu...

Sunumun son bölümünde kıdem tazminatı hakkının gaspı karşısında sendikal bürokrasinin teslimiyetçi yaklaşımı örneklerle anlatıldı. Kıdem tazminatı saldırısına karşı mücadelede taban örgütlerinin yaşamsal önemde olduğu ifade edildi. İşçiler kıdem tazminatına, haklarına ve geleceklerine sahip çıkmaya çağrıldı.

Özelleştirme kısılacındaki karayolu işçilerinin katkısıyla hazırlanan tebliğin sunumu karayollarında çalışan bir öncü işçi tarafından gerçekleştirildi. Karayollarında yaşanan özelleştirme sürecinin ayrıntılı bir dökümü ortaya kondu.

Karayollarının özelleştirilmesi durumunda neler olacağı sorusu çerçevesinde, yaşanan özelleştirmeler ve sonuçları ayrıntılı olarak ortaya kondu.

Tebliğde, karayolu işçilerini bekleyen tehlikelere de dikkat çekildi.

Özelleştirme saldırısında AKP iktidarının cüretkar tutumunun en büyük destekçilerinin sendika ağaları olduğu tebliğde ifade edildi. Sunumda, “Bu cüretin kaynağında elbette ki yıllardır süren özelleştirme saldırısının püskürtülemediği olması gerçeği var. Buna bağlı olarak Yol-İş yöneticilerinin işçi sınıfı üzerindeki

denetimine duydukları güven var. Bu güven sayesinde Karayolları’nda üç ayrı ücret skalası uygulamasını sürdürüyorlar. Bu güven sayesinde eşit iş yapan işçilerin eşit ücret almasını engelliyorlar. Bu güven sayesinde 9 bin karayolu işçisini yıllardır asgari ücret karşılığında, sendikal haklardan mahrum bırakarak çalıştırdılar. Bu güven sayesinde ihaleye giren firmalar yıllardır taşeron işçileri asgari ücret karşılığında çalıştırdılar” denildi.

Ortaya çıkan tablonun fazla umut vermeyebileceği, ama her şeyin bitmiş olmadığı tebliğde vurgulandı. Karayolu işçilerinin geçmişin derslerinden gereği gibi yararlanması, bu dersler ışığında mücadeleyi yükseltmesi durumunda özelleştirme saldırısının boşa çıkartılabileceğinin de altı çizildi.

Tebliğin sonuç bölümünde özelleştirmenin boşa çıkarılması doğrultusunda taban çalışması ve tabana dayalı örgütlenmenin önemine değinildi. Karayolu işçilerinin örgütlü birliğinin özelleştirme saldırısının panzehiri olduğu ifade edildi.

Kürsü işçilerindi

İşçiler tebliğlerin sunumunun ardından söz alarak kıdem tazminatı ve özelleştirme saldırılarına yönelik düşüncelerini dile getirdiler. Söz alan tüm işçiler kıdem tazminatının gaspına ve özelleştirmeye karşı mücadelenin önemine değindiler. İşçilerin ancak birleşerek kazanacaklarını dile getirdiler.

“Suriye’ye müdahaleye hayır”

Suriye’ye yönelik emperyalist müdahale ve saldırganlık da sempozyumda ele alındı. Sempozyum

katılımcısı işçiler Suriye ile savaş politikasına karşı olduklarını ortaya koydular, emperyalist savaş politikalarına karşı mücadelenin önemi konusunda ortaklaştılar.

Sempozyum sonrası yürüyüş...

Sempozyum sonuç bildirgesini ilan etmek için sokağa çıkan işçiler Sivas Caddesi’nde basın açıklaması gerçekleştirdiler. Öncü bir karayolu işçisinin okuduğu basın açıklamasında, sempozyumun kapitalist krizin işçi ve emekçilere ağır bedeller ödettiği bir dönemde gerçekleştirildiği hatırlatıldı.

Sempozyum hazırlıklarının hatırlatıldığı açıklamada, binlerce bülten ve tek tek fabrikalara seslenen el ilanlarının işçilere ulaştırıldığı söylendi.

Kızıl Bayrak / Kayseri

Karayollarında özelleştirmeye geçit yok!

Karayolu işçileri olarak sempozyumdan çok şey öğrendik. Çağrılarımız ve çabamıza rağmen daha fazla karayolu işçisinin sempozyuma katılamamasında işçi hareketinde hala aşılamayan durgunluğun etkisi olduğunu düşünüyoruz. Bizden kaynaklı sorunlar da var. Daha fazla emek ve çaba göstermeliydik.

Tüm bu eksikliklerimize rağmen saldırıların arttığı, karayollarında özelleştirme adımlarının atıldığı bir süreçte sendika ağaları yan gelip yatarken, Kayseri Karayolları 6. Bölge’de çalışan işçiler olarak, ülkede bir ilki gerçekleştirdik. Sempozyumda karayollarına ilişkin özelleştirme saldırısını tüm yönleriyle tartıştık. Hem de basın açıklamasıyla sesimizi sokağa taşıdık.

Daha fazla çalışarak ve emek vererek, daha fazla karayolu işçisini özelleştirme karşıtı mücadeleye kazanarak, özelleştirme karşıtı mücadeleyi büyütme azmi ve kararlılığımızda. Bunun için gerekli olan karayolu işçilerinin örgütlü birliğidir.

Öncü karayolu işçileri

Kıdem tazminatlarımızı gasp ettirmeyeceğiz!

Metal ve petro kimya işçileriyiz. Asgari ücrete talim eden, her an iş kazası geçirme tehdidi altında olan, bugün de kıdem tazminatı hakları gasp edilmek istenenler bizleriz. Sempozyumdan çok şey öğrendik. Kıdem tazminatının önemini, kıdem tazminatı fonunun yaratacağı tehlikeleri öğrendik. Hepimiz kıdem tazminatlarımızın gaspına yol açacak olan kıdem tazminatı fonuna karşıyız. Ama iş bununla yetmiyor.

Sempozyumun rüzgarını fabrikalarımıza taşımalı, öğrendiğimiz gerçekleri işçi arkadaşlarımıza ulaştırmalıyız. Bunu başarıyla yaptığımız zaman kıdem tazminatı fonu yasa tasarısının engellenmesi için önemli bir adım atmış oluruz.

Sempozyumun ardından Sivas Caddesi’nde düzenlediğimiz basın açıklamasına halkın ilgisi büyüktü. Biz sokağa çıktıkça, kıdem tazminatı fonu yasa tasarısına karşı sesimizi yükseltip birleştiğimiz, haklı mücadeleyi kazanabiliriz.

Sempozyuma katılan metal ve petrokimya işçileri

Maltepe taşeron işçilerinden işgal!

Maltepe Belediyesi’nde kölece çalışma koşullarına karşı mücadele eden ve örgütlenme çalışması sırasında işten atılıp aylar boyunca belediye binası önünde direnen taşeron işçiler, kendilerine verilen sözlerin tutulmaması üzerine 3 Eylül sabahı CHP Maltepe İlçe binasını işgal etti.

İşçilerin eylemine tahammül edemeyen CHP yönetimi polisi devreye sokarak işgal eylemine saldırdı. Polis baskını sırasında işçiler darp edilerek gözaltına alındı. CHP yönetimi tarafından toplanan kitle işçiler binadan çıkarılırken linç etmeye kalktı. İşçiler bir süre sonra serbest bırakıldılar.

Maltepe işçilerinden CHP protestosu

Maltepe Belediyesi taşeron işçileri, CHP yönetiminin linç girişiminde bulunmasını yürüyüş ve basın açıklaması ile protesto etti.

5 Eylül günü saat 18.30’da Maltepe Belediyesi önünde toplanarak buradan CHP Maltepe ilçe binası önüne bir yürüyüş ve ardından basın açıklaması gerçekleştirildi. Başlangıçta polisin yürüyüşü engellemek istemesi ve “çevik kuvveti devreye sokarız” tehditleri karşısında yürüyüşte gösterilen ısrar sonucunda çevik kuvvet geri çekilmek zorunda kaldı.

“Yalanlarınız artık karnımızı doyurmuyor, söz verdiniz hala işsiziz / Maltepe Belediyesi Taşeron İşçileri” ozalitinin arkasında yürüyen işçilere ilerici, devrimci kurum ve örgütler de flama ve dövizlerle destek verdi.

Yürüyüş ardından CHP ilçe binasının karşısına gelindiğinde ilk olarak Genel-İş İstanbul Anadolu Yakası 1 No’lu Şube Başkanı Mahmut Şengül bisöz alarak yaşanan saldırıyı kınadı. İşçilerin yanında olduklarını ifade etti.

Arkasından basın açıklamasını okumak üzere sözü işçilerden İlhan Yıldırım aldı. Yıldırım’ın konuşması sırasında arkasına geçen bir kişi Türk bayrağı açarak

provokasyon yaratmaya çalıştı. Fakat eyleme katılanlar bu kişiyi oradan çıkararak provokasyona zemin vermedi.

Mücadele süreçlerini özetleyen Yıldırım, yapılan görüşmelere ve bu görüşmelerde ortaya çıkan sonuçlara dair bilgilendirmede bulundu.

Yıldırım, CHP İstanbul ve ilçe yöneticileri ile belediye yönetiminin kendilerini oyaladıklarını ve verdikleri sözleri tutmadıklarını ifade etti. DİSK Genel Başkanı Erol Ekici’nin de bu süreçte yapılan görüşmelere katıldığını ve kendisi ile de defalarca konuştuklarını ifade eden Yıldırım mağduriyetlerinin hala giderilmediğini ve iki işçi haricindeki tüm işçilerin işsiz olduklarını ifade etti.

Bütün bunların sonucunda CHP işgalini yaptıklarını söyleyen Yıldırım, CHP’nin işçilere ne kadar düşman olduğunu bir kez daha gördüklerini ve kendilerini linç etmeye yönelik sergiledikleri faşistçe saldırıya dikkat çekti.

Açıklama, “yaşanan bu sorunun muhataplarını rahatsız etmeye devam edeceğiz” sözleriyle sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Senkromeç direnişine ilgi sürüyor!

İzmir Senkromeç direnişi 40. gününe ulaşırken 3 Eylül itibarıyla fabrikadaki üretime tekrar başlandı. Şu an için fabrika daha çok iki vardiya üzerinden çalışmaya başladı. 16.00/23.00 vardiyasında çalışan işçi sayısı azaltılmış durumda. Buna neden olarak, işlerin azalması gösterilirken gündüz vardiyasından işçiler zorunlu mesailere bırakılarak 08.00/23.00 arası çalıştırılmaya zorlanıyor. Gündüz ve gece vardiyasına ağırlık verilmiş durumda. Bu yüzden 18.00 çıkışları kalabalık oluyor ve özellikle çıkışlarda üç gündür patronlar servisler kalkıp hareket edene kadar fabrika önünden ayrılmıyorlar. Patronlara bir de sivil polis ekipleri eşlik ederek 18.00 çıkışlarını tamamen denetim altına almaya ve direnişi yalıtmaya çalışıyorlar. Ancak yine de işçilerin direnişe ilgisi, bakışlarından ve gizli selamlamalarından anlaşıyor.

Direniş dördüncü haftayı geride bırakırken ildeki iki direniş de bitmiş durumda. Micha direnişinden sonra Billur Tuz direnişi de işçilerin ve sendikanın aldığı ortak karar ile dava sürecine bırakılarak noktalandı.

Senkromeç direnişinin gündeme taşınması için desteğe gelen sol ve demokrat basından da ilgi oluyor. Birgün ve Gündem gazetesi bu konuda üzerine düşeni yaparak direnişte taraf olduklarını gösteriyorlar. Direnişi özellikle emekten yana örgütlerin gündemine tekrar sokabilmek için 37. günde sendikalar başta olmak üzere İzmir’deki birçok kurum dolaşıldı. Direnişin birinci ayını doldurduğunu duyuran bildirilerle destek çağrısı tekrar yapıldı.

Organize sanayi bölgesinde özellikle paydos saatlerinde işçilerin ilgisi devam ediyor. Örgütlü olan fabrikalardan ise beklenen bir dayanışma sergilenebilmiş değil. Keza 240 gün süren Billur Tuz direnişinin bitmesinde de gerçek anlamıyla bir dayanışma eksikliğinin rolü büyük.

Senkromeç direnişine, işten çıkarılan işçilerin desteği ise ancak günlük bir iki saati geçmeyen beklemelemler oluyor. Şu an halen direnişçi işçi haricinde hiçbir işçinin tazminatı tam olarak ödenmiş değil. En fazla alanın bile halen yaklaşık bin lirası içerde duruyor. Geri kalanların da 1/3’ü yatırılmış durumda. Bundan sonra çıkışların olup olmayacağı ise belirli değil. Eskisi gibi baskı yapılmadığı söyleniyor. 4. hafta boyuncada Metal İşçileri Bülteni Birleşik Metal’de örgütlü olan Totomak ve ZF LEMFÖRDER fabrikalarına ve ziyarete gelen metal işçilerine ulaştırılıyor. Ayrıca 38. günde direnişin birinci ayını doldurduğunu duyuran ve dayanışmaya çağırın bildiriler ZF Lemförder, Alliance One Tütün ve İnelli Plastik fabrikalarına dağıtıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

KPSS mağduru direnişte

2011 yılı Temmuz ayında Gümrük ve Ticaret Bakanlığı, Diyarbakır TASİŞ’e atanan; fakat “güvenlik soruşturması” gerekçesiyle memuriyet hakkı engellenen Emin Murat Uysal 3 Eylül günü Gümrük ve Ticaret Bakanlığı önünde gerçekleştirdiği açıklama ile direnişe başladı. Açıklama öncesinde polisle kısa süreli bir tartışma yaşandı.

Polis, çadır açma ya da oturma eylemine karşı müdahale edeceğini söyledi. Polisle yaşanan tartışmanın ardından basın açıklaması gerçekleştirildi.

Açıklamada, atanmasının nasıl engellendiğini anlatan Uysal “Her gün demokrasiden, bireyden, insan haklarından bahsedilmektedir; ama diğer taraftan da hakkını arayanı, düşüneni, sorgulayanı, biat etmeyi açlığa mahkum etmeye, açlıkla terbiye etmeye çalışıyorlar. Açlıkla terbiye edilene insan hakından bahsedilemez ve bunu yapanların/ yapmaya çalışanların bunları söylemesi ve savunması söz konusu olamaz. Ayrıca sürekli kamuoyu önünde, çalışmanın kutsal olduğunu söyleyenler ve çalışmayı kutsayanlar, gerçekte ise insanları kendileri gibi düşünmedikleri ve yanlışları karşısında sessiz kalmadıkları için çalışmaktan yoksun bırakıyorlar” dedi. Son olarak Uysal “yapılan keyfi uygulama ve haksızlık ortadan kalkana kadar ve işimi alana kadar Gümrük ve Ticaret Bakanlığı önünde süresiz oturacağım!” dedi.

Basın açıklamasının ardından Uysal, Ulus Hükümet Meydanı’nda bulunan Gümrük ve Ticaret Bakanlığı önünde oturma eylemine başladı.

Emin Murat Uysal, direniş başlattığı Ankara Valiliği önünden gözaltına alındı.

Üniversite döneminde bildiri dağıttığı gerekçesi ile hakkında verilen 25 günlük hapis cezası nedeniyle işe alınmayan Uysal, işe geri alınana kadar Ankara Valiliği önünde çadır kurarak direnişe başlayacağını duyurmuştu. Uysal 4 Eylül sabahı polisler tarafından gözaltına alınarak Anafartalar Karakolu’na götürüldü.

ADÖKSAN’da bekleyiş başladı

Tuzla Deri Organize Sanayi’inde bulunan ve alüminyum enjeksiyon işi yapan ADÖKSAN fabrikasında çalışan işçiler 2009 yılında sendikalaşma girişiminde bulunmuş ve Birleşik Metal-İş Sendikası’na üye olmuşlardı.

Fakat patron Türk Metal’le anlaşarak işçileri buraya üye yapmıştı. Bu süreçte 80 civarında işçiyi işten atan patron çok geçmeden işçileri Türk Metal’den de istifa ettirmişti.

Atılan işçilerden Savaş Akkaya ve Mehdi Torun, açtıkları işe iade davasını kazanarak işe geri dönmek üzere 31 Ağustos sabah mesai saatinde işyerine gittiler. İşe başlamak istemeleri üzerine patronun hakaret ve aşağılamaları ile “sizi nerde istersem orada çalıştırırım” söylemine karşılık işçiler daha önceden çalıştıkları bölümler dışında çalışmayacaklarını ifade ederek fabrikanın bahçesinde bekleyişe geçtiler.

Bu sırada güvenlikçilerin fabrika dışına çıkarmak istemeleri karşısında dışarı çıkmama iradesi gösteren işçiler akşam mesai bitimine kadar bekleyişlerini sürdürdüler. Bu bekleyiştan rahatsız olan patron 12+4 olan tazminatların yerine “orta yolu bulalım” gibi

tekliflerle işçileri ikna etmeye çalışsa da işçiler aynı işlerine dönene kadar veya ücret alacaklarını son kuruşuna dek alıncaya kadar buradaki bekleyişlerini sürdüreceklerini ifade ettiler.

Bekleyişlerinin ilk iki gününü fabrika bahçesinde geçiren direnişçi işçiler, 4 Eylül günü de personel müdürü Fatih Duman’ın talimatıyla güvenlikler tarafından fabrikaya alınmadılar.

ADÖKSAN patronu, işçilerin sigorta girişlerinin yapıldığını söylemişti. Fakat işçilere ne giriş kartı ne de iş kıyafetleri verilmemiş, fabrika bahçesinde bekleyip çay-kahve içmeleri söylenmişti. ADÖKSAN patronunun bu ayakoyunları karşısında işçilerde noterden ihtarname çekerek, işe geri dönmek ve eski bölümlerinde çalışmak istediklerini posta yoluyla bildirdiler.

İhtarnameleri çektikten sonra tekrar fabrika önüne gelen işçiler, direniş çadırı ve pankart getirilerek direniş alanı oluşturulması gerektiğini söylediler. Gün içinde biri ADÖKSAN’dan Şubat’ta işten atılmış iki sınıf devrimcisi de işçilerin yanında oldu.

Kızıl Bayrak / Tuzla

BDSP’den Fontana ziyareti

BDSP, sendikalaştıkları için işten atılan ve 15 Ağustos’tan itibaren kapı önünde direnişlerini sürdüren Fontana işçilerini 4 Eylül günü ziyaret etti.

Sınıf devrimcileri, direniş alanına yakın bir noktadan yürüyüş gerçekleştirdi. BDSP adına yapılan konuşmada bölge genelindeki ağır çalışma koşullarına karşı verilen bu mücadelenin anlamlı olduğu, sermayenin sınıfa dönük saldırılarına karşı mevzi direnişlerin güçlendirilmesi ve ortak mücadele hattında sermaye sınıfının işçi sınıfının haklarına dönük saldırılarına karşı mücadeleye çevrilmesinden bahsedildi. BDSP’nin her zaman Fontana işçilerinin yanında olduğu ve her türlü desteği sunacağı ifade edildi.

Konuşmanın ardından işçilerle sohbet edildi. Ziyarete Kıgılı direnişçisi Didem Sorhun da destek verdi.

Kızıl Bayrak / Tuzla

Kıgılı direnişi Gebze’deydi

Kıgılı direnişçisi Didem Sorhun eylemlerini farklı yerlere taşıyarak sesini duyurmaya devam ediyor. 4 Eylül Salı günü saat 13.00’te Kıgılı’nın seri sonu satış mağazasının ve lojistik merkezinin kurulu olduğu Gebze Şekerpınar’da bir eylem gerçekleştirildi.

“Kıgılı’da baskıya, tehdide, sömürüye ve işten atmalara son! İşimi geri istiyorum! / Direnişçi Kıgılı işçisi” pankartı açılarak sloganlarla lojistik merkezinin önüne gelindi. İşçilerin öğle yemeği saatinde olduğu zaman diliminde gerçekleşen eylemin başlaması ile yönetim ve güvenlik işçileri içeriye sokmaya çalıştı. Bütün yönetim kadrosu bahçeye indi. İşçilerin çoğunluğu fabrikanın bahçesinde bekleyişlerini sürdürdü.

Lojistik merkezinin önünde gerçekleşen basın açıklamasında Didem Sorhun, Kıgılı’daki çalışma koşullarını, işten atılma sürecini, direniş boyunca yürüttüğü eylemlilikleri işçilere anlattı.

Eylem boyunca, “Kıgılı patronu işçiye hesap verecek!”, “Kıgılı’ya boykot, direnişe destek!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganları atıldı.

Basın açıklaması bittikten sonra işçilerin beklediği tarafa doğru gidilerek bahçe duvarının en yakın noktasından sloganlarla işçilere Kıgılı direnişi duyurulmaya devam edildi. Yönetim kadrosu yeniden işçileri içeriye sokmaya ve kapıları kapatmaya çalıştı.

Öğle yemeği saatinde çay ocağında olan işçiler de eylemi görünce süreci merak ederek sorular sordular.

Kıgılı direnişçisinin eylemine BDSP de destek verdi.

Kızıl Bayrak / Gebze

Metal işçilerine bülten dağıtımları...

Metal İşçileri Bülteni’nin son sayısı fabrikalara ve sanayi havzalarına ulaştırılıyor.

Bursa’da dağıtım

Metal İşçileri Bülteni’nin Ağustos sayısı **Bursa**’da metal işçilerine ulaştırıldı. Yeşilyayla, Mesken ve Santral garaj hattı üzerindeki servis noktalarına dağıtım gerçekleştirildi. Metal fabrikasında çalışan işçiler bülteni ilgiyle karşıladı.

Baymak’a bülten dağıtımı

Tuzla’da kurulu **Baymak** fabrikasına metal bülteni dağıtımı yapıldı. İşçilerin her türlü hak arama sürecini patron ile birlikte bastıran işbirlikçi patron sendikası Türk Metal çetesi, Metal İşçileri Birliği’nin daha önceki dağıtımının ardından fabrika içerisinde işçilere tehditler savurmuş ve Metal İşçileri Birliği’nin çalışmalarına sert bir şekilde cevap vereceğini iddia etmişti.

Sınıf devrimcileri ise bülteni işçilere ulaştırarak Türk Metal çetesinin tehditlerine pabuç bırakmayacaklarını göstermiş oldular.

Kızıl Bayrak / Bursa-Tuzla

“Gerçek bir sendikal örgütlülük kurmayı hedefliyoruz”

İngiliz sermayeli Tesco-Kipa’da uzun yıllardır yürüttüğü sendikal örgütlenme mücadelesinde toplu sözleşme aşamasına gelen Tez-Koop-İş Sendikası’nın genel başkanı Osman Gürsu ve Genel Eğitim Sekreteri Haydar Özdemiroğlu ile konuştuk...

“İşçi inisiyatifinin geliştirilmesi yönünde adımlar atıyoruz”

- Kipa’da yaklaşık 10 yıldır süren uzun soluklu örgütlenme mücadelesi önemli bir noktaya ulaştı. TİS süreci başladı. Öncelikle, Kipa’daki örgütlenmenin önemi ve farklılığı nedir?

Osman Gürsu (Tez-Koop-İş Genel Başkanı): Tez-Koop-İş Sendikası hızla değişen ve yeniden yapılanan bir sendikadır. Bunu son 30 yıllık tarihimizde görebilirsiniz. 1970’li yıllarda kamu sektöründe örgütlenmiş bir görünüm veren sendikamız, 1980’lerin ortalarında yapısal bir değişim içine girdi. Sosyal devletin tasfiyesi, özellikle radikal özelleştirme programı kamu sektörünün çöküşünü beraberinde getirdi. Bu gelişmelere bağlı olarak Tez-Koop-İş 1985’lerde özel sektörde örgütlenmeye önem verdi. Migros burada merkezi rol oynadı. 1990’ların ortaları Tez-Koop-İş’in yeni bir dönemini işaretledi. Bu tarihlerde sendikamız uluslararası perakende sektöründe çalışmalarını yoğunlaştırdı. Bu yönde önemli örgütsel adımlar attı. Özellikle 2000’li yıllar Tez-Koop-İş’in köklü yapısal değişimini işaretledi. Sendikamızın 1970’lerde üyelerinin %95’i kamuda çalışanlardan oluşurken, 2000’li yıllarda üyelerinin %75’i özel sektörde çalışanlardan meydana geldi. Tez-Koop-İş’in profilini ağırlıklı perakende sektöründe çalışanlar belirlemeye başladı.

Kipa örgütlülüğü ile sendikamız bir anlamda perakende sektöründe yaygın ve etkili bir sendikal yapı olarak dikkat çekmeye başladı.

Bugün Real, Carrefour, Migros, Tansaş ve Kipa gibi uluslararası tekellerde örgütlüüz. Ayrıca yine stratejik adımlar atarak, elektronik marketlerde örgütlenmeyi önümüze koyduk.

Hedefimiz sektörün genişliğini ve yaygınlığını hesaplayarak sektörde en yaygın ve en güçlü ve sınıfla bütünleşmiş bir Tez-Koop-İş yaratmaktır. Özellikle işçi inisiyatifinin geliştirilmesi ve kurumsallaştırılması yönünde stratejik adımlar atıyoruz.

- Kipa ve benzeri uluslararası perakende tekellerinde örgütlüsünüz. Sektördeki örgütlenmenin zorlukları nelerdir? Bu zorluklar nasıl aşılr?

Osman Gürsu: Tez-Koop-İş Sendikası 17 nolu işkolunun özgünlüklerini ve yeni eğilimlerini görerek, sendikal politikalarını oluşturuyor. Yeni koşullara uygun adımlar atıyor. Tez-Koop-İş Sendikası bugün işkolunda son derece yaygın örgütlenmeye sahip bir yapıdır. Aynı zamanda bugün Türkiye’deki sendikalar içinde, üye bazında ön sıralarda yer almaktadır.

Amacımız, sektörün taşıyıcı gücü olduğumuz kadar, Türkiye sendikal hareketinin de taşıyıcı gücü olmaktır. Sendikal programımızı bu perspektif ile oluşturuyoruz.

Özellikle önümüzdeki dönemde sektörün bütün alanlarında örgütlenmeyi hedefliyoruz. Örneğin elektronik sektöründe, yapı marketlerde ve perakende mobilya sektöründe yaygın ve etkin örgütlenmeyi amaçlıyoruz.

İşkolumuzda çok yönlü ve çeşitli işyerleri de bulunmaktadır. Bu alanlarda ciddi örgütlenme adımları attık. Örneğin İstanbul Menkul Kıymetler, Altın Borsası ve Alman Konsolosluğu bu işyerlerine örnektir. Ve alanlarında tamamlanmış ilk örgütlenmelerdir. Çok iddialı olacak ama zannederseniz dünyada alanlarında gerçekleşmiş ilk örgütlenmelerdir.

Tez-Koop-İş Sendikası çok boyutlu ve çok yönlü bir şekilde sendikal programını belirleyerek, eğitim ve örgütlenmeye stratejik önem verdi ve veriyor. Bu adım sendikanın muazzam ataklar yapmasına yol açtı. Aynı şekilde yeni dönemde eğitim ve örgütlenme iç içe geçirildi. Bu yönde sistematik çalışmalar yürütüldü ve yürütülmeye devam ediyor.

Aynı şekilde sendikamız, uzman kadrolarını yeniden yapılanmanın ihtiyaçlarına göre belirledi ve güçlendirdi.

Sektörümüzün en önemli farklılıklarından biri her işyerinin, kendine özgü bir özelliğe sahip olmasıdır. Sendika olarak, her işyerinin bu özgünlüğünü görerek hareket ediyoruz. Ve örgütlenme stratejimizi bu özgünlüğe göre şekillendiriyoruz.

Özellikle perakende sektörü bir dizi negatif ve pozitif nitelikleri bünyesinde taşımaktadır. Sektörde çalışanların çok büyük bir ağırlığı genç işçilerden oluşuyor. Çalışanların eğitim düzeyleri yüksektir. İşyerleri genellikle AVM’lerdedir. Ve ayrıca sektörde çalışanların %50’sini kadın arkadaşlar oluşturuyor.

Bu yönler iyi değerlendirildiğinde sektörde örgütlenmeler başarılı olabiliyor. Öte yandan perakende sektöründe sendikal bilinç ve deneyim son derece zayıftır. İşçi sirkülasyonu fazladır. Küçük burjuva bilincin sektörde hakim olması, kariyer ve statü eğilimlerini beslemektedir. Bu faktörler sendikal örgütlenmeye engel oluşturuyor. Ve işverenin hegemonyasını güçlendiriyor.

Kısaca Tez-Koop-İş Kipa örgütlenmesiyle son derece önemli bir adım attı. Yeniden yapılanmasına hız ve güç verdi. Yeni süreçte, daha kompleks, daha yetkin ve daha yaygın örgütlenmeleri hedefliyoruz. Tez-Koop-İş’i sınıfla bütünleşmiş bir sendikal örgüt haline getirmeyi amaçlıyoruz. Bu yönde gerçek bir sendikal örgütlülük kurmayı, gerçek bir sendikacılık yapmayı önümüze hedef olarak koyduk.

“Eğitim ve örgütlenme birlikte ilerliyor”

- Sendikanız Tez-Koop İş’i ve KİPA sürecini sınıf mücadelesi içerisinde tuttuğu yer açısından değerlendirebilir misiniz?

Haydar Özdemiroğlu (Tez-Koop-İş Genel Eğitim Sekreteri): Sendikamız Tez-Koop İş, Sümerbank tezgâhtar işçileri tarafından kurulduğu 1962 yılından bu güne 50 yıllık tarihinde hep emek mücadelesi içerisinde varlığını sürdürüyor. Bugün

sendika olmuştur. 12 Eylül cuntası döneminde bile işçi sınıfının en büyük örgütlenmelerine ve 1987 ile 1989 şanlı Migros direnişi gibi grevlere öncülük etmiştir.

Örgütlenme önündeki anti-demokratik yasalara rağmen; Sendikamız Tez-Koop İş örgütlenmelerde büyük başarılarla imza atmış, nicel gelişmesini sınıf sendikacılığı anlayışı doğrultusunda verdiği eğitimlerle nitelik olarak da büyüttüştür. Örgütlenme çalışması yaptığı her yerde sınıfa yeni ve dinamik kadrolar kazandırmıştır.

Sendikamız Tez-Koop İş, içerisinde bulunduğumuz süreçte; uygulanmakta olan neo-liberal politikalara karşı mücadelesini günümüzde de Sendikal Güç Birliği Platformu (SGBP) içerisinde, tüm sınıf dostları ve sınıf mücadelesini esas alan sendikalarla birlikte sürdürmektedir.

Tesco-Kipa örgütlenmesi sürecinde eğitim çalışmalarına önem veriyoruz. Eğitim ve örgütlenmenin birlikte ve birbirini destekleyici şekilde sürdürülmüş olması daha sağlam, sağlıklı ve sınıf bilinci gelişkin kadroların ortaya çıkmasını da beraberinde getirecektir. Kipa’ların örgütlenme süreçlerinde ve sonrasında da verilmekte olan eğitimlerle, hem sendikamız Tez-Koop-İş hem de ülkemiz işçi sınıfı adına önder ve nitelikli kadrolar ortaya çıkarılması hedeflenmiştir. Aynı zamanda Kipa örgütlenmemizdeki bu başarımızın tüm dünya işçi sınıfını da yüreklendireceğini umut etmekteyiz.

“Uluslararası sendikal harekete de önemli bir dinamizm kazandırdı”

- Kipa örgütlenmesinin Türkiye sendikal hareketi için ve uluslararası sendikal hareket açısından sizce önemi nedir?

Haydar Özdemiroğlu: Sürekli değiştiğimiz gibi, bu örgütlenme; yılmadan, karamsarlığa kapılmadan 9 yıllık bir süreci ve 10.000’e yakın işçiyi kapsıyor olması ile Türkiye’de ve dünyada son yıllarda gerçekleştirilmiş örgütlenmeler içerisinde bir ilki olması açısından önemlidir. Bir diğer önemi de Tesco-Kipa örgütlenmesinin uluslararası bir kimliği de barındırmasında yatmaktadır.

Sendikamız Tez-Koop İş, Tesco Kipa örgütlenmesi sürecinde uluslararası ilişkilere de önem vermiştir. Tesco-Kipa örgütlenmesi sürecince üst örgütümüz UNI Global ile birlikte hareket etmiş ve UNI Global içerisinde, perakende/hizmet sektöründe yer alan tüm Tesco-Kipa’larda örgütlü ve halen örgütlenme mücadelesi veren sendikalarla Tesco-Kipa ittifakını (sınıf dayanışmasının uluslararası ayağını) oluşturmuştur.

Tesco-Kipa İttifakı ile düzenli bilgi paylaşımı sağlanarak gelişmeler uluslararası bir düzeyde değerlendirilmiştir.

Tesco-Kipa örgütlenmesindeki başarı, sendikamız ve ülkemiz sendikal örgütlülüğüne olduğu kadar uluslararası sendikal harekete de önemli bir dinamizm kazandırmıştır.

Hobim’de sendika düşmanlığına protesto

Hobim Bilgi İşlem Sistemleri A.Ş fabrikasında çalışan ve Basın-İş Sendikası’na üye oldukları için işten atılan 20 işçi için 31 Ağustos günü fabrika önünde basın açıklaması yapıldı.

Basın açıklamasını Basın-İş Genel Başkanı Yakup Akkaya’nın okuduğu eyleme Petrol-İş, Tek Gıda-İş, Belediye-İş, Harb-İş, TEKSİF, Kristal-İş, Türk Metal, BDSP, ESP, BDP ve TKP de destek verdi.

“İşten atılmış olsak da sonuna kadar mücadele edeceğiz”

İşten atılmalarına tepki gösteren ve mücadeleyi sürdüreceklerini belirten işçilerden Levent Özdoğan ve Ali Değirmenci gazetemize şu açıklamaları yaptılar:

Levent Özdoğan: 4 yıl bu fabrikada harmanlama makine operatörü olarak çalıştım. Fabrikamızdan iş sağlığı sorunları vardı. İş kazası geçiren işçiler özel hastanelere götürülüyor ama iş kazası raporu tutturulmuyordu. Kaza geçiren işçilere suçlu gibi muamele yapılıyordu. İşe ilk başladığımızda 4 ikramiyemiz vardı, ancak sonrasında maaşlara bölündü. Zamanla ikramiyelerimiz yok edildi. Şu an içeride çalışanlar asgari ücretle çalışıyor. Ayrıca bizleri işten atmak tehdidiyle zorunlu mesaiye bırakılıyordu.

Bundan kaynaklı işçi arkadaşlarımızla birlikte sendikalaşmaya karar verdik ve sendikaya üye olduk. Ancak patronun kulağına gidince fabrikada bizim üzerimize baskı kuruldu. Buradan doğru patron sendikaya üye olanları yine bu fabrikanın İstanbul’daki yerine göndermek istedi. Bu zaten işten atmanın farklı bir gerekçesi olacaktı. Nitekim öyle de oldu. Bizler asgari ücretle İstanbul’a gidip bir düzen kuramayacağımız için gitmedik. Patrona bunu bahane ederek iş akdi feshini uyguladı. Ancak bizler biliyoruz ki bizler sendikal örgütlenmeden kaynaklı işten atıldık. Bu yüzden atılan işçi arkadaşlarımızla birlikte işe iade davası açtık. Bu süreçte 22 kişi işten çıkarıldı. Bunlardan 20’si sendikal arkadaşımızdı.

Sendikamız bize işten atıldığımızda sahip çıktı. İçerde örgütlenme çalışmamız devam ediyor. İçerden

işçi arkadaşların söylediklerine göre patron “zaten biz işçi çıkaracaktık bunlar sendikaya üye olunca bunları çıkardık” demiş. Patron ayrıca sendikaya üye olan işçilerin zeka geriliği var demiş. İçerde işçi arkadaşlara sendikaya üye olmayacağım diye kağıtlar imzalatıyormuş. Biz bu işin peşini bırakmayacağız. İşten atılmış olsak da sonuna kadar mücadele edeceğiz.

Ali Değirmenci: Ben burada sendikalaşma faaliyeti olmadan önce işten çıkarıldım. Burada patrona sesini çıkaran, itiraz eden işçileri istemiyorlar. Bana da diğer işçi arkadaşlarımıza olduğu gibi İstanbul’a ataman yapıldı denildi. Ben de kabul etmedim. Ve bu yüzden işten çıkarıldım. Fakat sessiz de kalmadım bu süreçte işten çıkarılan arkadaşlarımla birlikte dava açtım. Sonrasında ise fabrikada örgütlenme çalışmasını duydum. İçerde yürütülen örgütlenme çalışmalarına ben de yardımcı oluyorum. İşçi arkadaşların evlerine gidiyoruz. Sendikayı anlatıyoruz, sosyal paylaşım sitelerinde örgütlenme çağırılarını yayıyoruz.

Kızıl Bayrak / Çorlu

Bilgi Üniversitesi’nde direniş var

Bilgi Üniversitesi’nde işçi düşmanlığı yapan üniversite yönetimi, 4 Eylül günü rektörlük binası önünde yapılan eylemle üniversite yönetimi protesto edildi.

Basın açıklamasında sendika düşmanlığının sürdüğü, keyfi gerekçelerle işten çıkarmaların uygulandığı ifade edildi. Eylemde söz alan DİSK Genel Başkanı Erol Ekici, işçilerin taleplerinin karşılanması gerektiğini ifade etti. Ekici, Bilgi Üniversitesi yönetimine şöyle seslendi: “*Burada eylem ve etkinliğin sona ermesi isteniyorsa, başlayacak öğretim yılında, işten atılan insanların ailelerin ve bizim mücadelemizle karşılaşmak istemiyorsanız bu talebimizi bugün hemen yerine getirin. Aksi taktirde Bilgi Üniversitesi’nde bugün başlattığımız eylem arkadaşlarımız işe geri dönene kadar devam edecektir*”

İşten çıkartılan 16 işçiden biri olan Mehmet Işık ise şunları ifade etti: “*Biz diyoruz ki, biz bunu haketmedik. Çünkü okulun varolmasında emeğimiz çok büyük. Yeri geldi hamallık yaptık yeri geldi inşaatta çalıştık, okul yöneticilerinin evlerine kadar girip şahsi işlerini tek bir kuruş para almadan yaptık. Buna rağmen bizi işten attılar. Biz işimize geri dönmek istiyoruz ve geri dönene kadar burada direneceğimizi ilan ediyoruz.*”

Eylemde söz alan Sosyal-İş İstanbul Şube Başkanı Mustafa Ağuş da, üniversite yönetimine çağrı yapmalarına rağmen işten çıkarmaların sürdüğünü belirtti. Açıklamalardan sonra rektörlük önünde oturma eylemi başlatıldı.

BEDAŞ işçileri Taksim’de yürüdü

Direnişçi BEDAŞ işçileri direnişlerinin 103. gününde her hafta Cuma günü olduğu gibi 15.30’da Galatasaray Lisesi önünden BEDAŞ Genel Müdürlüğü’ne yürüyüş gerçekleştirdi.

Yürüyüş sırasında Kışılı Mağazası önüne gelindiğinde kısa bir protesto gerçekleştirildi. Mağaza önünde konuşma yapan bir BEDAŞ işçisi Kışılı direnişinin yanında olduklarını belirtip sözü direnişçi Kışılı işçisine verdi. Direnişçi Kışılı işçisi BEDAŞ işçilerine sergiledikleri sınıf dayanışmasından ötürü teşekkür ederken tüm işçileri, emekçileri de Kışılı’yı boykot etmeye direnişe de destek olmaya çağırdı. Kışılı direnişçisi bundan sonra hem BEDAŞ işçilerinin hem de diğer direnişlerin yanında olmaya devam edeceğini söyledi. Kışılı Mağazası’nın önünde “Kışılı işçisi yalnız değildir!” sloganı atıldı.

THY satış bürosu önüne gelindiğindeyse direnişçi THY işçileriyle sınıf dayanışması yükseltildi. “Havada karada, direniş kazanacak!” sloganı atıldı.

Eylem BEDAŞ Genel Müdürlüğü önünde basın açıklamasıyla ve Bandista’nın ezgileriyle halay çekilerek bitirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Direnenler Taksim’deydi!

Hey Tekstil, Roseteks, BEDAŞ işçileri ile Cansel Malatyalı’nın Taksim’de yaptıkları ortak eylemin ikincisi 1 Eylül Cumartesi akşamı gerçekleştirildi.

Eyleme Darkmen işçileri de katılırken, Kışılı direnişçisi Didem Sorhun da kendi pankartını açarak eyleme destek verdi. Kışılı direnişçisi “Kışılı’ya boykot, direnişe destek! Yaşasın sınıf dayanışması! – Direnişçi Kışılı İşçisi” pankartı ile sınıf dayanışması çağrısını yükseltti.

Eylem 19.00’da Taksim Meydanı’ndan yürüyüşle başladı. En önde açılan ortak pankartın ardından HEY Tekstil, Roseteks, BEDAŞ, Cansel Malatyalı, Kışılı direnişçisi ve Darkmen işçileri de kendi pankartları ile yürüyüşe katıldılar.

Galatasaray Lisesi önüne gelindiğinde direnişçi Roseteks işçilerinden biri direnişçi işçiler adına ortak basın metnini okudu. Açıklamada birleşen işçiler kazanır denilirken ülkenin her yanında direnen emekçiler birlikte mücadele etmeye çağrıldı. Eylem hep beraber söylenen Çav Bella marşı ile sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Güncel gelişmeler ışığında gençlik içinde anti-emperyalizm

Lenin, “Emperyalizm, kapitalizmin en yüksek aşamasıdır” derken emperyalizmi ve ona karşı mücadeleyi kapitalist sistemin gelişiminden ayrı düşünemeyeceğimizi en özlü bir şekilde ortaya koymaktadır. Bugün Ortadoğu’da ve Arap dünyasında yaşananları, Suriye’ye müdahale hazırlıklarını, dizginlerinden boşalmış emperyalist saldırganlığı anlamak ve doğru müdahaleyi yapabilmek bu gelişim seyrini algılamayı gerektirmektedir.

20. yüzyıl: Emperyalizm ve proleter devrimler çağı

Emperyalizm çağıyla beraber üretim araçlarının gelişmişlik düzeyinin mevcut kapitalist üretim ilişkilerine başkaldırması nesnel bir olgudur. Üretim araçlarının gelişmişlik düzeyi, 20. yüzyılın başında öyle bir noktaya gelmiştir ki, kapitalist ülkelerin hammadde ve artık ürünlerini satabilecekleri pazar arayışı bunalımlara, bu bunalımları aşma çabası önce ülkeler arası, sonra bölgesel savaflara, en sonunda da I. Emperyalist Paylaşım Savaşı’na neden olmuştur. Kapitalist gelişimini önceden belli bir aşamaya getiren ulusların dünyanın geri kalanı üzerinde hegemonya kurma çabası ve pazar arayışı savafları doğururken, bu savafların neden olduğu açlık, yoksulluk ve sosyal-iktisadi yıkımlar sınıf hareketlerinin, halk isyanlarının önünü açmış, derinleşen sınıfsal çelişkiler emekçilerin öfkesini büyütmüş ve dünyanın dört bir yanında devrimci çalkantıları doğurmuştur.

1917 Ekimi’nde ise dünya çapında derinleşen çelişkiler Rusya’da Bolşevik Parti’nin öncülüğünde Rusya proletaryasının iktidarı almasıyla sonuçlanmıştır. Tüm bu tarihsel süreç, kapitalizmin yaşadığı krizler ve bunalımları aşmak için savafları doğurduğunu, bunalım ve savafların ise sosyal devrimi mayaladığını net bir şekilde göstermektedir.

Lenin’in, “buz kırılmış, yol açılmıştır” ifadesi ile müjdelediği Ekim Devrimi ile girilen yeni tarihsel çağı “emperyalizm ve proleter devrimler çağı” olarak nitelendirirken, bunun hiç de günü değerlendiren bir tespit olmadığı, tarihsel bir bakış açısının ürünü olduğu geçtiğimiz yüzyılda yaşanan olaylarla kanıtlanmıştır. O zamandan beri emperyalist-kapitalist sistemin dönemsel olarak içine girdiği krizler, doğurduğu yerel-bölgesel ve dünya çapında gündeme gelen savaflar ve yine dünyanın dört bir yanında yaşanan devrimler, girilen bu tarihsel çağın tespitinin gerçekliğini ortaya koymaktadır.

Bu tespit, marksistler açısından bir kâhinlik değil; tam da tarihsel materyalist bakış açısının bir sonucudur. Bu tespit, hiç de anlık birtakım gelişmelerin ortaya çıkardığı anlık sonuçların, moral değerlerin değil, kapitalizmin gelişimini ve çelişkilerini doğru değerlendirebilmenin bir sonucudur. Buna vurgu yapmamızın temel nedeni, 21. yüzyıla beraber ortaya çıkan güncel gelişmelerin 20. yüzyılın başlarında büyük Ekim Devrimi ile birlikte içerisine girdiğimiz emperyalizm ve proleter devrimler çağından ayrı

düşünülemeyeceği gerçeğidir.

Sovyetlerin çöküşünün ilanı ile burjuva ideologlar “tarihin sonu” tespitleriyle, yakaladıkları moral üstünlüğü ve dönemsel zaferi tarihsel bir kazanım ve bir “çağın sonu” olarak sunmayı tercih ettiler. Bu girişim kitlelerde devrime ve sosyalizme olan inancı kırmak, kapitalizmin yenilmezliği algısını güçlendirmek için tüm dünyada ortaya konan bir ideolojik saldırıydı esasında. Ancak tarihsel gelişmeler bu tespitin yanlışlığını hızlı bir şekilde ortaya çıkarttı. “Sonuç olarak; burjuva ideologlarının büyük spekülasyonlara konu ettiği 1989, tarihin değil, yalnızca bir dönemin sonunu işaretliyor. İnsanlık yeni bir döneme girmiştir. Yeni dönem, yeni bir devrimler dönemi olarak tarihe geçecektir; nesnel olgular buna işaret ediyor, belirtiler bunu gösteriyor.” (H. Fırat, *Dünya Ortadoğu ve Türkiye*, Eksen Yayıncılık, s.46)

11 Eylül sonrası emperyalist saldırganlıkta yeni dönem

Sovyet bloğunun çöküşü ve tek kutuplu dünyanın sona ermesi, emperyalistler arası çelişkilerin derinleşmesine, ABD emperyalizminin giderek çözülme hakimiyeti emperyalistler arası hegemonya krizinin giderek kızışmasına vesile oldu. Emperyalistler tarafından başta Ortadoğu olmak üzere dünyanın çeşitli bölgelerine yönelik girişilen emperyalistlerin nüfuz ve egemenlik hamleleri, yanı sıra ABD emperyalizminin hegemonyasını koruma çabası savafları doğurmakta gecikmedi. Öte taraftan kapitalizmin içine girdiği kriz ve bunalımlardan çıkmak için yeni saldırı planları ve projeleri hızla hayata geçirildi. Bunun içinse bir kılıf şarttı. 11 Eylül saldırılarıyla bu kılıf bulunmuş,

bulunmanın ötesinde yaratılmıştı. Savaşların yaşanacağı bölge ise, zengin petrol rezervlerine sahip Ortadoğu’ydu.

ABD’nin Büyük Ortadoğu Projesi olarak adlandırdığı proje, Ortadoğu’yu emperyalist çıkarlar doğrultusunda yeniden şekillendirme projesidir. Bu projeden bölge ve dünya halklarının çıkarına bir şeyler beklemek saflık olacaktır. Bu proje kapsamında Afganistan’la başlayan savaflar, 2003’te emperyalistlerin Irak müdahalesi ile devam etmiştir. Ancak beklediği başarıyı, beklediği süre içerisinde alamayan ABD, planlarını devam ettirmekte bir süreliğine zorlanmış, 2007 kriziyle beraber tüm dünyada bunalım derinleşmiştir.

Emperyalist-kapitalist sistem sürekli olarak yinelenen krizler ve bunun ortaya çıkarttığı bunalımlarla yüz yüzedir. Bu kapitalizmin doğası gereğidir. Sürekli olarak bölgesel ve dünya çapında yaşanan krizler sosyal kutuplaşmayı her geçen gün derinleştirmekte, dolayısıyla sosyal mücadelelerin zemini giderek güçlenmektedir.

Yakın geçmişte Arap dünyasında yaşanan ve halen de yaşanmakta olan halk ayaklanmaları bunun en dolaysız göstergesidir. Bu hareketliliklere tarihsel ölçülerle bakıldığında, kapitalizmin biriktirdiği ve derinleştirdiği çelişkilerin, krizler ve neo-liberal saldırıların Arap halklarında yarattığı öfke birikiminin ortaya çıkarttığı sonuçlar olduğu görülecektir. Meseleyle böyle bakılmadığında olayları anlamak ve yorumlamak olanaksızdır. Mesele hiç de sadece diktatöre duyulan öfke değil, aynı zamanda sistemin dayattığı yoksulluğun ve sömürünün yarattığı öfkedir. Bu öfkenin doğru yönlendirilmesi ise en temel sorundur. Bu da devrimci partinin önemine işaret etmektedir. Çelişkileri değerlendirip, sınıf ve emekçi kitlelere önderlik edecek devrimci bir partinin olmadığı koşullarında, sistem yaşanan bunalımları geçiştirecek ve ayakta kalmayı

eler ışığında emperyalist mücadele...

başarabilecektir. Arap dünyasında diktatörlerin yerini yenilerinin alması gibi...

Dönüp Avrupa'ya baktığımızda da farklı bir tablo yoktur. Özellikle Yunanistan ve İspanya'da yaşanan proleter hareketlilikler, genel grevler, yaşanan krizin nelere gebe olduğunu göstermektedir. Bu olaylar kapitalizmin yaşadığı krizlerden ayrı ele alınamaz. Yunanistan'da yaşanan kriz Almanya, Fransa, İngiltere'de yaşanan ekonomik krizden bağımsız değildir. Dolayısıyla AB içerisinde yaşanan her türlü ayaklanma, kriz ve sonuçları bir bütün olarak tüm AB'yi hatta bütün olarak dünyayı etkilemekte bu yüzden ki tek tek ülkelerdeki hareketliliklere müdahale de bir bütün olarak yapılmaktadır.

Tüm bu yaşananlar göstermektedir ki; *“İnsanlık yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiş bulunmaktadır. Bunalımlar ve savaşlar halen günümüz dünyasına damgasını vuran yakıcı olgulardır. Birbirine sıkı sıkıyla bağlı bu iki olgusal gerçek yeni bir devrimler döneminin de dolaysız bir habercisidir. Dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin kapitalist bunalımların ve emperyalist savaşların büyük yıkım ve acılarına cevabı bir kez daha devrimler olacaktır.” (TKİP III. Kongresi Bildirisi-2009).*

Bu tespit ile ortaya konan tarihsel yaklaşım, son üç yılın gelişmeleriyle doğrulanmaktadır. Henüz devrimler yaşanmamış olsa da, mesele girilen yeni dönemin imkân ve olanaklarını görmek ve buna uygun müdahaleyi yapabilmektir.

Emperyalizmin Suriye'ye yönelik saldırı hazırlıkları

Tüm bu süreç bugün, nedenleri ve sonuçlarıyla birlikte Suriye'ye yönelik saldırı planlarında ve hazırlıklarında kendini göstermektedir. ABD'nin Irak'ın ardından Suriye ve İran'a yönelik emperyalist müdahaleyi sürekli olarak gündemine aldığı, yıllardır saldırı hazırlıklarını yaptığı, bunun koşullarını yaratmaya çalıştığı, bu yönde propagandayı süreklileştirdiği açık bir olgu olarak önümüzde duruyor. Geline yerde, işçi-emekçiler ve Ortadoğu halkları bu gidişata “DUR!” diyemediği koşullarda emperyalist savaş ve saldırganlık yeni boyutlar kazanacaktır.

BOP kapsamında Irak'ın ardından sıranın Suriye ve İran'da olduğu gizlen(e)meyen bir gerçektir. ABD'nin Irak üzerinden belli bir yol kat ettiği, kendi yönlendiriciliğinde hükümetleri kurduğu noktada yüzünü diğer ülkelere çevirmesi beklenilmeyecek bir şey değildir. Ancak buna uygun koşulların yaratılması gerekmektedir.

Bugün emperyalizmin Suriye'ye müdahalesi açık bir olgudur. ABD emperyalizmi dünya çapında propagandasını bu olgu üzerinden yürütmekte, Ortadoğu'daki güç ilişkilerini ve dengelerini buna göre tartıp, şekillendirmektedir. Bu müdahale bugün için Suriye içindeki işbirlikçi güçleri yönlendirme çabası olarak karşımıza çıkmaktadır. Türk sermaye devletinin

bu doğrultuda gayretkeş bir çaba içerisinde olduğunu, utanç verici bir şekilde ABD'nin hizmetine koştuğunu biliyoruz. Hali hazırda Suriye'de devam eden kanlı ve kirli savaşın dolaysız bir bileşeni olan sermaye devleti, ileride gündeme gelecek doğrudan bir emperyalist müdahalenin de taşeronluğunu üstlenmiş durumdadır.

Esasta, Suriye'de zorba BAAS rejimine karşı ayağa kalkan Suriyeli emekçilerin öfkesi kapitalist sömürü ilişkilerine ve koşullarına karşıdır. Ancak, meseleyi buradan ele alıp mücadeleyi devrimci bir temelde yürütecek güçlerin zayıflığı veya yokluğu ortadadır. Bunun kendisi böylesi bir önderliğin süreç içerisinde ortaya çıkamayacağı anlamına gelmemektedir. Bu zaaf ve eksiklik emperyalistler tarafından kitle hareketlerini kırmanın, giderek kendi sefil çıkarlarının dayanağı haline getirmenin maddi koşullarını oluşturmaktadır. “Suriye halkını zalim BAAS rejiminde korumalıyız” demagojisi kitlelerin hoşnutsuzluğunu ve biriken öfkesini istismar etme ve aynı zamanda Suriye'ye dönük emperyalist saldırganlığı meşrulaştırma amacına hizmet etmektedir. Ancak emperyalizmin korumacılığı, kendi himayesine ve sömürü çarkının içine almaktan öte bir anlam taşımamaktadır. Mısır-Tunus'un ardından Libya ve Suriye'de yaşanan halk isyanları ve ayaklanmaları devrimci önderliğin kritik önemini bir kez daha ortaya koymuştur. Zira bu zaaf, emperyalistler için müdahale zeminini de doğurmaktadır.

Başka bir nokta ise, ABD karşıtlığının, gerici zorba BAAS rejimini desteklemeye dönüşmemesi çok önemlidir. Zira BAAS rejimi gerici bir burjuva iktidarını temsil etmektedir ve arkasını başka emperyalist merkezlere dayamaktadır. Öte taraftan bugün için “Özgür” Suriye Ordusu adı altında BAAS rejimine karşı savaşan dinci-gerici güçler, ABD emperyalizminin ve bölgedeki işbirlikçilerinin desteği ayakta durmaktadır. Amaçları BAAS rejimini yıkıp Suriye'de Amerikancı bir iktidar kurmaktır. Bu da gözden kaçırılmamalıdır.

Suriye yönetimi, Rusya, Çin ve İran tarafından desteklenmektedir. Bu ABD'nin müdahalesinin sonuçlarının hiç de Suriye ve Ortadoğu ile sınırlı kalmayacağını göstergesidir. ABD kendi hegemonyasını pekiştirmenin peşindeyken, diğer emperyalist güç odaklarının egemenlik sahasına da girmiş bulunmaktadır. Bu olgu girişilecek bir savaşın bölge ve dünya açısından önemini arttırmaktadır.

Emperyalist müdahalede Türkiye'nin rolü

Sermaye devletinin sık sık gündeme getirdiği *“Suriye hava sahası uçuşa kapatılsın ve tampon bölgeler oluşturulsun”* talepleri ile Davutoğlu'nun Clinton'la yaptığı görüşmenin ardından *“Krizin başlangıcından bu yana yakın temas halindeyiz. Ancak bundan sonrası için bu operasyonel planın ayrıntılarına girmemiz gerekiyor. Her iki tarafın Dışişleri Bakanlıkları bu süreci koordine ediyor”* ifadeleri birlikte ele alındığında, savaşın kapıda olduğu, hazırlıkların hızlandığı ve Türkiye'nin de işin Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

içinde olduğu görülecektir.

Suriye üzerinden estirilen savaş rüzgârıyla beraber başta Türkiye olmak üzere, Suudi Arabistan ve Katar gibi işbirlikçi devletler Suriye'de yaşananlar ışığında emperyalist müdahalenin koşullarını yaratmak için propagandayı güçlendirmektedir. Tayyip Erdoğan'ın *“NATO'nun Libya'da ne işi var”* demecinden sadece saatler sonra *“Libya'daki gelişmelere seyirci kalamayız”* söylemine 180 derece dönüş yapması halen hafızlarımızda olduğu bir süreçte, bu kez Suriye üzerinden kolları sıvamış görünüyorlar. Yürüttükleri kirli propagandayla emperyalistlerin Suriye'ye müdahalesini gerekçelendirip, meşru kılmanın yollarını arıyorlar.

Bu kirli propaganda, karşımıza birçok farklı alandan çıkmaktadır. Suriye'deki gelişmelerin ve buna bağlı olarak Kürt halkının Batı Kürdistan çıkışı, Türk sermaye devletinin milliyetçi-şoven söylemlere sarılarak emperyalist müdahaleyi meşru kılma çabasını arttırmıştır. Sermaye devleti Kürt halkının Suriye'deki gelişmelerden aldığı moral ve motivasyonla mücadeleyi yükselteceği kaygısı ile Türk-Kürt düşmanlığını körüklemektedir.

Ayrıca mezhep ayrılıkları üzerine oynayan ABD emperyalizmi, Suriye'de içeriden bunu körüklerken, Türk medyasına yansıyan haberlerde yaşananların mezhepsel kökleri olduğu propagandası yapılmaktadır.

Bu propagandayı boşa çıkartmak çok önemlidir. Hem Suriye'ye yönelik emperyalist müdahaleyi boşa düşürmek, hem de ülke içinde yaşanan Türk-Kürt, Alevi-Sünni taraflaşmasını boşa düşürmek anlamında önemlidir. Suriyeli emekçilere yapılabilecek en büyük destek, emperyalist müdahaleyi zayıflatmak en büyük adım, bizlere dayatılan bu suni çelişkileri boşa düşürüp gençliği doğru bir zeminde harekete geçirmektir. İçinde bulunduğumuz çağın emperyalizm ve proleter devrimler çağı olduğunu döne döne vurguluyoruz. Bu vurgu, olaylara ve gelişmelere tarihsel materyalizmin penceresinden bakabilmek, anlık gelişmelerin yarattığı moral dalgalanmalarla hareket etmemek açısından önemlidir. Sınıflar mücadelesi, yarın devrim olacakmışçasına bir moral-motivasyonla, ruh haliyle mücadeleye katılmayı, yine on yılları bulacak bir süreç olabileceğini bilerek sabırla hareket etmeyi gerektirmektedir.

Gençliğin anti-emperyalist mücadeledeki önemi

Tüm bu olgular ve değerlendirmeler, genç komünistlere ve gençliğe büyük bir sorumluluk yüklemektedir. Hem '68 gençlik hareketi hem de yakın dönemdeki 1 Mart tezkere eylemleri gençliğin anti-emperyalist mücadelede önemli bir yer tuttuğunu göstermektedir. Güncel gelişmeler ışığında gençliğin anti-emperyalist mücadelesini büyütmek, bunu doğru kanallara akıtmak çok önemlidir.

Bu hem emperyalistlerin ve Türk burjuvazisinin planlarını boşa düşürmek hem de gençlik hareketinin

içinde bulunduğu tikanıklığı aşmak açısından önemlidir.

Gençlik önüne emperyalist savaşı durdurmayı, Türk sermaye devletinin bu savaşa katılımını engellemeyi koymalıdır. Bu hiç de hayal değildir. 1 Mart tezkeresinin onaylanamamasının temelinde, ortaya çıkan toplumsal muhalefet bulunmaktadır. Ancak bunu gerçekleştirebilmek bugünden hazırlık yapmayı ve doğru bir bakışa sahip olmayı gerektirir.

Bir taraftan yaklaşan emperyalist savaşa karşı mücadeleyi gençliğin gündemine sokmalı, fakat felaket tellallığı yapmak değil, felakete “DUR!” deme bilincini ve ruhunu ortaya çıkartmalıyız. Emperyalizmin gelişimi, emperyalist savaşların nedenselliği, Suriye başta olmak üzere Ortadoğu üzerinden yürütülen emperyalist planların ve müdahalelerin arka planı, bu olguların ışığında bunalımlar, savaşlar ve devrimler döneminde olduğumuz gerçekliğini bilimsel temelleriyle birlikte gençliğin bilincine taşıma sorumluluğu bizleri bekliyor.

Bu bakışı gençlikle buluşturmak ve harekete geçirmek için, meseleleri soyutluğundan çıkartıp somutlamak, gençliğin yaşamıyla ve güncel talepleriyle birleştirmek çok önemlidir. Özellikle emperyalist savaşlarda üniversitelerin emperyalist silah tekellerinin hizmetinde projelere imza atmasını teşhir etmek, tüm savaşlarda olduğu gibi bu savaşta da emekçi çocuklarının hem canıyla hem de kanyla bedel ödediğini ortaya koymak, sağlıktan-eğitime kadar hiçbir temel gereksinime bütçe ayrılmazken savaşa ayrılan muazzam bütçelerin varlığını ortaya koymak çok önemlidir. Bu yapılmadığında, gündemler soyut ele alındığında gençliğin harekete geçirilmesi güçleşecektir. Burada atılması gereken ilk adım, somut olgular üzerinden gençliğin anti-emperyalist duyarlılığının ortaya çıkartmaktır.

Tarihsel bir bakış açısına sahip olmak, meselenin ABD veya AKP karşıtlığının ötesinde olduğunu görmek anlamına gelmektedir. Genç komünistler olarak böylesi bir bakışa sahip olmanın önemi ortadadır. Bunun gençliğin bilincine taşınması, gençliğin üzerindeki reformizmin etkisinin kırılmasını kolaylaştıracaktır.

Bugünden bu sürece hazırlanmak, ideolojik bir mücadelenin içine girmek anlamına gelmektedir. Oluşturulacak duyarlılık tarihsel bir bakışla birleştirilmelidir. Geçmişte yaşanan birtakım pratikler bu duyarlılığın doğru yönlendirilemediği koşullarda, süreçlerin sönümlenmesine yol açabilmiştir. Bu noktada, bizlerin müdahalesi çok önemlidir. Bunun için açıktan kitlelerle tartışabilmek, tartışma zeminleri yaratmak gerekmektedir.

Sürece bugünden hazırlanmak sermayenin bu konuda atacağı adımlara karşı uyanık olmayı, kendi cephemizden müdahale etmeyi de gerektirmektedir. Üniversitelerin, tekno-kentlerin emperyalist savaştaki rolü araştırılıp, teşhir edilmelidir. Gençlik, kendi bulunduğu alanlardan harekete geçirilebilmelidir. Gençlik cephesinden emperyalistlerin sözcülerinin Türkiye ziyaretlerine, burjuvazinin emperyalist müdahaleyi gerekçelendirme propagandalarına yanıt oluşturulmalıdır. Bu hiç de birtakım öncülerin işi olarak algılanmamalı, gençliği harekete geçirmenin olanağına dönüştürülmelidir.

Bugün genç komünistlerin omuzlarında hiç olmadığı kadar büyük bir sorumluluk vardır. Bu bir yanıyla içinde bulunduğumuz tarihsel dönemin yüklediği toplam sorumluluklarken, bir yanıyla da sol hareketin devrim saflarından büyük bir oranda ayrılmış olmasının, reformist cephenin büyümüş olmasının tersinden bizlere yüklediği sorumluluklardır.

Bu sorumlulukla hareket etmeli, buna uygun bir ideolojik donanım, devrimci kimlik ve ruh halini kuşanmalıyız. Bunun kendisi, tarihin bizlere yüklediği sorumluluk ne denli büyükse, o denli büyük bir çabanın içinde olmak anlamına gelmektedir.

(Ekim Gençliği, sayı 139, Eylül 2012)

Genç Sen ve tutumumuz üzerine...

Öğrenci gençliğin örgütlenmesi ve bağlantılı olarak örgüt sorunu, siyasal gençlik örgütlerinin uzun yıllardır temel gündemlerinden biri oldu. Ancak, “hareket-örgüt” ilişkisini doğru temelde ele almayan, gençlik hareketinin ihtiyaçlarından yola çıkarak örgütü tanımlamayanlar, çoğu kez “model” tartışmalarına sıkışıp kaldılar. Dolayısıyla, ortaya sürülen her “model” bir süre sonra ya kendiliğinden sönümlendi ya da bir grubun tekkesi olmaktan öteye bir işlev taşımadı.

Genç komünistler, yıllardır, gençlik içinde örgüt tartışmalarında, gençlik kitlelerini örgütlemeyi ve taban inisiyatifini açığa çıkarmayı esas alan, hareketin ihtiyaçlarına yanıt verecek, gençliğin birleşik, kitlesel, devrimci hareketini yaratmayı hedefleyecek bir örgütün ihtiyacına vurgu yaptılar. Gençlik örgütlenmesinin kalıcı sonuçlar yaratması, kitleselleşmesi ve birleşik bir karakter kazanmasının ancak bu yaklaşımın ürünü olarak hayata geçirileceğini her fırsatta dile getirdiler. Hareketin ihtiyaçlarına göre oluşmayan, onun nitel ve nicel gelişimini ve politikleşmesini hedef olarak önüne koymayan her örgütlenmenin, ancak gençlik hareketine dışarıdan dayatılan “ölü” bir şablon olacağını ifade ettiler.

Genç komünistler, 2006 yılında girişim olarak adımlarını atan, 2007 yılında gerçekleştirdiği kurucu genel kurul ile kuruluşunu ilan eden Genç Sen’e de başından itibaren bu bakışla yaklaştılar. Geride kalan 6 yıl boyunca, bulundukları tüm alanlarda Genç Sen içinde yer alarak bu bakışa uygun hareket ettiler. Gençliğin birleşik, kitlesel, devrimci hareketinin yaratılmasında bir imkan olarak gördükleri Genç Sen’i önemsedikleri gibi, gerçek taban demokrasisinin işletilmesi, kitlelerle buluşmak, kitleleri harekete geçirmek, gençlik kitlelerinin güncel sorunları işleyerek politikleştirmek ve örgütü tüm bu çalışma üzerinden inşa etmek bakışına uygun bir pratik sergilediler.

Ancak daha girişim aşamasından itibaren, liberal-reformist çevrelerin eliyle şekillendirilen Genç Sen’in yapısal sorun ve zaaflarını her fırsatta eleştirmekten de geri durmadılar. Genç Sen’e hakim reformist ve liberal anlayışlara karşı bilinçli bir tercihle “Devrimci Genç Senliler” adıyla çalışma yürüttüler.

Kurulduğu andan itibaren geçmişten bugüne dönük ele aldığımızda, Genç Sen’in içinde bulunduğu tabloyu kısaca özetleyecek olursak;

DISK’in çatısı altında kurulan Genç Sen, bizzat, reformist liberal anlayışlar tarafından fiili-meşru mücadele ve örgütlenme çizgisi reddedilerek, en başından itibaren “yasal-icazetçi” sınırlarda hareket etmiştir. Bu anlayış ekseninde hazırlanan tüzük ise bürokratik normlar yığını olarak, taban inisiyatifini açığa çıkarmanın ve taban demokrasisini işletmenin önünde bir engel olarak çıkartılmıştır. MYK’yı elinde tutan liberal reformist çevrelerin, bürokratik dayatmacı tutumlarının bizzat uzantısı olan bu yaklaşımlar, başından itibaren dar grupçu çizgi ve davranışların arenasına dönüştürülmüştür. Bu anlayışlar tüm süreç boyunca, gençlik hareketinin çıkarlarını savunmak değil, “koltuk kapma” derdine düşmüşlerdir.

Böylesi bir işleyişin doğal sonucu olarak, Genç Sen, gençlik hareketinin gündemlerine kayıtsız kalmış, gençliğin talep ve istemlerinden uzaklaşmış, bu talepler ekseninde hareket etmekten uzak bakışın doğal sonucu olarak kendi içine daralmış, gençlik mücadelesinin dışına düşmüştür. Gençlik hareketinin gündemleri ve taleplerinden kopuk bir şekilde kendinden menkul üye kayıt ve örgütlenme süreçleri ise bir karşılık üretmemiştir.

Geride kalan yılın, Genç Sen’in ölüm sancıları yaşadığı bir yıl olduğunu söyleyebiliriz. Kapatılmasını bile sessizlikle karşılayan, temel organlarını dahi toplayamayan, gençliğin gündemlerinin dışına düşen, tabanı iyiden iyiye eriyen, buna rağmen gerçekleşen 5. Olağan Genel Kurul’da koltuk pazarlıklarından “ödün” vermeyen bir tablo, Genç Sen’in sonunu hazırlamıştır. Geline aşamada Genç Sen, tek bir grubun tekkesine dönüşmüştür.

Bu sonucun yaşanmasının asli sorumluları, bugüne kadar gençlik hareketinin çıkarlarını düşünmeyen, birleşik, kitlesel, devrimci gençlik hareketi yaratmak için imkan olan bir örgütlülüğü değerlendirmeyen, dar grupçu hesaplarla davranan, “küçük olsun, benim olsun” mantığıyla hareket eden siyasal çevrelerin hepsidir. Bu tablo, birleşik kitlesel bir örgüt girişimi/ deneyimi olan Genç Sen’in değil, asıl olarak gençlik içindeki reformist-liberal anlayışların iflasının somut göstergesidir.

Bugün genç komünistler, bulundukları yerelerde bu tablonun değişmesi için azami bir çaba sergilemelerine rağmen, birleşik bir örgüt deneyimi açısından Genç Sen’in oynayabileceği misyonu tümüyle tükettiğine inanmaktadırlar.

Genç komünistler, bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da gençlik kitlelerini politikleştirmek, aynı zamanda gençliğin birleşik, kitlesel, devrimci mücadelesini yükseltmek için her türlü çabayı sergilemeye devam edeceklerdir.

***Ekim Gençliği**
(Ekim Gençliği, sayı 139, Eylül 2012)*

Ekim Gençliği'nin kayıt dönemi çalışmalarından...

Üniversitelerin kayıt döneminin başlaması ile birlikte Ekim Gençliği okurları da çalışmalarını hızlandırdılar. Üniversitelerin kampüslerinde masalar açan Ekim Gençliği okurları, gençliği devrim ve sosyalizm mücadelesine katılmaya çağırdılar.

İzmir

Ege Üniversitesi'nden Ekim Gençliği okurları 3 Eylül günü astıkları pankart ve afişle birlikte bildiri dağıtarak mücadele çağrısı yaptılar. Bildiri dağıtımının yanında öğrencilere ve velilere Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği satışı yapıldı.

Gün içinde yurt arayan aileler ve öğrenciler Ekim Gençliği masasına gelip bilgi almaya çalıştı. Ailelerle sohbet edildi. Sohbetlerde öğrencilerin öğrenim hayatları boyunca karşılaşacakları barınma sorunu, ulaşım sorunu, yemekhaneler ve okul yönetimi tarafından kar alanı olarak görülerek ticarileştirilen alanlar hakkında tartışma fırsatı bulundu.

Bir çok üniversitede olduğu gibi son dönemde Ege Üniversitesi'nin de gündeminde olan, öğrencilerin kimlik bilgilerinin bankalara verilerek kişinin izni alınmadan çıkarılan banka kartı ve kredi kartının meşru olmadığı üzerinden ajitasyonlar gerçekleştirildi. Özel yurtların fiyatlarının 850 TL'ye kadar çıkmasının cemaat yurtlarının elini kuvvetlendirdiği ve devlet yurtlarının kontenjan azlığı üzerinde duruldu.

İstanbul

İTÜ'de kayıtların başlamasıyla birlikte Maslak Kampüsü'nde açılan Ekim Gençliği standında AKP'nin parasız eğitim söylemini ve bununla birlikte emperyalist savaş ve saldırganlığı teşhir eden afişler kullanıldı.

Gün boyunca üniversiteye yeni gelenlerle gerçekleştirilen sohbetlerde eğitimin paralılaştırılması, öğrencilerin barınma sorunu ve gelecek sorunu tartışıldı. Diyarbakır'dan gelen bir öğrencinin akrabası olan ve Tekel direnişine katılan bir işçi ile işçi direnişleri ve Tekel süreci üzerine sohbet edildi. O süreçteki işçi-öğrenci dayanışması ile Tekel direnişinin kazanımları ve yarattığı etki konuşuldu.

3 Eylül günü **İstanbul Üniversitesi** Beyazıt Kampüsü Ana Kapı önünde stand açılarak yapılan bildiri dağıtımları sırasında öğrencilerle sohbetler edilirken, Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği'nin de satışları yapıldı.

Sabah saatlerinde ana kapı önünde açılan masada "Parasız eğitim" talebi ve "Suriye'deki emperyalist savaş çıkırtkanlığı" konusunu işleyer afişler asıldı. Gün boyunca Ekim Gençliği'nin yeni döneme ilişkin hazırladığı bildiriler öğrencilere ulaştırıldı.

5 Eylül günü Kadıköy-Kilise önünde açılan masaya gençlerin yanı sıra işçi, emekçiler yoğun ilgi gösterirken, parasız eğitim için imza çalışması yürütüldü.

Harçları kaldırarak parasız eğitimi getirdiği yalanlarına başvuran AKP iktidarına karşı "Parasız eğitim için bir imza da sen at!" şiarıyla yürütülen imza çalışması sırasında öğrencilerle, işçi, emekçilerle sohbetler edildi. Ayrıca Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği satışlarının da yapıldığı masada, gazete ve dergiler yoğun ilgi görürken, satışlar sırasında gençler,

emekçiler maddi destek sundular.

Ankara

Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde kayıtların yapıldığı yer olan Kongre Merkezi'nde erken saatlerden itibaren stant açan Ekim Gençliği okurları broşürlerin dağıtımını gerçekleştirdiler. Faaliyet esnasında birçok öğrenci ve veli ile sohbet etme imkânı yakalayan genç komünistler barınma sorunundan, ulaşım sorununa kadar uzayan tartışmalarda kapitalist düzenin teşhirini yaptılar.

Ekim Gençliği okurları kayıt, danışma ve üniversite tanıtımı yapan diğer gençlik örgütlerinin aksine emperyalist savaş ve diğer ülke-dünya gündemleriyle bağlantılı bir biçimde devrim ve sosyalizmin propagandasını yaptılar. Ekim Gençliği standına gelen birçok öğrenci Ankara'ya gelmeden önce cemaatlerin kendilerini telefonla arayarak yardımcı olmak istediklerini söylerken bu durumla ilgili rahatsızlıklarını dile getirdiler. Dinci-gerici cemaat örgütlenmeleri bu sene de Hacettepe Üniversitesi'nde açık faaliyet yürütemediler.

Geçtiğimiz günlerde yurtsever-devrimci öğrencileri karalayan açıklamalar yapan rektör Murat Tuncer de standı gelerek Ekim Gençliği okurlarının 'halini-hatırını' sordu. Bu durumu tepkiyle karşılayan Ekim Gençliği okurları Tuncer'e gereken cevabı verdiler. Tuncer "Ben onları size değil PKK'ye söyledim, siz PKK'li misiniz?" savunmasına da gereken karşılığı aldıktan sonra standdan ayrıldı.

4 Eylül günü de öğrencilerin, özellikle velilerin genç komünistlerin standına ilgisi yoğundu. Özellikle bir Ulucanlar direnişçisi ile Ulucanlar Katliamı ve Habipler üzerine gerçekleştirilen sohbet oldukça anlamlıydı. Cemaat örgütlerinin barınma ve yurtlar konusunda mağdur olan aileleri belirleyip ikna etme çabalarının fark edilmesi üzerine yapılan müdahale ile birlikte kısa süreli gerginlik yaşanırken bu durum gün boyunca teşhir edildi.

ODTÜ'de de kayıtların ilk gününde çalışma yapmaya başlayan Ekim Gençliği okurları kayıt merkezi olan Kültür ve Kongre Merkezi'nin önünde stant açtılar. Ekim Gençliği ve Kızıl Bayrak satışının yapıldığı stant faaliyeti esnasında merkezi materyallerin dağıtımı da yapıldı. Sabah saatlerinde

çalışma yapmaya çalışan cemaatlerin bu girişimi ODTÜ'de de engellenirken dinci-gericiliğin teşhiri gün boyunca yapıldı. Ekim Gençliği standına gelen birçok öğrenciyle tanışan genç komünistler harçların kaldırılması ve gençliğe yönelen saldırılarla ilgili anlamlı sohbetler gerçekleştirdiler. Standa velilerin ilgisi de oldukça anlamlıydı. Emekçilerle Suriye'ye yönelik savaş planları hakkında uzun tartışmalar yapıldı.

4 Eylül günüye ÖGB'nin tacizi boşa düşürüldü. Stantları tek tek dolaşan ÖGB şefi kimlik kontrolü yaptı. Genç komünistlerin kimlik göstermeyi

reddetmesi üzerine yeni YÖK yönetmeliğini hatırlatan şef rektörlükten 'izni olduğu' için standın kaldırılmasını istedi. Kendisine gereken cevabın verilmesi üzerine ise alandan uzaklaştı.

Ankara Üniversitesi Tandoğan Kampüsü'nde kayıt çalışması yürüten Ekim Gençliği okurları kayıtların yapıldığı Aziz Kansu binasının önünde stant açtılar. Ekim Gençliği ve Kızıl Bayrak satışının yapıldığı çalışma boyunca merkezi broşürlerin dağıtımını da gerçekleştirdiler. Sabah saatlerinde stantlara gelen rektör yardımcısının devrimcilere çadır kiralamaya çalışması tepkiyle karşılandı. Rektör yardımcısının "Sağcılar dışarıda bekliyor, onlar da stant açmak istiyor" sözleri karşısında ilerici ve devrimci öğrencilerin bu duruma izin vermeyeceklerini belirtmeleri üzerine saldırganlaşması da dikkat çekti. Çeşitli bahanelerle ÖGB'lere stantları dağıtma emrini veren rektör yardımcısının bu girişimi alınan tok tutumla birlikte boşa düşürüldü.

Ekim Gençliği / İzmir-İstanbul-Ankara

ÖSYM'nin her yanı dökülüyor

"Bozuk düzende sağlam çark olmaz" sözünün en iyi oturduğu kurum hiç kuşku yok ki ÖSYM. ÖSYM özellikle son 2 yıldır yaptığı sınavlarla çürümüş düzenin tüm özelliklerini gösterdi. Son olarak da hakim ve savcılık sınavının iptali, kurumun zaten kalmamış ciddiyetinin son kırıntılarını da süpürdü. Burjuva basın dahi kurumu alay konusu yapmaktan geri durmadı.

6 Mayıs'ta yapılan Avukatlar İçin Adli Yargı Hakim ve Savcı Adaylığı Yarışma Sınavı ÖSYM tarafından 8 gerekçe gösterilerek iptal edildi. Açıkça kopya çekildiği söylenmemesine rağmen sınav sonuçlarındaki şüpheli durumların ifade edildiği gerekçeler incelendiğinde bir usulsüzlük yaşandığı rahatlıkla görülebiliyor. Açıklanan maddelerde de geçmişte başarısız olan bir dizi adayın bu yıl dereceye girmesi ve yakın akrabaların benzer yanıtlar vermesi gibi çok sayıda gerekçe yer alıyor.

Sınav üzerine ilk şaibe sınavdan bir ay kadar sonra CHP Konya Milletvekili Atilla Kart tarafından ortaya atılmıştı. Kart Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulunmuş ve soruların AKP yandaşlarına dağıtıldığını ifade etmişti. Ancak ÖSYM yetkilileri hızla iddiaları yalanlamıştı. Son gelişmelerin ardından Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı soruşturma başlattığını duyurdu.

Gençlik harçlara karşı alanlarda!

Sermaye devletinin harçları kaldırmasının ardından yaratmaya çalıştığı “parasız eğitim” yanılgısı çok geçmeden boşa düşürüldü. Harçların kaldırılmasının oyununa kanmayan üniversiteler parasız eğitim talebi ile birçok ilde eylem yaparken, özellikle ikinci öğretim öğrencilerinin ödediği harçların kaldırılması talebinin temel gündem olduğu gözlemlendi.

Mersin

Gençlik Muhalefeti’nin, harçların tamamen kaldırılması için çeşitli illerde yaptığı eylemlerin Mersin ayağında polis terörü yaşandı.

30 Ağustos günü Tefvik Sırrı Gür Lisesi yanında toplanan ve “Tüm harçlar kaldırılсын! Kamusal demokratik üniversite istiyoruz” pankartı açan Gençlik Muhalefeti üyeleri, ikinci öğretimlerden harçların kaldırılmamasını protesto etmek istedi. “AKP elini eğitimden çek”, “Müşteri değiliz, öğrenciyiz” dövizleri taşıyan öğrencilerin yürüyüşüne polis izin vermedi. Öğrencilerin dağılmasını isteyen yaklaşık 200 çevik kuvvet ekibi, çıkan arbedede öğrencileri yaka paça gözaltına aldı.

Polisin saldırısı sonucunda 14 öğrenci gözaltına alındı.

İstanbul

31 Ağustos günü İstanbul’da yapılan eylemle ikinci öğretimlerin harçlarının kaldırılması talebi yükseltildi.

Sosyal paylaşım siteleri üzerinden örgütlenen eylemde biraraya gelen binlerce üniversiteli Taksim Tramvay Durağı’ndan Tünel’e kadar yürüdü.

Ailelerin ve çevredekilerin de destek verdiği yürüyüşün ardından Odakule önünde basın açıklaması yapıldı. Kitle adına açıklamayı okuyan Utku Oğul “*Harçlar, pazarlığı olmaksızın kaldırılmalıdır. Parasız eğitimin gerçekleşmesi için; başta harçlar olmak üzere ulaşım, barınma, beslenme ve sağlık gibi temel yaşam ihtiyaçları üniversitelilere parasız olarak karşılanmalıdır*” dedi.

Açıklama, harçlar tümüyle kaldırılıncaya kadar eylemlerin devam edeceği belirtilerek sonlandırıldı.

Ankara

31 Ağustos günü Ankara’da “İkinci öğretimde harçlar kaldırılсын! Harçlara hayır!” pankartıyla Yüksel

Caddesi’nden Başbakanlık önüne yüründü.

Öğrenci hareketinin militanlaşmasından korkan sermaye devleti eylemin ‘sorunsuz’ geçmesi için normalde yürüyüşe izin vermedikleri Başbakanlık güzergahını bile açtı. Başbakanlık önünde okunan basın açıklamasında harçların birinci öğretim ve açık öğretimde kaldırılmasının açık bir aldatmaca olduğu vurgulandı.

Harçların kaldırılması aldatmacasının eğitimin ticarileşmesinin bir ayağı olduğu açıklandı. Ayrıca en yüksek harcı ödeyen ikinci öğretim öğrencileri için harçların kaldırılmamasının büyük bir eşitsizlik olduğu, kaldırılan harçların da bugüne kadar ‘parasız eğitim’ talebini yükselten ve bunun için tutuklanan öğrencilerin mücadelesi olduğu açıklandı. Harçların tamamen kaldırılması ve eğitimin tamamen parasız hale getirilmesi talebiyle açıklama son buldu. Ardından birinci öğretim ve ikinci öğretimden birer öğrenci konuşma yaptı. Konuşmalarda mücadeleyi birleştirme vurgusu öne çıktı. Ekim Gençliği’nin de destek verdiği eyleme birçok ilerici kurum katıldı.

Adana

5 Eylül günü Genç Sen bileşenleri tarafından Barajyolu Ziraat Bankası önünde basın açıklaması gerçekleştirildi. Yapılan açıklamada öğrencilerin genel sorunları belirtilerek, AKP hükümetinin altı boş açıklamalarla insanları aldattığı vurgulandı. Ayrıca paralı eğitimin yalnızca harç paralarından oluşmadığı söylenerek ulaşım, barınma, beslenme gibi temel ihtiyaçlarla öğrencilerin müşteri yerine konulduğu söylendi. Devamında ikinci öğretimlerden, uzaktan eğitim görenlerden, yüksek lisans ve doktora öğrencilerinden harç alınmaya devam edileceği için harçları kaldırma söyleminin bir aldatmaca olduğu belirtildi.

Sonrasında bildiri dağıtılarak devam eden açıklama, hataylarla sonuçlandı.

Polisten kayıt haftası seferberliği!

Bu hafta başlayan üniversite kayıtlarına polisde yoğun ilgi gösterdi. Birçok üniversitede stand açan polisler, dağıttıkları “uyarı broşürleri” ile üniversiteye yeni gelen öğrencileri “uyardılar!”

“İlk adımda dost eli” şiarlı çalışmada öğrencilere kek, kitap ayracı, bloknot gibi çeşitli ikramlarda bulunulurken broşürler ile gençler “terör örgütleri” hakkında bilgilendiriliyor. Broşürlerde örgütlerin kullandığı iddia edilen yöntemler sıralanarak gençlerden dikkatli olmaları, en ufak sorunlarında polisi aramaları isteniyor.

Ailelere yönelik olarak hazırlanan broşürleri de dağıtan polisler, ailelerin ortaya koyduğu emeğin ve fedakarlığın üzerinden duygu sömürsü yaparak, gençlerin “devlet ve millet” için yararlı bireyler olarak yetiştirilmesi konusunda ‘ellerinden geleni yapacaklarını’ iddia ediyorlar.

Polisler kampüslerde cirrit atıyor

“İlk adımda dost eli” standları birçok üniversitede kuruldu. **Adıyaman**’ın Kahta ilçesinde polisler öğrencilere yiyecek ikramında bulunduktan sonra “uyarı broşürlerini” dağıttılar. **Düzce**’de de ailelere bildiriler dağıtılırken öğrencilere de üzerinde “uyarılar” yazan bloknotlar hediye edildi.

Muğla ve **Ardahan**’da da çalışma yapan polisler, ailelere ve öğrencilere “Bizi çekinmeden arayabilirsiniz” dediler.

Yozgat Emniyet Müdürlüğü ve Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü ekipleri ise “Emniyet-üniversite işbirliğini pekiştirmek” adı altında yaptıkları çalışmada öğrencilere “terörle ilgili” bildiri dağıttılar. İTÜ’de de sivil polislerin öğrencilerin telefon numarasını alarak “sen bizim işimize yararsın” gibi sözler söylediği öğrenildi.

“Öğrenci dostu” polis!

Yeni gelen öğrencilere “dost” görünmeye çalışan polisin aynı dönemde yaptığı icraatları ise gerçek yüzünü ortaya seriyor. Eskişehir ve Ankara’da stand açmak isteyen öğrencilere saldırıyor, gözaltına alıyor.

Bunun da ötesinde, polis üniversitedeki her türlü hak arama eyleminin karşısına dikiliyor. En temel hakları için eylem yapan öğrenciler karşısında polisi buluyor.

Polis üniversitelerdeki her türlü kirli işi de doğrudan yönlendiriyor. Gençliğe yozlaşmayı dayatan sermaye düzeninin bütün kirli icraatlarının üniversitelerdeki uygulayıcısı oluyor.

Şimdi de “terör örgütü” yaftalaması ile devrimci ve ilerici gençlik örgütlerini karalamaya, yeni gelen öğrencilerin gözünde marjinalleştirmeye çalışıyor. Bunun için de adice yalanlara başvurarak sözde imaj tazeliyorlar.

Üstelik bununla da yetinmeyen çapulcu sürüsü öğrencileri ihbarcılığı ve ajanlığa teşvik ediyor. Polisin bu uygulaması düzenin gençlikten duyduğu korkunun dolaysız bir sonucudur. Ama nasıl yıllardır mücadeleyi bitirmeyi başaramadılarsa bugün de tüm bu soysuz yöntemlerine rağmen başarıya ulaşamayacaklardır.

Emekçiler emperyalizme ve kirli savaşa karşı alanlarda...

Gerçek ve kalıcı barış sosyalizmde!

İstanbul Kadıköy’de gerçekleştirilen 1 Eylül mitinginde Suriye’ye yönelik emperyalist savaş ve saldırganlığa ve Kürt sorununda inkar ve imha siyasetine yönelik tepki vardı.

Kürt sorununda “barış” ve “çözüm” vurgularının öne çıktığı mitingde “işçilerin birliği halkların kardeşliği” vurgusu zayıf kalırken Suriye’ye yönelik emperyalist müdahale planları ve savaş çığırtkanlığı teşhir edildi. Mitinge yaklaşık 5 bin kişi katıldı.

Tepe Nautilus ve Haydarpasa Numune kollarında kortejlerin oluşturulmasının ardından iki koldan Kadıköy İskele Meydanı’na yürüyüş başladı.

Tepe Nautilus kolu

Mitingin örgütleyicilerinden İstanbul Tabip Odası, KESK İstanbul Şubeler Platformu, DİSK İstanbul Merkez Temsilciliği, TMMOB İstanbul İl Koordinasyon Kurulu, İHD İstanbul Şubesi, ÖDP, Halkevleri, TKP 1920 ve ÜİD-DER Tepe Nautilus kolunda toplanırken Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), Mücadele Birliği, Çağrı, Kız, FHDD, Alınteri, İşçi Mücadele Derneği de bu kolda toplandı.

1 Eylül mitingine direnişçi işçiler de anlamlı bir katılım sağlayarak patronlara karşı yükselttikleri mücadelenin taleplerini “işçilerin birliği halkların kardeşliği” şiarıyla birleştirdiler.

Esenyurt, Kırac ve Gebze’deki DHL Lojistik depoları önünde direnişlerini sürdüren TÜMTİS üyesi işçiler, Hava-İş Sendikası üyesi THY işçileri ve direnişçi Hey Tekstil işçileri de pankartlarıyla mitingde yerlerini aldılar. Bu kortejde işçi sendikaları içerisinde en kalabalık katılımı TÜMTİS gösterdi.

BDSP: Gerçek barış sosyalizmde!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) ise “Emperyalist savaşa, ırkçı faşist saldırganlığa karşı yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği! / Bijî yekîtiya karkeran, biratiya gelan!” pankartı ile yürüyüşteki yerini aldı. Komünistlerin kızıl flamalı kortejinde “işçilerin birliği, halkların kardeşliği” ve gerçek barışın sosyalizmde olduğu vurgularının yapıldığı sloganlar atıldı. BDSP kortejinden “Marks, Engels, Lenin yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak!” sloganları atıldı.

KESK’e bağlı sendikaların üyelerinin yürüdüğü kortejlerde “Emek ve barış tutsaklarına özgürlük” ve “KESK’li kadın tutsaklar onurumuzdur” pankartları taşındı.

İstanbul Tabip Odası üyesi hekimler ise “Savaşa ve işgale hayır” pankartı arkasında yürürken mimar, mühendis ve şehir plancıları ise “TMMOB” yazılı pankart arkasında “Savaşa hayır barış hemen şimdi” dövizleriyle yer aldılar.

Numune kolu

Halkların Demokratik Kongresi (HDK) bileşenlerinin yürüdüğü bu kolda katılımın ana

gövdesini BDP kortejleri oluşturdu. Yürüyüş kolunda Kürt kadınları renkli katılımlarıyla dikkat çekerken BDP’nin Zeytinburnu, Fatih, Sultanbeyli, Sultangazi, Gaziosmanpaşa, Beyoğlu, Bahçelievler, Beylikdüzü, Ataşehir, Bağcılar, Esenyurt, Şişli, Küçükçekmece ilçe örgütleri de kitlesel kortejlerle arka arkaya sıralandılar.

Bu kolda BDP kortejlerinin dışında EDP, EMEP, ESP, SDP, SODAP, Kaldıraç, Partizan, Söz ve Eylem, Komünist Zemin de pankart ve flamalarıyla sıralandılar.

AKP karşıtlığı öne çıktı

Miting programı, alana girişlerin tamamlanmasının ardından başladı. İlk olarak, savaşlarda ölen gençlerin anısına saygı duruşu yapıldı.

Miting Tertip Komitesi adına açılış konuşmasını Atilla Özdoğan yaptı. Kitleyi selamlayan Özdoğan, bu topraklarda birçok farklı mezhebin birlikte yaşadığını söyleyerek mitingî örgütleyen kurumların temsilcilerini sahneye çağırdı ve hep birlikte kitle selamlandı.

Mitingde konuşma yapan sanatçı **Hilmi Yarayıcı**, Hatay’da Suriyeli işbirlikçilerin yarattığı atmosferi aktardı. Hatay’da sınır diye birşey kalmadığını belirten Yarayıcı, eli kanlı katillerin Hatay halkını tehdit ettiklerini ve hergün tekbir sesleriyle Suriye’de insan kesip geri geldiklerini söyledi. Hatay’da sanatçılar tarafından hazırlanan ortak deklarasyonu okuyan Yarayıcı’nın konuşması, kitle tarafından “Katil Erdoğan!” sloganı ile karşılandı.

İstanbul Tabip Odası Genel Sekreteri **Ali Çerkezoğlu** ise anadilde eğitim ve anadilde sağlık talepleri karşılanmayarak onlarca Kürt ve Türk gencinin ölümüne neden olduğunu ifade ederek onurlu barış taleplerini vurguladı. Çerkezoğlu, “Bu savaş ortamı işçilerin kıdem tazminatını gasp ediyor, bölgesel asgari ücretle Kürt emekçilerini daha ucuza çalıştırmayı hedefliyor, bu ülkenin halkları için barış istiyoruz” dedi.

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şube Başkanı **Ümit Efe**, ÖDP İstanbul Şube Başkanı **Avni Gündoğdu**,

01 Eylül 2012 / Kadıköy

Halkevleri Genel Başkanı **Oya Ersoy** ve TKP 1920 adına **Yusuf Türkoğlu** birer konuşma yaptı.

BDP İstanbul Milletvekili **Sırrı Süreyya Önder** çözüm için müzakere sürecinin işlemesi gerektiğini söyledi ve “AKP yalan söylüyor. Halklar barış istiyor. An serkeftin an serkeftin!” dedi. BDP Eş Genel Başkanı **Selahattin Demirtaş**, Kürtçe selamlama ile başladığı konuşmasında dünyanın her yerinde ezilenlerin öldürülmesinin nedeninin sömürünün sürdürülmesi olduğunu söyledi.

Erdoğan’ın Beşar Esad’la yaptığı konuşmaları kitleye dinleten Demirtaş, “Bu konuşmayı yapan adam bana yalancı diyor. Bu konuşmayı yapan adam BDP’liler samimi dürüst değildir, siyasetçi milletvekili değildir diyor. Bu adam, Suriye ve Esad’a karşı, herkesten daha hızlı savaşa koşuyor” dedi.

Demirtaş, konuşmasını Suriye Kürdistanı’ndaki özgürlük mücadelesini ve Hatay’daki emekçilerin taleplerini selamlayarak bitirdi.

Grup Emeğe Ezgi’nin sahne almasıyla devam eden mitingde Bandista ve Agire Jiyan da şarkı ve marşlarıyla yerini aldı. Mitingde ayrıca, Reha Eskidir de vicdani reddini açıkladı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Antakya’da kitlesel 1 Eylül mitingi

Suriye’ye yönelik emperyalist müdahale ve saldırganlık planlarının merkez üssü olarak kullanılan Antakya’da 1 Eylül Dünya Barış Günü’nde miting gerçekleştirildi.

Suriye’ye Emperyalist Müdahaleye Hayır Platformu’nun örgütlediği mitingde binlerce kişi katıldı.

HDK İstanbul Milletvekili Levent Tüzel, DİSK Genel Başkanı Erol Ekici, KESK Genel Sekreteri İsmail Hakkı Tonbul, Halkevleri Genel Başkan Yardımcısı Samut Karabulut’un da konuşma yaptığı mitingde Suriye’ye yönelik müdahaleye izin verilmeyeceği söylendi.

Eğitim Sen Hatay Şubesi önünde bir araya gelen binlerce kişi yürüyüşe geçti. Kitlenin önü polis barikatıyla kesildi ancak polis barikatı kısa sürede geri çekildi ve yürüyüş devam etti.

Saray Caddesi’ndeki mitingde basın açıklamasını Suriye’de Emperyalist Müdahaleye Hayır Platformu adına Hatay Tabip Odası Başkanı Selim Matkap okudu.

Matkap, AKP’nin Suriye’ye yönelik emperyalist müdahaleye taşeronluk yaptığını belirtti. Hatay kentinin El Kaide ve benzer dinci örgütlerin yuvası haline getirilmesine izin vermeyeceklerini söyleyen Matkap, ABD emperyalizmine ve onun taşeronu AKP iktidarına karşı herkesi sokağa ve mücadele etmeye çağırdı.

Basın açıklamasının ardından tertip komitesinin eylemi bitirmek istemesine rağmen eylemcilerin bir kısmı Ulus Meydanı’na doğru yürüyüşe geçti. Kitlenin önü tekrar polis tarafından kesildi. Kitlenin dağılması yönündeki polis tehditlerinin ardından kitle eyleme son verdi.

1 Eylül'de emperyalist savaş ve saldırganlığa öfke...

1 Eylül Dünya Barış Günü'nde çeşitli kentlerde alanlara çıkan işçi ve emekçiler Suriye'ye yönelik emperyalist müdahaleye ve saldırganlık planlarına tepki gösterdiler. Kürt sorununda inkar ve imha siyasetinin öne çıktığı eylemlerde mücadele çağrısı yapıldı.

Kayseri'de 1 Eylül açıklaması

1 Eylül, Kayseri'de basın açıklamasıyla karşılandı. BDSP, KESK, DİSK, HDK, Devrimci 78'liler Platformu, Eğitim-Der, Alevi Kültür Merkezi ve Hacı Bektaş-ı Veli Kültür Derneği'nin de içinde yer aldığı 1 Eylül Platformu bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasını platform adına KESK Dönem Sözcüsü Özdal Yıldırım Suriye'ye demokrasi getirilmesini bu kadar önemseyemediğini söyleyen AKP'nin Suudi Arabistan, Ürdün ve Katar gibi krallık-şeyhlikle yönetilen ülkelerle hangi zeminde yan yana gelerek Suriye'ye karşı yürütülen operasyonların merkezinde yer aldığını bu halka anlatması gerektiğini söyledi.

Adana'da 1 Eylül mitingi

Adana'da 1 Eylül mitingi için Uğur Mumcu Meydanı'na yüründü. KESK, DİSK, TMMOB gibi emek ve meslek örgütleri ile mitingin imzacısı diğer örgütler kendi pankartlarıyla yürüdü.

Miting boyunca Kürt sorununa demokratik çözüm ve "Ortadoğu'da emperyalist müdahaleye ve Suriye ile savaşa hayır" vurgusu öne çıktı. Miting programı enternasyonal marşının eşliğinde yapılan saygı duruşu ile başladı.

Sonrasında miting tertip komitesi adına Güven Boğa tarafından bir konuşma yapıldı. Konuşmada barış ve kardeşlik vurgusu öne çıkarken Kürt halkının yaşadığı zulmün, Alevi emekçilerin maruz kaldığı ayrımcılığın teşhiri yapıldı.

Sonrasında BDP Bingöl Milletvekili İdris Baluken ile HDK Genel Meclis Yürütme Kurulu üyesi Saruhan Oluç birer konuşma yaptılar. Arkasından Mezopotamya Kültür Merkezi Müzik Grubu'nun sahne almasıyla miting son buldu.

Kitle alandan ayrılırken polis ortamı terörize etmeye çalıştı. Bunun üzerine mitingin yapıldığı meydana şehir merkezine kadar giden caddede mitingden dönen ve kaldırımında yürüyen halka karşı polis kordonu oluşturuldu. Polis ana caddeyi kapatarak merkezi yol boyunca terörize bir ortam yarattı. Polis tarafından trafiğe kapatılan yol nedeniyle Adanalı emekçiler ve çevrede bulunan halk tepki gösterdi.

Mitinge 2000'in üzerinde kişi katıldı. Mitinge sendikaların ve meslek örgütlerinin katılımının sınırlı olduğu gözlenirken, miting alanında Kızıl Bayrak gazetesinin satışı gerçekleştirildi.

Bursa'da 1 Eylül yürüyüşü

Bursa'da gerçekleştirilen 1 Eylül eylemi Bursa Barış Platformu tarafından düzenlendi. Setbaşı'nda toplanan

sendikalar ve ilerici kurumlardan KESK' ile Birleşik Metal ve Emekli Sen'in katılımı dikkat çekti.

Buradan Kent Müzesi'ne yüründü.

Yürüyüş sürerken miting alanında toplanan faşistler provokasyon girişiminde bulundu. Küfürler ve ırkçı sloganlar savuran faşist grup polis tarafından uzaklaştırıldı.

Kitlenin Kent Müzesi'ne gelmesiyle beraber miting başladı. Selamlamanın ardından AKP'nin emperyalistlerin taşeronluğunu yaptığı söylenirken, demokrasi ve insan hakları söylemleri arkasından Suriye'ye yönelik saldırganlığı teşhir edildi. Suriye'nin Libya olmayacağı ifade edildi.

Eylem savaş karşıtlarının birlikte mücadele etme davetinin dile getirilmesiyle son buldu.

Açıklamanın ardından müzik dinletisi verildi.

Çekilen halaylarla eylem sona erdi.

500'ü aşkın kişinin katıldığı eylem coşkulu bir atmosferde geçti. Aralarında KESK Bursa Şubeler Platformu, DİSK Marmara Bölge Temsilciliği, TÜMTİS, TMMOB İKK, Halkevleri, ÖDP, CHP, HDK gibi sendika ve ilerici kurumların bulunduğu Bursa Barış Platformu'nun gerçekleştirdiği eyleme BDSP de destek verdi.

İzmir'de 1 Eylül mitingi

HDK tarafından örgütlenen 1 Eylül mitingi için Cumhuriyet Meydanı'nda toplanan kitle, Gündoğdu Meydanı'na yürüdü.

En önde HDK pankartı yer alırken TKP 1920, Alevi Bektaş Federasyonu, KESK, TÜMTİS ve devrimci-ilerici kurumlar yürüyüşteki yerlerini aldı.

BDSP, "Emperyalist savaş ve saldırganlığa, ırkçı-şoven kışkırtmalara karşı yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!" şiarlı pankart ve BDSP flamalarıyla TÜMTİS'in ardından kortejdeki yerini aldı.

Açıklama Türkçe ve Kürtçe okundu. Kürt sorununun silahla değil ancak müzakere ile çözüleceği ifade edildi. Basın metninin ardından BDP Milletvekili Sırrı Sakık bir konuşma gerçekleştirdi.

Sakık konuşmasında Batı Kürdistan'da Kürtler için hak-hukuk olduğundan bahsetti.

KESK Şubeler Platformu adına Veli Atanur ve Alevi Bektaş Federasyonu adına Mustafa Aslan konuştu. Konuşmalarda, son dönem artan saldırganlığa, linçlere ve Alevilere yönelik saldırılara karşı ortak tepki örnek üzerinde duruldu.

Son olarak sahneye Ferhat Tunç çıktı ve miting çekilen halaylarla bitirildi. Miting alanında Kızıl Bayrak satışı da yapıldı.

Ankara'da 1 Eylül mitingi

Ankara Emek ve Demokrasi güçleri imzası ile örgütlenen miting için Toros Sokak'ta buluşuldu.

En önde üç dilde (Kürtçe, Arapça ve Türkçe) "İçerde dışarda savaşa hayır" pankartı açıldı. Açılan pankartın arkasında sırası ile DİSK, KESK, ATO, TMMOB, HDK, Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Halkevleri, Öğrenci Kolektifleri, SDH, BDSP, TKP 1920, ESP, SDP, BDP, Odak, Kaldıraç, Alınteri, TKP, EHP, ÇHD, İHD ve ÖDP konumlandı. Kolej Meydanı'na gelindiğinde saygı duruşunda bulunuldu.

Saygı duruşunun ardından Ankara Tabip Odası Başkanı **Selçuk Atalay**, egemenlerin Ortadoğu'da saldırılarını özgürlük ve demokrasi söylemi adı altında gizlemeye çalıştığını belirtti.

Selçuk Atalay'ın konuşmasının ardından sahneye 2008 yılında çatışmada yaşamını yitiren HPG'li Bager'in annesi Fatma Temel ile çatışmalarda asker olan yeğenini 1994 yılında Yüksekova'da yaşanan çatışmada kaybeden Selvinaz Göçmez çıkarak kısa birer konuşma yaptı.

Fatma Temel, Kürtçe yaptığı konuşmada, 1 Eylül'ün barışa vesile olmasını ve artık savaşın durmasını istedi. Asker yakını Selvinaz Göçmez ise, Türk halkının savaşı çözemediğini belirterek, "Yeğenim geldiği zaman bize cenazesini göstermediler. Biz savaşı yeğenimde öğrendik" dedi.

Yapılan konuşmaların ardından Bandista'nın ezgileri ile miting son buldu.

Komünistler mitinge "Kapitalizm savaş, sömürü, barbarlık düzenidir-Gerçek barış sosyalizmde" pankartı ve kızıl BDSP flamaları ile katıldılar.

Mitingde göze çarpan bir diğer nokta da alana girildikten sonra dağılma yaşanması ve nicel olarak katılımın 2500 olmasıydı.

Manisa'da 1 Eylül yürüyüşü

Manisa Emek ve Demokrasi Platformu bileşenleri "Emperyalist savaşa hayır" yürüyüşü gerçekleştirdi.

UluPark'ta bir araya gelen platform bileşenleri Manolya Meydanı'na yürüdü.

Basın açıklamasıyla emperyalizmin Ortadoğu'da estirdiği terör ve savaş politikalarına tepki gösterilirken, AKP hükümetinin Suriye müdahalesi üzerinden müdahil olmak istediği kanlı savaş lanetlendi. Aynı zamanda 1 Eylül'ün faşizme karşı ve emperyalist savaş politikalarına karşı mücadelenin büyütülmesi, emperyalistlerin yıkım ve savaş politikalarına karşı halkların kardeşliği şiarının yükseltilmesi için önemli bir gün olduğunun altı çizildi.

Kızıl Bayrak / Kayseri-Adana-Bursa-İzmir-Ankara-Manisa

Kürt halkı alanlardaydı

1 Eylül Dünya Barış Günü'nde Kürt halkı alanlardaydı. Van'daki bölge mitingi kitlesel bir katılımıla geçerken miting sonrası polisle kitle arasında çatışma yaşandı. Diyarbakır'da ise Türk devletinin askeri operasyonları protesto edildi.

Van

Van'da düzenlenen bölge mitingine Ağrı, Muş, Kars, Ardahan'dan gelen binlerce kişi de katıldı.

Belediye Garajı'nda düzenlenen mitinge üç koldan yürüyerek gelindi. BDP Van Milletvekili Özdal Üçer kısa bir konuşma yaptı.

Üçer'in ardından konuşan DTK Eş Genel Başkanı ve Van Milletvekili Aysel Tuğluk, tutuklu Van Belediye Başkanı Bekir Kaya ile cezaevinde görüştüğünü belirterek, Kaya'nın selamlarını aktardı.

Öcalan üzerinde ağırlaştırılmış tecridin kaldırılmasıyla kalıcı barışın sağlanacağını söyleyen Tuğluk, barışı ve barış ortamını beklemediklerini, kendi öz güçleriyle 'Demokratik Özerk Kürdistan'ı yaratacaklarını söyledi. Konuşmalardan sonra dağılan kitle ile polis arasında çatışma çıktı. Polisin barikat için kullandığı bariyerlere el koyan gençler, gaz bombası ve tazyikli suya taşlarla karşılık verdi.

Diyarbakır'da kitlesel miting

Diyarbakır'da kitle örgütleri, siyasi partiler ve dernekler tarafından organize edilen 1 Eylül mitingi İstasyon Meydanı'nda onbinlerce kişinin katılımıyla yapıldı.

Mardin, Şırnak, Batman ile çevre ilçelerden de katılımın olduğu miting başlamadan önce meydanı dolduran onbinlerce kişi burjuva medyanın saldırgan yayın politikasını hedef alarak hep bir ağızdan, "Kanal D tamam mı?.." şeklinde slogan attı.

Mitinge, BDP'li milletvekilleri ve belediye başkanlarının yanı sıra, DİSK, TMMOB, İHD, 78'liler Girişimi, EMEP, ESP, HDK Diyarbakır Temsilciliği, Barış Anneleri İnisiyatifi, Meya-Der kendi amblem ve flamalarıyla katıldı. Meydanda aynı şekilde, Roboski'de yaşamını yitiren köylülerin fotoğrafları ile kirli savaşta öldürülen Kürt çocukların fotoğrafları taşındı.

Mitingde söz alan Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir de, asker-gerilla ölümü ve tecridin çözüm olmadığını belirterek çözümün müzakereden geçtiğini söyledi.

MKM'li sanatçılar ile diğer Kürt sanatçıların sahne aldığı miting coşkusu devam ederken, alanı dolduran onbinlerce kişi hep bir ağızdan çalınan müziklere, söylenen türkülere eşlik etti.

Son olarak konuşan Diyarbakır Milletvekili Nursel Aydoğan da, Erdoğan'ın 'Kürt sorunu yoktur' sözlerini eleştirerek, "Ey Başbakan, ey AKP'liler, buradan size sesleniyorum. Bizim safımız o gün değil, çoktan bellidir. Safımız, ezilenlerin yanındır, Kürt halkının yanındır, Kürt özgürlük mücadelesinin yanı, Roboski ailelerinin yanındır. Siz safınızı belirleyin" dedi.

Avrupa'da 1 Eylül eylem ve etkinliklerinden...

1 Eylül Dünya Barış Günü, Avrupa'da da eylem ve etkinliklerle karşılandı. Essen, Frankfurt ve Stuttgart'ta yapılan eylem ve etkinliklerde emperyalist savaş ve saldırganlığa yönelik tepki öne çıktı.

Essen

BİR-KAR, MLPD, YEK-KOM ve Halkın Fedaileri örgütleri tarafından ortak olarak düzenlenen miting şehir merkezinde gerçekleştirildi. Etkinlik savaş karşıtı ve devrimci direnişi anlatan, dünyanın değişik ülkelerinden derlenmiş bir müzik dinletisi ile başladı. Ardından kurumlar adına yapılan konuşmalarda genel olarak savaş karşıtı ve emperyalist saldırganlık ön plana çıkarılırken özellikle bugün Suriye üzerine oynanan oyunlara dikkat çekildi.

BİR-KAR adına yapılan konuşmada ise ilk olarak 1 Eylül'ün tarihsel önemine dikkat çekildi. Devamla yaşadığımız ülkelerde 1 Eylül etkinliklerinin içinin boşaltılarak onun sadece hümanist bir barış günü etkinliğine dönüştürülmesi tehlikesine değinildi. 1 Eylül'ün tarihsel olarak Hitler faşizmini toprağa gömen başta komünistler olmak üzere devrimci dünya halklarının mirası olduğuna, onun için de asıl olarak kapitalist barbarlığa ve emperyalist savaşa karşı sosyalizm mücadelesinin yükseltildiği birgün olarak kutlanması gerekliliğine dikkat çekti. Konuşmanın devamında ise emperyalistlerin özellikle büyük Ortadoğu planları, buna bağlı olarak Suriye'ye yönelik emperyalist sömürgeci politikaları anlatıldı. Sonuç olarak gerçek ve kalıcı bir barışın ancak sosyalizmde mümkün olduğu ve 1 Eylül etkinliklerinin bu mücadeleye hizmet etmesi gerektiği belirtilerek konuşma bitirildi.

Devrimci marşların söylenmesinin ardından bitirilen etkinliğe yüze yakın emekçi katıldı.

Frankfurt

MLPD, BİR-KAR ve ATİK'in içinde yer aldığı ve şehrin işlek caddesi Hauptwache'de yapılan mitingde 1 Eylül Dünya Barış Günü dolayısıyla genel olarak savaşa, emperyalist saldırganlığa ve özel olarak da Suriye'de yaşanan sürece ve burada yaşanan iç karışıklıklar dolayısıyla çeşitli emperyalist güç odaklarının bölge üzerindeki hegemonya savaşlarına vurgular yapıldı. Bu etkinliğe toplamında 80 civarında kişi katıldı.

Öte yandan bu etkinlikten bir saat sonra başka bir noktada başlayan ve sayıları yaklaşık 1000 kişiyi bulan, büyük çoğunluğunu Esad'ı destekleyen Suriyelilerin oluşturduğu, Türkiyeli gruplardan İşçi Partililer'in bölge düzeyinde katılım sağladığı bir etkinlik gerçekleştirildi. DİDİF, Alevi Dernekleri ve Bağımsız Türkiye Girişimi gibi bazı grupların organizasyonda isimleri olmasına rağmen yürüyüşte örgütlü bulunmayışları dikkat çekti. Aynı zaman ve yerde yine polisin izin verdiği ve sayıları 300 civarında olan Suriyeli Esad karşıtı bir grupla, diğer grup arasında zaman zaman gerilimli anlar yaşandı.

Ortak mitingden sonra MLPD, pankartlarıyla birlikte Esad lehine yapılan yürüyüşe katıldı.

Stuttgart

BİR-KAR, Courage, Deutsch Iranische Völkerfreundschaft-Solidarität Stuttgart, MLPD ve Rebell'in çağrısını yaptığı eylemde, Barış Günü'nün anti-emperyalist karakteri vurgulanarak, gerçek ve kalıcı barışın kapitalist-emperyalist sistemde elde edilmesinin bir hayal olduğu gerçeğine dikkat çekildi.

Standların açılmasıyla başlayan ve konuşmalarla devam eden eylemde Filistin, Suriye, İran, Tunus, Kürdistan ve Türkiyeli göçmen anti-emperyalistler, Alman kardeşleriyle birlikte yer aldılar.

Yürüyüş kolunun önünde, "Yabancı ülkelerdeki Alman ordusu defolsun!" pankartı açıldı. Alman emperyalizminin saldırgan ve emperyalist amaçları yol boyunca yapılan konuşmalarla teşhir edildi. Katılımın renkliliği bakımından yürüyüş gerçek enternasyonalizmi sergiliyordu.

DGB'nin çağrısını yaptığı eyleme ise sendika bürokratları dışında katılım olmadı. Sendika bürokratlarıyla birlikte, 20-30 kişilik bir katılım vardı.

Yapılan eylemlerde, Türkiyeli diğer devrimci örgütler yer almadılar. Bu eylemle, Stuttgart yeni bir eylemler dönemine girmiş oldu.

Kızıl Bayrak / Essen- Frankfurt - Stuttgart

01 Eylül 2012 | Essen

Sermayenin zulmüne karşı direniş ateşi!

Güney Afrika'da grev yapan maden işçilerinin devletin kolluk güçleri tarafından katledilmesi, asalak patronların dünyanın her köşesinde işçilere sömürü ve kölelik dayattıklarını bir kez daha gösterdi. Başta Güney Afrika olmak üzere çeşitli ülkelerde maden işçileri ve farklı sektörlerde çalışan işçiler grev ve direnişlerine devam ediyorlar.

Güney Afrika'da altın madeninde grev

Güney Afrika'da Gold Fields tekeline ait KDC altın madeninde çalışan 46 bin işçiden 12 bini 29 Ağustos gecesinden bu yana grevde. Dünyanın dördüncü büyük altın üreticisi olan Gold Fields tekeli, 2013 yılının ortasına kadar geçerli olan toplu sözleşme anlaşması bulunduğunu söyleyerek grevi yasadışı ilan etti.

İşçilere açılan dava durduruldu

Başkent Johannesburg'un kuzeyindeki Marikana platin madeninde polisin 34 maden işçisini hunharca katletmesinin ardından olayla ilgili soruşturma başlatılmıştı. Öldürülen işçilerin sırtından vuruldukları iddiası ile tutuklu 270 işçinin, arkadaşlarının ölümünden sorumlu tutularak haklarında dava açılmıştı. Kameraların önünde işçilerin üzerine kurşun yağdıran polis hakkında ise hiçbir işlem yapılmamıştı.

Savcılık, büyük tepki çeken bu ithamın ardından "ölüme sebebiyet vermek"le suçladığı işçiler hakkındaki soruşturmayı geçici olarak geri çektiğini duyurdu.

Dünyanın üçüncü büyük platin üreticisine ait Marikana madeninde grev sürüyor. Patronun işten atma tehditlerine rağmen 30 Ağustos'ta 28 bin madenciden sadece yüzde 6,6'sı işbaşı yaptı.

Kolombiya'da kömür ocaklarında grev

Kolombiya'da Glencore'daki La-Jagua kömür madeninde işçilerin daha fazla ücret talepleri ile 19 Temmuz'da başlattıkları grev sürüyor. Mahkeme grevin yasal olduğuna karar verdi ve patronun iddiasını reddetti.

La Jagua yerüstü maden işletmesi ve burada yüksek enerji değeri ve düşük kükürt oranına sahip yüksek

değerde kömür işleniyor. Ocakta 2010'da 5 haftalık yeni bir toplu sözleşme taleplerinin yükseltildiği grev gerçekleşmişti.

İspanya'da kömür ocaklarında grevler

İspanya'nın kuzeyindeki kömür havzasında çalışan maden işçileri hükümetin kömür üretilmesinde gittiği kısıtlamaları protesto etmek için kendiliğinden greve gittiler. Grev büyük sendika konfederasyonu için sürpriz oldu.

İtalya'da maden işçileri kazandı

İtalya Sardinya'da Connesa'daki Nuraxi Figus madeni 40 maden işçisi tarafından işgal edildi. İşçiler, yanlarına aldıkları 350 kg. patlayıcı madde ile yerin 373 metre altına indiler. Madenciler taleplerinin kabul edilmemesi durumunda ocağı kendileri ile birlikte havaya uçuracaklarını açıkladılar. Diğer işçiler de, madene giden yollara metrelerce yükseklikte kömürleri dökerek barikatlar kurdular.

İşçilerin bu eylemi, tekelin Sardinya'nın güneybatısındaki Sulcis kömür ocağını kapatacağını açıklaması üzerine gerçekleşti.

Madenciler, Mari Monti'nin teknokratlar hükümetine boyun eğdirerek taleplerini kabul ettirdiler. Sanayi Bakanlığı'ndan yapılan açıklamada, Carbosulcis maden ocağının kapatılmaması talebi kabul edildi. Bunun yerine, yeni teknolojik yatırımlar ve ocağın yenilenmesine gidilecek. Direniş taleplerini kabul ettiren madenciler, Sanayi Bakanlığı ile vardıkları mutabakata bağlı olarak, yeraltında kurdukları barikatı kaldırdılar.

Yerin 400 metre altında barikat kurarak direnişlerini başlatan işçiler, "Hükümet madeni

kapatmayacağına dair bize garanti verene kadar buradan çıkmayı düşünmüyoruz. Ölene dek burada kalabiliriz" diyerek, ekmek ve onur kavgasından geri adım atmayacaklarını açıklamışlardı. Direnişçi madencilerin sert ve kararlı duruşları, teknokratlar hükümetine boyun eğdirerek hükümetin geri adım atmasını sağladı.

Madenci işçilere bu zaferi, direnişteki kararlılıklarının yanı sıra, ortak direniş komitesi etrafında güçlerini birleştirmeleri getirdi.

Çin'de Youde Otomobil Electrical Components'te grev

Çin'de Wuhan şehrinde Youde Otomobil Electrical Components fabrikasında bin işçinin iki günlük grevi kazanımlarla sona erdi. Patron 200 Yuan (32 US-Dollar) oranında ücret artışı kabul etti. İşçiler şimdiye kadar 1.300 Yuan (204US-Dollar) ücret alıyorlardı ve bu asgari ücretin sadece 200 Yuan üzerindeydi.

Youde, Çin otomobil tekeli Dongfeng Motors ve Amerikan tekeli Lear Corporation'un ortaklığında oluşturulmuş bir işletme.

Kolombiya'da liman işçilerinden grev

Kolombiya'da Pasifik okyanusu kıyısındaki Buenaventura'da çalışan 500 liman işçisi 30 Ağustos'ta greve gitti. İş bırakma eylemi yüzde 70 oranında oldu ve Kontener limanı adeta felç oldu. İşçiler terminali işgal etti ve kendilerini engellemek isteyen polislerle çatıştı. Çok sayıda işçi yaralandı.

Sınırlı sözleşmeli geçici işçiler, kadrolu iş ve daha yüksek ücret talepleriyle greve gittiler.

Lufthansa'da grev uçuşları durdurdu

Dünyanın en büyük havayolu şirketlerinden ve Avrupa'nın ikinci büyük havayolu şirketi Lufthansa bünyesinde çalışan kabin görevlilerinin greve gitme kararı alması nedeniyle Almanya'nın en işlek havaalanı olan Frankfurt bağlantılı yüzlerce uçuşunu iptal etmek zorunda kaldı.

Havayolu şirketinin yaklaşık 19 bin kabin görevlisi bulunuyor. Üç yıldır neredeyse hiç zam almayan çalışanlar, önümüzdeki 15 ay için yüzde 5'lik ücret artışı talep ediyor. Kabin ekibini temsil eden UFO adlı sendika tarafından başlatılan grev nedeniyle 190 uçuş iptal edildi. 11 saat süren grev Berlin'deki Tegel havaalanında da hayata geçirildi. Sendika ve havayolu şirketi bir süredir maaşlar ve çalışma koşulları konusunda anlaşmazlık içindeydi.

Sendika ayrıca Lufthansa'nın, Berlin'de yaptığı gibi, geçici işçi kullanmayacağını da garantisini istiyor. Lufthansa'nın sendikaya yaptığı son teklif, maaşlara yüzde 3,5'luk zam yapılması yönündeydi.

Devam eden iş bırakma eylemi nedeniyle Lufthansa, 342 uçuşu iptal etmek zorunda kaldı. İş bırakma eylemleri on binlerce yolcuu etkiledi.

Çok sayıda Avrupa ve Almanya içi uçuşların yanı sıra kıtalararası uçuş da iptal edildi. Lufthansa sözcüsü Boris Ogursky, en az 43 bin yolcunun grevden etkilendiğini itiraf etmek zorunda kaldı.

Maaş artışı isteyen çalışanların Frankfurt'ta yaptıkları 8 saat süreli iş bırakma eylemi Lufthansa'ya ait en az 200 uçuşu etkilemiş, 100'den fazla uçuş da iptal edilmişti. Yaklaşık 25 bin yolcunun havalimanında mağdur duruma düştüğü, iptallerin Lufthansa'ya milyonlarca euroya mal olduğu belirtiliyor.

Taksim'de “4+4+4’ü durduracağız” yürüyüşü

AKP iktidarının piyasacı, ırkçı, cinsiyetçi, gerici 4+4+4 eğitim uygulamasına karşı öğrenciler, veliler, ilerici, devrimci ve demokrat güçler Taksim’de buluştu.

Eğitimciler, demokratik kitle örgütleri, emek ve meslek örgütleri, yöre dernekleri, Alevi örgütleri, gazeteciler, bilim insanları okullar açılmadan ilk büyük uyarı eylemini Taksim’de gerçekleştirdi.

İstanbul’un çeşitli ilçelerinden çocuklarıyla birlikte Taksim’e gelen yüzlerce kişi 5 Eylül günü Taksim

Tramvay Durağı’nda toplanarak Galatasaray Lisesi’ne yürüdü.

Halkevleri Eğitim Hakkı Meclisi’nin çağrısıyla gerçekleştirilen eyleme emek ve meslek örgütlerinden, ilerici güçlerden ve direnişçi işçilerden yoğun katılım oldu. Hava-İş üyesi THY işçileri ve Sosyal-İş üyesi Bilgi Üniversitesi işçileri de önlük ve şapkalarıyla eyleme katıldı.

4+4+4 uygulamasını durdurma kararlılığının dile getirildiği eylemde kürsü velilerini.

Yürüyüşte “Çocuklarımıza, okullarımıza, eğitime, geleceğimize sahip çıkıyoruz! 4+4+4’ü durduracağız” pankartı açıldı. Gazili velilerin yanı sıra DİSK/Emekli Sen İstanbul Şubeleri ve Çarşı Grubu da pankart açtı.

Çeşitli ilçelerden veli örgütlenmelerinin yanı sıra etüt ve beslenme okullarından velilerin de yoğun katılım sağladığı eylemde 15 Eylül’de Eğitim Sen’in çağrısıyla Ankara’da gerçekleştirilecek merkezi mitinge katılım çağrısında bulunuldu. Akit gazetesinin yaptığı provokatif haberler ile Tayyip Erdoğan ve Milli Eğitim Bakanı Dinçer’in saldırgan açıklamalarının da protesto edildiği yürüyüş oldukça coşkulu bir atmosferde geçti.

Yürüyüşün ardından Galatasaray Lisesi önünde oturma eylemine geçen yüzlerce kişi burada kurulan kürsüden yapılan konuşmaları takip etti. Kürsüden ilk olarak sanatçı Pınar Aydınlar kitleye seslendi ve yüzlerce kişi hep bir ağızdan Çav Bella marşını söyledi.

Eylemde ortak basın açıklamasını ise Hüseyin Kargın okudu. 4+4+4 eğitim sisteminin daha uygulanmadan iflas ettiğini dile getiren Kargın, Ömer Dinçer’in, “4+4+4’e karşı çıkanlar ideolojik yaklaşıyor” açıklamalarına karşı bu yasanın gerici ve sermaye yanlısı olduğunu belirtti. Okulların açılacağı 17 Eylül günü okul önlerinde olma çağrısı yükseltildi.

Açıklamanın ardından yapılan konuşmalarda 4+4+4’e karşı ortak mücadeleyi büyütme çağrısı yükseltildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

4+4+4’te tehdit ve inkar...

Sermaye hükümeti AKP’nin 4+4+4 gerici eğitim dayatması uygulamaya konulurken, uygulamaya yönelik tepkileri bastırmak için yürütülen propaganda çalışmaları da hız kesmiyor.

Milli Eğitim Bakanı Ömer Dinçer, verdiği röportajla 66 aylık çocukların eğitimine ilişkin itirazlar için “Eleştirilerin bir kısmı PKK kaynaklı” yorumunda bulundu. 4+4+4 uygulamasına itiraz eden velileri ‘terörist’ ilan eden Dinçer, “Çocuklarımızı erken yaşta okula alıp Türkçe öğreteceğiz, onları hayata hazırlayacağız.” diyerek uygulamanın arkasında yatan gerici hedefleri perdelemeye kalktı. Dinçer velilere aba altından sopa gösterirken itiraz eden diğer kesimi de ‘laikçi’ olarak gruplandırarak ayrımcı ifadeler kullandı.

Yapılan derslik sayılarının “çokluğuyla” övünen Dinçer, okullarda sınıf olmaması gereken alanların dönüşümünü kazanılan derslik sayısı üzerinden değerlendirdi. Okullarda sağlıksız koşullarda eğitim yapıldığının itirafı niteliğinde açıklamalarda da bulunan Dinçer, “makam odası” ve “masraf dışı kullanılan odaları” dersliğe çevirdiklerini söyledi. Laboratuvar, kütüphane gibi alanların varlığından söz etmedi.

4+4+4 çilesi büyüyor

Eğitimde gerici dönüşümünü bir an önce devreye sokmak isteyen sermaye hükümeti AKP, okulların fiziki hazırlığını gözardı ediyor. 66 aylık çocukları okullara kayıt ettiren düzenlemeye rağmen okullarda uygun fiziki hazırlık bulunmuyor. Sınıflardaki sıraların ve tahtaların, tuvaletlerdeki lavaboların, merdivenlerin ve kapı kollarının çocukların boylarına uygun olarak hazırlanmadığı açığa çıktı.

‘Bütçede yer verilmediği için yasaya uygun düzenlemenin yapılamayacağını’ açıklanmasıyla durum savunulmaya çalışılırken Milli Eğitim Bakanı Ömer Dinçer’in bir gün önceki “tamamen hazırız” iddiaları ortada kaldı. 4+4+4 uygulamalarını savunan bakan yeterli sınıf olduğunu, geçen yıl %67 oranında okul öncesi eğitim verilerek ön hazırlığın tamamlandığını iddia etmişti. Sınıf yetersizliği sürerken açığı kapatmak için sağlıksız alanlar sınıfa dönüştürülerek fark gizlenmeye çalışıyor.

Diğer yandan düzenlemelerdeki çarpıklıklar sorunları daha da büyütüyor. İkili öğretim yapan okullarda sabah ders yapacak 66 aylıklara uygun sınıflarda öğleden sonra büyük sınıflar geldiğinde sıralar yine sorun olacak.

Polis terörü hız kesmiyor!

Polis terörü ve cinayetleri hız kesmeden sürerken buna karşı verilen mücadele de bizzat polis terörünün hedefi oluyor. En demokratik hakların bile kullanımına engel olan kolluk güçleri otoritelerini sarsabilecek en küçük adımı bile tahammülsüzlükle karşılıyor. Polise hesap sormak şöyle dursun, cevap vermek bile bugün artık şiddet görmenin gerekçesi olabilirken hele ki polisin yetkisini tartışmak ve bunu toplumsal bir kampanyaya çevirmek kolluk güçlerinin hedefi olmak için fazlasıyla yeterli.

“Evet işkence yapıyorum, sıkıysa gel al”

Başta İstanbul olmak üzere ülkenin pek çok yerinde tirmanışa geçen polis cinayetlerine karşı ÇHD’li avukatlar 2 hafta kadar önce yeni bir projeye imza atmışlar ve 155 Polis İmdat’tan esinlenerek “**444 155 9 İmdat Polis Hattı**”nı oluşturmuşlardı. İstanbul Barosu İşkence ve Kötü Muameleye Karşı Mücadele Kurulu bünyesinde 200 kadar avukatın gönüllü çalıştığı proje kapsamında, polis şiddetine maruz kalanlara acil yardım yapılması, hukuksal sürecin ve tedavinin üstlenilmesi, işkence merkezi haline gelen karakolların teşhiri gibi pek çok hedef bulunuyor.

24 saat ulaşılabilen telefonun yanısıra yazılı da başvuru yapılabilir olan kurulun ilk hedefi kişiyi polis şiddetinden kurtarmak olarak belirleniyor. İlerleyen süreçte ise hukuksal anlamda yardım sunulması ve tedavisinin yapılması gibi pek çok amaç tanımlanıyor. İlerleyen süreç içerisinde işkence ile gündeme gelen bölgelerin ve karakolların incelenerek işkence haritaları çıkarılacağı, diğer kurumlar ile birlikte 2 aylık raporlar hazırlanacağı da belirtiliyor.

ÇHD yetkilileri yeni olmasına rağmen projenin daha şimdiden büyük ilgi gördüğünü, ilk 15 gün içerisinde 100’den fazla şikayet aldıklarını ve bu şikayetlerin büyük kısmının da İstanbul’dan gelen fiziksel şiddet haberleri olduğunu ifade ediyor.

Ancak İmdat Polis Hattı’na ilgi gösterenler sadece şiddet madurları değil. Başlangıcından bu yana polis olduğunu söyleyen pek çok kişinin de bu hattı arayarak tehditler savurduğu ifade ediliyor. Kimisi “*Evet işkence yapıyorum, sıkıysa gel al*” benzeri sözler söylerken kimi polisler küfür ederek avukatları tehdit ediyor.

İmdat polis hattına polis terörü

İmdat polis hattı, özellikle polis terörünün ve cinayetlerinin gündemleşmesi için çaba harcarken bir yandan farklı bölgelerden haberler gelmeye de devam etti. Bunlardan en çarpıcısı ise İmdat Polis hattı çalışanlarına yönelik polis terörü oldu.

Roseteks AŞ isimli tekstil firmasında çalışan 382 işçi 8 Mart tarihinde işten atılmış üstelik tazminatlarını dahi alamamışlardı. Patrona ait Levent’te bulunan Köşebaşı restaurant önünde toplanan işçiler haklarını almak için bir eylem gerçekleştirdiler. Ancak kolluk güçleri patronun şikayeti üzerine eyleme saldırarak işçileri gözaltına almaya çalıştı.

Bu süreçte işçilere destek olan İstanbul Barosu İşkence ve Kötü Muameleye Karşı Mücadele Kurulu

çalışanı ve ÇHD İstanbul Şube Başkanı Av. Taylan Tanay ile Av. Şükrüye Erden de müdahaleden nasibini aldı.

Polis terörüne engel olmak şöyle dursun, bizzat avukatların kendisi polis şiddetinin hedefi oldular. Önce biber gazına maruz kalan avukatlar ardından darp edildiler. Saldırı sırasında Av. Şükrüye Erden’in el kemikleri kırıldı ve Erden işgöremez raporu aldı. Avukatlar ertesi gün saldırıda bulunan polisler hakkında suç duyurusunda bulundular.

Ankara’da yargısız infaz

Bu hafta bir polis cinayeti haberi de Ankara’dan geldi. Ankara Keçiören’de polis bir kişiyi katletti ve cinayet sonrası “dur ihtarına uğramadığı” iddiasını ortaya atarak tanidik gerekçelendirmesini yaptı. Cem Aygün isimli 22 yaşındaki genci vuran polisler ailesine de saatlerce haber vermedi.

Cem Aygün’ün öldürüldüğü saldırı sırasında araçta olan iki kadın da ağır yaralandı. Kadınlardan birinin yoğun bakımda ve komada olduğu öğrenilirken savcılık diğer kadını ifadeye çağırdı. Polis cinayetine imza atan polisler hakkında herhangi bir soruşturma başlamadan adeta araçtakiler suçlu ilan edildi.

Aygün’ün ailesine yapılan açıklamada ise, bir kapkaç ihbarı olduğu ve Cem Aygün’ün dur ihtarına uymadığı iddia edildi. Ailenin tüm sorularına rağmen polis Aygün’ün vurulduğu yerle ilgili kesin bilgileri saklayarak cinayete dair gerçeklerin üzerini örtmeye çalıştı.

Ardından ise Aygün’ün kardeşleri ve ailesi Ankara Emniyet Müdürlüğü önüne giderek kardeşlerinin neden ve nasıl vurulduğunu öğrenmek istedi. Ankara Emniyet Müdürlüğü’nün nizamîyesinden içeri alınmayan aile bireyleri yetkililerle görüşünceye kadar Cem Aygün’ün fotoğraflarıyla oturma eylemi başlattı. Polisin eyleme yanıtıysa azgın saldırı oldu.

Nizamîyeye çağrılan çevik kuvvet ekipleriyle Cem Aygün’ün ablalarından oluşan 7 kişilik akrabaları darp edilerek ile polislerden şikayetçi olmaya hazırlanırken tüm eylemlerde olduğu gibi önce polis Aygün’ün ailesinden şikayetçi oldu. “Polise mukavemet”, “izinsiz gösteri” üzerinden işlem başlatıldığı öğrenildi.

Kafasını telseze çarpmış!

Yine Ankara’da sokak ortasında terör estiren polis, tüm arsızlığıyla keyfi uygulamaya savunma getirdi. Olayla ilgili hazırlanan polis tutanağında, saldırıya maruz kalan Evrim Lülecî’nin kafasına telsizin çarptığı iddia edildi.

Evrîm ve Banu Lülecî çifti, Ankara Kızılay Mithat Paşa Caddesi’nde bulunan köprü’nün altından karşıya geçmek istedi. O sırada geri geri gelen polis otomobili, önce Evrim Lülecî’ye daha sonra 5 aylık hamile eşi Banu Lülecî’ye çarptı. Evrim Lülecî, otomobilin arka camına eliyle vurarak, uyarıda bulundu. Otomobil geri geri gelmeye devam edince Lülecî, bu defa yan cama eliyle vurdu.

Araçtan inen polislerden A.D., “Devletin malına niye zarar veriyorsun?” diyerek Evrim Lülecî ile

tartıştı. Polisten kaçarak bir GSM bayiine sığındığını ifade eden Evrim Lülecî, “*Beni polis otomobiline bindirirlerken, A.D. adlı polis, diğerinin yanından kurtuldu. Yanıma gelerek, başıma birkaç kez telsizle vurdu. A.D. şahitlik yapmak isteyenleri korkutarak, Çankaya Polis Merkezi’ne gelmelerini engelledi*” diye konuştu.

Polislere hamile eşinin hastaneye gitmesi gerektiğini söyleyen Lülecî, “Eşim otomobilin önündeydi, 5 dakika bekledik. Eşimin hamile olduğunu, hastaneye götürmelerini söyledim. Polis memuru A.D. “Seni hastaneye götürmeyeceğim, nezarete bir gidelim, seninle görüşeceğiz” dedi. Merkeze gittiğimizde, eşim fenalaştı.

Polis memuru A.D.’den şikâyetçi olan çiftin avukatı Hasan Canbolat, Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı’na olayla ilgili suç duyurusunda bulundu. Canbolat, polisin, “Evrîm Lülecî’nin kafasını telseze çarparak yaralandığı şeklinde tutanak düzenlediğini” belirterek “Böyle bir tutanak tutulması bile suç” dedi.

Biber gazı çocuğu öldürüyordu

İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin’in “Tamamen doğal ve zararsız” diye savunduğu, Hopa’da öğretmen Metin Lokumcu’dan Yalova’da Çayan Birben’e onlarca can alan biber gazı Adana’da 11 yaşındaki bir çocuğun ölümüne neden oluyordu.

Geçen salı günü Barbaros Mahallesi’nde Seyhan Nehri kıyısındaki bir su birikintisinde yüzen çocuklar evlerine gittikleri sırada devriye gezen polis ekibi tarafından durduruldu. Polislerden biri 11 yaşındaki astım hastası Osman Çetin’e “Ne o kabadayı gibi yürüyorsun” deyince küçük çocuk “Abi ben böyle yürürüm” yanıtını verdi. Bunun üzerine adı öğrenilemeyen polis çocukların üzerine biber gazı sıktı.

Diğer çocuklar panikleyerek kaçarken 11 yaşındaki astım hastası Osman fenalaştı. Babasının yakınlardaki bakkal dükkânına güçlükle ulaşan küçük çocuk “Baba yetiş ölüyorum” diyerek yere yığıldı. Baba Ziya Çetin oğlunu hemen Devlet Hastanesi’ne götürdü. Osman, astımı nedeniyle tekrar rahatsızlanınca ikinci kez hastaneye götürüldü.

Türkiye silah ticaretinde 8., eğitim ve sağlıkta sonuncu

Tüm sosyal alanlarda dünya genelinde son sıralarda yer alan Türkiye'nin silah ticaretinde büyük bir atak yaparak dünya ülkeleri arasında üst sıralara yükseldiği öğrenildi. Google'ın, Oslo Barış Araştırma Enstitüsü'nün verilerini kullanarak hazırladığı etkileşimli haritayla birlikte gündeme gelen silah ticareti verileri Türkiye'nin bu alanda son 20 yılda büyük bir "atılım" yaptığı ve ticaret hacmini genişleterek sekizinciliğe yükseldiğini gösterdi.

Savaş ve saldırganlığın dolaysız sonucu

1992 ila 2010 arası 18 yıllık sürecin verilerini derleyerek haritada bir araya getiren Google'ın verilerinde en çarpıcı yükseliş Türkiye'ye ait. Zira '92'de 2.5 milyon dolarlık ihracat yapan Türkiye, 2010'da bu rakamı 75 milyon dolara çıkarıyor. Silah satışında da Türkiye'nin pazarının hayli geniş olduğu, Latin Amerika, Afrika, Orta Asya ve Baltık ülkelerine ciddi oranlarda silah sattığı görülebiliyor.

Silah alım oranları da hayli çarpıcı. '92'de hafif silah alımı 16 milyon dolarken 18 yılın ardından bu rakam 11 milyon dolar artış göstererek 27 milyon dolara çıkıyor. Türkiye'nin en fazla silah alımı yaptığı ülkenin ise ABD olması şaşırtıcı değil. Bu haliyle bakıldığında Türkiye'nin İsrail ve İspanya gibi ülkeleri dahi geçerek silah ticaretinde 8. sıraya tırmandığı görülüyor.

Kuşkusuz ki bu rakamlar, sermaye devletin politik yönelimlerinden bağımsız değil. Türk sermaye devleti bir yandan Kürt halkına karşı kirli bir savaş yürütürken diğer taraftan Amerikan emperyalizminin güdümünde başta Ortadoğu olmak üzere dünya halklarına karşı savaş ve saldırganlıkta sınır tanımıyor. 50'lerde, Kore'ye asker göndermesi ve NATO'ya üye olmasıyla başlayan süreç son olarak Afganistan ve Libya'ya yollanan askerler ve Suriye'ye yönelik tehditler ile devam ediyor. Bunu yaparken sermaye devleti bir yandan Suriye'dekiler başta olmak üzere çeşitli paramiliter güçleri de silahlandırarak ABD taşeronluğu rolünü layıkıyla yerine getiriyor.

Tüm bu gelişmeler ile birlikte ele alındığında silahlanma verileri biraz daha anlamlı hale geliyor. Zira Türkiye'nin yürüttüğü kirli savaş ve emperyalizmin güdümündeki politikaları silahlanmada da payını arttırmasını sağlıyor. Bu alanda Amerikalı Prof. Noam Chomsky'nin 92'den itibaren tırmandırılan kirli savaşa dair tespitlerini hatırlamamak elde değil. Chomsky kirli savaşın tırmanışı ile ABD'nin Türkiye'ye silah satışını karşılaştırdıktan sonra şöyle diyordu: *"1990'lı yıllarda Kürt bölgelerinde korkunç bedellere mal olan bir vahşet yaşanırken, Batıların askeri yardımı bu vahşeti daha üst bir boyuta taşıdı. 1997 yılında ABD tarafından Türkiye'ye yapılan askeri yardım, ayaklanmanın bastırılması için yürütülen operasyonların başlangıcından itibaren yapılan yardımların toplamını geçti. Türkiye böylece dünyada ABD ordusunun öndeki alıcısı haline geldi."*

Bir yandan kendi halklarına bir yandan da komşu halklara karşı saldırganlığı tırmandıran bir devletin silah ticaretinde İsrail'i dahi geride bırakabilmesine şaşmamak gerekiyor.

Yandaş medyanın arsız sevinci

Bu silahlanma rakamlarının basına yansıma biçimi ise bir başka inceleme konusu. Kimi ajanslar sadece verileri yansıtmakla yetinirken özellikle yandaş medya diye tabir edilen AKP dümen suyundaki haber organlarının adeta müjdelercesine bu haberleri sunması, medyanın AKP'nin yanında lüverde olduğunun da kanıtı.

"Türkiye silahta İsrail'i koltuğundan etti", "Türkiye silah satışında İsrail'i solladı" gibi başlıklarla verilen haberlerde sermaye devletin silah simsarlığı adeta bir zafer gibi sunuluyor. Türkiye'nin İsrail ve İspanya gibi "devleri" de geçtiği söylenerek silah ihracatının 2016'da 2 milyar doları yakalayacağı adeta müjdeleniyor. Üstelik kimi siteler yerli silahların tanıtımlarını da haberlere eklemekten geri durmuyor.

Bu haber tarzı bile militarizm ile malul düzen kalemşörlerinin en az hamileri kadar kan üzerinden beslendiğini ve savaştan, katliamdan, kardeş halklara ölüm kusmaktan medet umduğunu gösteriyor.

Rakamlarla Türkiye gerçeği

Türkiye'nin silah ticaretindeki artışı ile övünenlere, "övünmeleri" için bir kaç veri daha sunmakta fayda var. Bu rakamları da baştaki rakamlarla yanyana incelediğimizde aslında madalyonun iki yüzü olduklarını da anlayabiliyoruz.

Silah satışında 8. olması ile övünülen Türkiye'nin işsizlikte Ekonomik İşbirliği Ve Kalkınma Örgütü (OECD) üyesi ülkeler içerisinde 2. sırada olduğu, ancak resmi rakamlarla oynanarak bu sayının gizlendiği bugün bir çok araştırma tarafından ortaya konuyor.

Eğitim ve sağlığa ayrılan paylar da Türkiye'nin tablosunu ortaya koymak için manidar. 2009 yılında Gayri Safi Yurtiçi Hasıla (GSİYH) içinde sağlığa ayrılan pay OECD ülkeleri arasında ortalama %9.5 iken, Türkiye 6.1 ile listede sonuncu sırada yer alıyor.

Yine sağlığa ayrılan pay alanında Türkiye 6.1 ile listenin sonundaki Meksika, Lüksemburg, Kore ve Estonya'nın de gerisinde kalarak sonuncu sıraya yerleşiyor. Bu oran ABD'de %17.4, Fransa'da %12, Almanya'da ise %11.6

Türkiye'nin yükselen tablosuna son olarak ise kadın cinayetlerindeki tırmanışı eklemek anlamlı olur. Kadın cinayetlerinin 2002'den 2012'ye kadar % 1400 kadar arttığı resmi raporlarla sabitlenmiş durumda. Türkiye kadın cinayetleri alanında da diğer ülkeler arasında başı çekmeyi sürdürüyor.

Ağustos'ta 71 işçi hayatını kaybetti

İş cinayetleri Ağustos ayında kadın-erkek demeden, ülkenin dört bir yanında da devam etti. İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin verilerine göre, Ağustos ayında en az 71 işçi hayatını kaybetti.

Meclisin raporunda, mevsimlik tarım işçilerinin yollarda öldüğüne vurgu yapılarak inşaatlar ve enerji sektöründeki ölümlere dikkat çekildi.

İşçi ölümleri sürüyor...

Rapora göre, geçtiğimiz ay içerisinde, mevsimlik olarak çalışan 18 işçi hayatını kaybetti. Muğla'da orman yangınına söndürme çalışmalarını yürüten helikopter düşerek yandı ve 5 işçi aramızdan ayrıldı. İnşaatlarda çoğunluğuna düşmelerin neden olduğu 14 ölüm yaşandı. Enerji sektöründe ise dört bir yandan elektrik çarpması haberleri geldi. Ağustos'ta 9 işçi hayatını kaybetti. Madenlerde ve büro-eğitim-sinema sektöründe 6'şar, nakliye ve metalde ise 5'er işçi yaşamını yitirdi.

Ağustos ayında yaşanan 71 iş cinayetinde 7'şer

ölüm Adana ve İstanbul'da; 5'şer ölüm İzmir ve Muğla'da yaşandı.

Set işçileri can verdi

İstanbul'da bayramın ikinci günü yaşanan trafik kazasında 3 set işçisi can verdi. İşçiler Eflatun Film'in yaptığı ve TRT'de gösterilecek olan Şubat dizisinin hazırlıklarında Bayram demeden 20-21 saat çalışıyorlardı.

"Evet artık yeter"

Adana'da ise inşaat işçileri dernek örgütlenme faaliyetinde bulunan 29 yaşındaki Cemal Özbek 25 Ağustos'ta 10. kattan düşerek aramızdan ayrıldı. İş cinayetine tanık olan Recai Gerçe sorumlulara seslendi.

Meclis, işçi sağlığı ve güvenliği mücadelesinin, emek hareketinin asli örgütlenme sorunu olduğuna dikkat çekti.

Devlet tecavüzcüleri korumaya devam ediyor!

Gün geçmiyor ki taciz-tecavüz haberleri duymayalım. Son dönem mahkeme sonuçları utanç davalarının beraatıyla dolu. Bunların son örneği ise Sakarya'da Haziran ayında ortaya çıkan, aralarında 2 Emniyet Müdürü ve 18 yaşından küçük öğrencilerin de olduğu 34 kişinin tecavüzüne uğrayan 14 yaşındaki Ö.C. ile ilgili.

Davanın son duruşması Sakarya Adliyesi'nde görüldü ve 19 sanık tahliye edildi. Bu durum ise büyük tepkilere neden oldu. Konuyla ilgili açıklama yapan Ö. C'nin avukatı Harika Günay Karataş "Bazı tahliyeler bekliyordum ancak bu kadarını beklemiyordum. Vicdanımız sızlıyor. Mağdurun mağdurluğu katlanarak devam ediyor. Suça sürüklenen çocuklar tahliye oldu. İtiraz edeceğiz. Benim müvekkilim devlet korumasında ve açık cezaevi hayatı yaşıyor. Kimseyle görüşmüyor. Burada cezalandırılan tek kişi Ö. C.'dir." dedi. Müvekkilinin kendisine "Serbest kalanların ayaklarına bari kırmızı halı da serselermiş" dediğini belirtti.

İstanbul Barosu Kadın Hakları Merkezi'nden avukat Gülen Köse ise konuyla ilgili olarak şunları ifade etti: "Müdahil olma talebimiz bir sonraki celseye ertelendi ama sanıkların tahliyesi ertelenmedi. Davadaki en büyük skandal, tutuksuz sanık olan Sakarya Emniyeti'nde amir olan polisin serbest bırakılması ve bir gün sonra da yurtdışına kaçmasıdır."

Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şube Başkanı Taylan Tanay "Bu olayı yok sayarak üzerini örterek hiçbir çocuğumuzu koruyamayız. Mahkemenin koyduğu yayın yasağıyla sanıkları korumak amaçlanmıştır. Özellikle olaya karışan kamu görevlisi olan kişilerin korunması anlamını geliyor." diyerek tepkisini ortaya koydu.

Bu kararla davada tutuklu sanık kalmazken düzen yargısı, bir toplu tecavüz davasında daha tecavüzcüleri akladı. Sanıklardan birinin babası "Oğlum sporcu idi. Bugün futbol oynaması gerekirken cezaevinde. Olaya tek taraflı bakılmaması gerek. Bu kız okulda, sınıfta herkesle beraber olmuş. Bu kız mağdur oluyor, bizim çocuklar tecavüzcü oluyor. Onun anne babasının da sorumluluğu var" diye konuşarak saldırgan açıklamalarda bulundu.

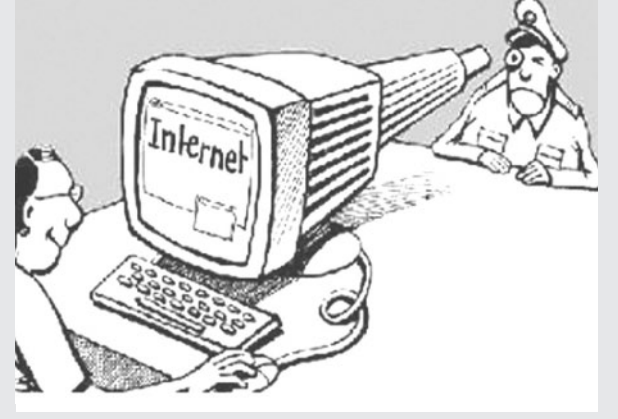
Bu açıklamayı rahatça yapabiliyor çünkü

Türkiye'de tecavüz suç sayılmıyor. Hatta devlet eliyle destek gördüğü için tecavüzcünün babası böyle konuşabiliyor. Zira devlet her zamanki umursamaz ve faşizan tavrını devam ettirmiştir ve suçu sosyal medyaya yüklemiştir. "Dava süreci göstermiştir ki 14 yaşındaki çocuğun bu elim duruma sürüklenmesine başlangıç noktası, sosyal medya üzerinden sağladığı iletişimdir. Sosyal medya bilinçli kullanıldığında çok önemli sosyal faydalar sağlayabildiği gibi özellikle çocuklar tarafından (örnek olayda olduğu gibi) kullanıldığında istismar ve istenilmeyen durumlarla karşı karşıya kalınabilmektedir. Bu bağlamda ailelerin çocuklarının sosyal medya kullanmaları noktasında özel bir hassasiyet göstermeleri büyük önem arz etmektedir. Sonuç olarak Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı hukuki çerçevede konuyu Türkiye Cumhuriyeti devletinin bir hukuk devleti olması ilkesi doğrultusunda yakından ve hassasiyetle takip etmekte, gerekli girişimlerde bulunmaktadır."

Devletin Ö.Ç. davasındaki tutumu, tecavüz karşısındaki tavrı başka bir dizi olayla birlikte devam etmektedir. Örneklersek; Bursa'da cezaevinden bir ay önce tahliye olan Ersel Argun, otobüs duraklarında bekleyen aralarında çocukların da bulunduğu dört kadına cinsel tacizde bulunduğu iddiasıyla gözaltına alınıp tutuklandı. Ama iyi halden kısa bir süre içerisinde serbest bırakıldı. Adapazarı'nda lise öğrencisi kızı "cinsel istismar" soruşturmasında yakalama kararıyla aranan Sakarya Emniyet Müdürlüğü Basın ve Protokol Şube Müdürü N.S.'nin yurt dışına "kaçtığı" ileri sürüldü. Siirt'te Nisan 2010'da 2'si kız kardeş 4 kız çocuğuna cinsel istismarda bulundukları gerekçesiyle 10 sanığın tutuklu yargılandığı davada karar çıktı ve sonuç yine beraat.

Bu ve bunun gibi tecavüz davalarını sıralayabiliriz. Ve hemen hemen hepsinin sonucu Sakarya'da Ö.Ç, Siirt'te N.Ç ve Fethiye davaları gibi beraatla sonuçlanmıştır. Ve suçlu, mağdur olarak gösterilmiştir. Bu düzen sürdükçe taciz-tecavüz olayları devam edecek ve ne yazık ki suçlular serbest dolaşacak. İşçi ve emekçi kadınlar tacize-tecavüze, şiddete, aşağılanmaya uğramak istemiyorsa sermaye düzenine karşı mücadele etmelidir.

Sansürde sıra sosyal medyada!

İnternetin büyük bir özgürlük alanı olarak sunulduğu dönemin hızla geride kaldığını biliyoruz. İnternetin hızla medya tekellerinin eline geçmesi ve denetime alınması ile birlikte son özgürlük alanı olarak görülen sosyal ağların da denetime tabi tutulmasının yol ve yöntemleri gün geçtikçe artıyor.

Özellikle Türkiye gibi ülkelerde bu arayış topyekün bir sansür dalgasının önemli bir ayağı olarak hayata geçirilmeye hazırlanılıyor. Türk devlet yetkilileri Facebook ve Twitter gibi ağlardan örgütlenebilecek bir tepkinin bile iktidarlarını sarsabileceklerinden korkarak yeni sansür yöntemleri arıyor.

Sansüre yeni bir halka...

Geçtiğimiz günlerde Kürt halkına yönelik yaşanan linç girişimleri ve devletin bildik bir biçimde bu saldırıları izlemekle yetinmesine yönelik açıklama yapan Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım, bu kez topu sosyal medyaya atarak yeni bir sansür dalgasının işaretini verdi. "Sosyal medya büyük toplulukları gaza getirebiliyor. Bu bir tehdittir. Tedbir alınması lazım" diyen Yıldırım linçleri bahane ederek Facebook ve Twitter'a yönelik yeni düzenlemeler yapılacağını ve bu ağların denetime alınarak hızla engellenebilmesinin imkanlarının arandığını söyledi.

Bu açıklamanın aslında linçlerle bir ilgisi olmadığını görmek zor değil. Zira geçmişten beri tüm bu linç girişimlerinin ve katliamların bizzat devlet eliyle organize edildiği biliniyor. Ancak ne zaman ki sosyal medya, tüm handicaplarına rağmen toplumsal mücadelede iyi kötü bir yer tutmaya ve diğer kitle iletişim araçları gibi toplumcu bir içerikle kullanılmaya başlandı, o zaman devlet tarafından da övülen bu özgürlük tehdit olarak algılanmaya başlandı. Özellikle "Arap isyanları"nın örgütlenmesinde biraz da sosyal medyanın rolünün şişirilmesi, belli ki bu korkuya tuz biber ekti. Ve tüm medyayı denetime almak için seferber olan AKP, bu kez de sosyal medyayı denetime almak için adımlarını hızlandırdı.

İnternet sansürü hızlanarak sürecektir!

Son olarak yeni sansür dalgasının işaretini veren Yıldırım "Bunun tedbirlerinin alınması lazım. Zor, nasıl alınır, bilmem. Bunun aramızda konuşulması lazım" diyerek niyetini, daha doğrusu sermaye devletinin niyetini belli etti. Bilgi Teknolojileri ve İletişim Kurumu ile birlikte çalışan bakanlığın yakın zamanda Twitter ve Facebook'u sürekli denetleyen ve anlık olarak durdurma imkanına sahip olan bir teknoloji üzerinde çalıştığı ifade ediliyor.

İnternet sansürü geçtiğimiz dönemde de Youtube ve benzeri sitelerin kapatılması üzerinden gündeme gelmiş, pek çok sitenin mahkeme kararı ile kolayca kapatılması yasal olarak mümkün hale getirilmişti.

Yarın çok güzel olacak...

Büyük aşklar, yolcuklarla başlar...

Toprağın kokusu işlerken köylünün ellerine mevsimlik rüzgârlar sıcak bir ezgiyle esiyor ve Adana şehrinin Yenice ilçesinde Yılmaz Pütün adında bir bebek yaşama merhaba diyor ağlamaklı bir sesle. Tarih 1 Nisan 1937.

Yılmaz Pütün, okuma yazma bilmeyen ve topraksız bir köylü olan ailenin iki çocuğundan birisi. Daha 6 yaşındayken ağa için pamuk tarlalarında çalışmaya başlamıştı ve her sabah 6 km uzakta olan köydeki bir okula yürüyerek gidip geldi. Daha sonra annesiyle Adana'ya gelip yerleştiklerinde bir gün rast geldiği sinema perdesi ve ona yansıyanlar dikkatini çekmişti. Dikkatini çeken bu durum oniki yaşındaki Yılmaz'ı çok etkilemişti. Sinema artık onun tek eğlencesiydi. Sinemaya duyduğu ilgi her geçen gün artmış ve sinema makinistliği yapan komşusundan bir gün bir filme pirsantaj memuru arandığını duyduğunda çok sevinmişti.

Yılmaz artık bu işle sinemanın içindeydi. Sinema afişlerini sırtlayıp mahalle mahalle köy köy dolaşıyor ve sinemaya daha çok ilgi duyup sinema ile ilgili düşünmeye ve yazmaya başlıyordu. 1957 yılında İstanbul'a gelmiş ve sinemayla ilgili işler yapmaya devam etmişti. Yılmaz Güney, 1959 yılında Atıf Yılmaz'ın asistanlığını üstlenmişti ve Atıf Yılmaz'ın yönetmenliğini yaptığı "Bu vatanın çocukları" ve "Alageyik" isimli filmlerin hem senaryosunu yazdı hem de filmlerde rol aldı.

Bir gün film setini polisler basar ve Yılmaz Güney gözaltına alınır. Uzun süren mahkemenin ardından 1,5 yıl hapis ve 8 aylık bir sürgüne mahkûm edilir. Bu olayın nedeni Yılmaz Pütün ismini filmde rol almaya başladığında Yılmaz Güney olarak değiştirmesidir. Yılmaz Güney, lise yıllarında fabrika işçisi ile ilgili kaleme aldığı bir yazıda "buralar eşit olsa cennet olur" cümlesini kullandığından komünizm propagandası yapmaktan aranmaktadır ve isim değişikliği de bu olayın sonucudur.

İsyanın yaratıcılığı

Yılmaz Güney yaşadığı yoksulluktan sıyrılıp zengin olabileceği olanakları çektiği filmlerle yakalamaya başlamıştı ve istese sanatını popüler kültürle birleştirip burjuva sanatının paralı sanatçısı olabilirdi. Ama Yılmaz Güney yaşamında böyle bir sanata ve sanatçılık anlayışına hep karşı çıktı. Çocukluktan beri yaşadığı yoksullukların bir çelişkinin ürünü olduğunu anlamış ve yeni dünyanın mümkün olduğunu yaşamında ve sinemada haykırmaya başlamıştı. Yılmaz Güney'in emekçileri ve ezilenleri sinemaya taşıması aynı oranda geniş kitlelerin de onu sahiplenmesine neden olmuştu. Yılmaz Güney ilk filmlerinde emekçilerden ve ezilenlerden bahsederken daha sonraki filmlerinde emekçilerin ve ezilenlerin kurtuluşundan yani devrimden ve sosyalizmden bahsetmeye başlıyordu.

Yılmaz Güney devrimci kişiliğini sadece sanat anlayışıyla buluşturmasıyla değil, aynı zamanda yaşamında devrimci mücadeleye sunduğu katkılarıyla da kitlelerin sevgisini kazanmıştır. 12 Mart 1971 faşist darbesinin ardından devrimcilere

dönük saldırıların yoğunlaştığı bir dönemde Mahir Çayan ve yoldaşlarını evinde saklamasından dolayı 2 yıldan fazla bir süre hapse ve sürgüne mahkûm edildi. 1974 yılında hapishaneden çıktıktan sonra "Arkadaş" filmini, yine aynı yıl Adana'da "Endişe" filmini çekerken, karıştığı bir olay sırasında bir yargıcı vurarak öldürmesi üzerine 19 yıl hapis cezasına mahkûm oldu.

Yılmaz Güney, düzenin üzerinde uyguladığı tüm baskılara rağmen devrimci sanat anlayışını içerde ve dışarıda sürdürmüştür. Devrimci sanat anlayışının getirdiği yaratıcılık, Yılmaz Güney'in filmlerindeki karakterde hayat bulmuştur.

Yılmaz Güney'in cezaevinde yazdığı "Sürü" filmi Zeki Ökten tarafından 1978'de çekilmiş bir filmidir. Dönemin baskı ve zorbalıkları sürerken aynı zamanda filmin çekiminde yaşanan yoksulluk da çabasıdır. Ancak her şeye rağmen film çekilmiştir. Filmin tüm bu olumsuz şartlara rağmen çekilmesinde film ekibinin gittikleri yerlerde Yılmaz Güney'in filmi demesi yeterli olmuştur ve birçok olanak Yılmaz Güney'i sevenler tarafından sağlanmıştır. Bu durum Yılmaz Güney isminin ve onda hayat bulan devrimci sanat anlayışının yaşamdaki ifadesi ve karşılığıdır. Çünkü sanat anlayışının özellikle o dönemlerden başlayarak giderek popülist söylemlerle yozlaştığı ve herkese tepeden bakan sözüm ona aydın sanatçıların toplumun sorunlarına yüz çevirdiği yıllardır. Bu yıllarda kitlelere yüz çevirmeyen devrimci sanatçılar da birçok kez hapis ve sürgünle düzen tarafından terbiye edilmek istenmiştir.

Yılmaz Güney için içerde ya da dışarıda olmak önemli değildi, önemli olan çektiği filmler ve onun selameti. Çünkü filmlerinde devrim seçeneğini ortaya koyan bir anlayış vardı ve filmlerini devrime giden yolda kitleleri kazanma adına iyi bir araç olarak görüyordu. Yılmaz Güney "Sanat tek başına devrim yapmaz, fakat doğru bir çizgiyle dünya hakkında doğru bir siyasi görüşe sahip olan bir sanatçı, eserleri yoluyla, halkla, kitlelerle çok güçlü geniş bağlar kurabilir" sözüyle zaten belirtmiştir bakışını.

Güneyin sıcaklığını taşıyanlar asla yılmazlar

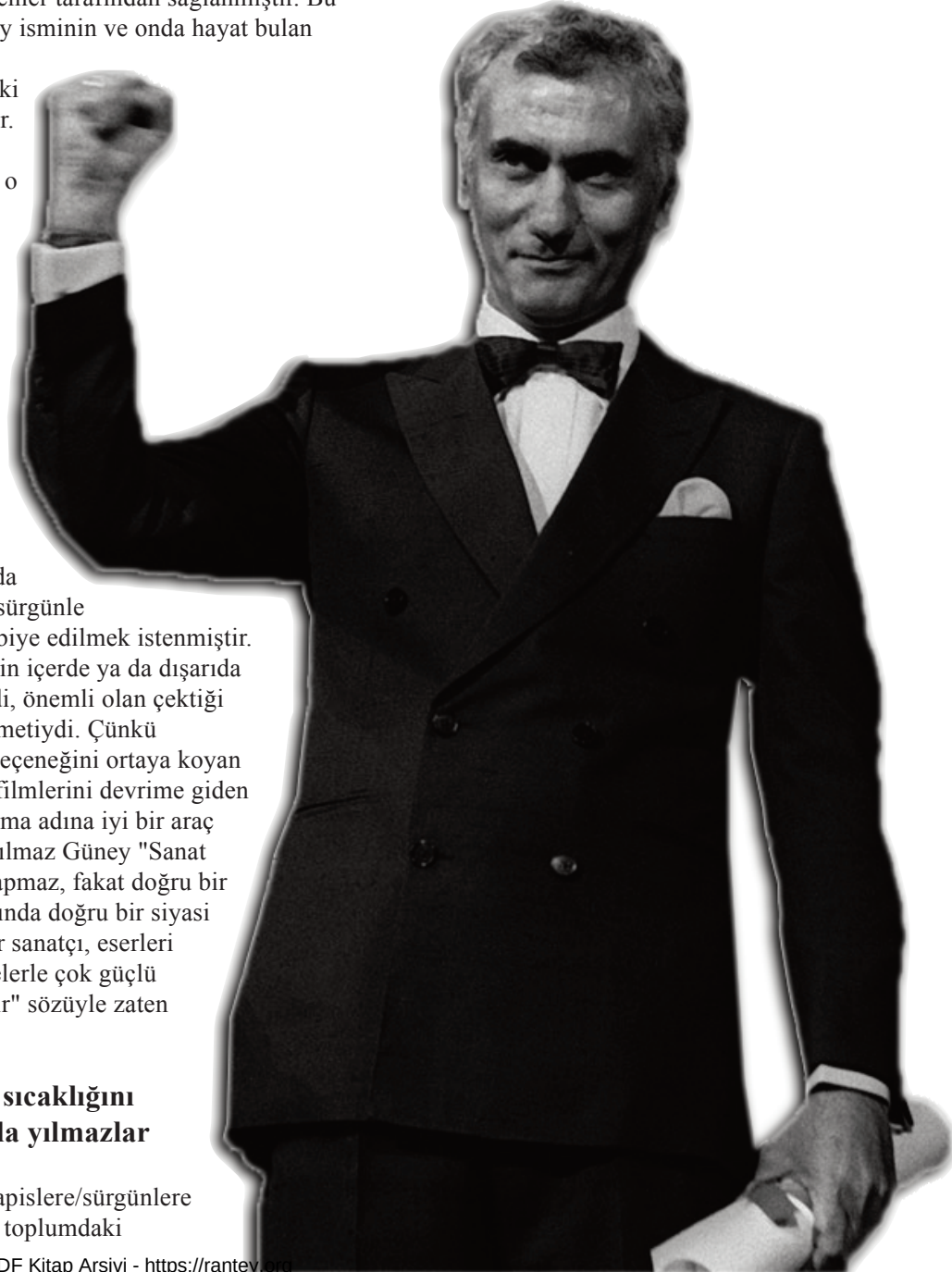
Yılmaz Güney haislere/sürgünlere aldırış etmediği gibi toplumdaki

sömürüyü, zulmü ve baskıyı da filmlerine taşıyarak devrimci sanat yaşamını hep sürdürdü. Cezaevinde yazdığı ve daha sonra tekrar kurguladığı "Yol" filmiyle Cannes Film Festivali'nde ödül aldı. Yurtdışına çıktıktan sonra "Duvar" filmini çekti. Fransa'da çektiği "Duvar", onun son filmi olmuştur. Bir sonraki yıl, 9 Eylül 1984'te yakalandığı amansız hastalıktan kurtulamayarak, düşlerindeki sayısız projesiyle birlikte aramızdan ayrıldı.

Yılmaz Güney'in 1 Mayıs 1984'te yaptığı konuşması ise onun güneyin sıcaklığını yüzünde taşıdığının ve asla yılmadığının açık bir ifadesidir.

"Dağlarımız, ovalarımız ve ırmaklarımız bizi bekliyor. Biz bütün ömrümüzü gurbette geçirip gurbet türkileri söylemek istemiyoruz. Biz yiğitlikleri ile destanlar yazmış bir halkız. Ve önümüzde duran bütün güçlükleri yenecek azme, kararlılığa ve koşullara sahibiz... Dost ve düşman herkes bilsin ki; kazanacağız, mutlaka kazanacağız!

Bir köle olarak yaşamaktansa bir özgürlük savaşçısı olarak ölmek daha iyidir..."

Mücadele Postası

Eğitim Sen'den Dinçer'e yanıt

Eğitim Sen İzmir Şubeleri, kademeli eğitim sistemine neden karşı olduklarını ve Milli Eğitim Bakanı Ömer Dinçer'in "kademeli eğitim sistemine karşı çıkanlar ya PKK'lıdır ya da laikçidir" sözlerine karşı basın toplantısı düzenledi.

4 Eylül sabahı Hasan Sağlam Öğretmen Evi'nde düzenlenen kahvaltılı basın toplantısında açıklamayı, Eğitim Sen İzmir 6 No'lu Şube Başkanı Duran Sınacı okudu. Ömer Dinçer'in sözlerine değinerek bakanın içine düştükleri aczi gösterdiğini söyleyen Sınacı, bakanın bilimsel gerçekleri çarpıttığını vurguladı.

Ömer Dinçer'e "ağzından çıkanları kulağının duyması" uyarısında bulunan Sınacı, 11 Eylül'de Türkiye'nin dört bir yanından başlayıp 15 Eylül'de Ankara'da son bulacak eylemin duyurusuyla açıklamasını tamamladı.

Ayrıca bakanın kademeli eğitimi eleştirenleri PKK'lı ya da laik "suçlaması"na karşı Eğitim Sen'in suç duyurusunda bulunacağını belirtildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Gebze'de köleci anlayış

Gebze TOSB mevkisi TAYSAD Organize Sanayi Bölgesi'nde faaliyet gösteren Murat Ticaret Kablo Sanayi AŞ'de işçi alımları sırasında köleci ve sömürücü anlayış kendini gösteriyor.

İşe giriş evraklarını doldurarak işbaşı yapmak isteyen işçilere açık senet ve sendikaya üye olmayacaklarına dair yazılı metinler imzalatma dayatmasına gidiliyor. Aynı zamanda deneme süresi olarak iki ay dayatılarak işçiler tehdit ediliyor.

Daha işe başlamadan sindirme ve sömürü anlayışının hüküm sürdüğü Murat Ticaret Kablo Sanayi AŞ'de çalışma koşulları da bir o kadar kötü. Yaklaşık 400 işçinin çalıştığı fabrikada ücretler asgari ücret üzerinden hesaplanıyor ancak patronun işbirlikçileri tabii ki bunun dışında tutuluyor. Zorunlu mesailerin dayatılmasıyla çalışma 12 saati buluyor.

Fabrika içerisindeki en ufak hak arama mücadelesinde bile işten çıkartılma saldırısına başvuruluyor. İşçilerin sendikal örgütlenmesinden korkan patron ve onun işbirlikçileri, fabrikayı kapatma tehditleri savurarak işçilerin örgütlenmesinin önüne geçmeye çalışıyor.

Aslında tüm bu yaşananlar patronların işçilerden korkusunun sonucu. Ama korkmakta haksız değiller, eğer biz birleşirsek korkuları da gerçek olur ve o zaman bu koşullar değişebilir. Yoksa bu saldırılara boyun eğer yaşayıp gideriz.

Gebze'den Kızıl Bayrak okurları

Bingöl'de cezaevi koşullarına protesto

Bingöl M Tipi Ceza İnfaz Kurumu yerleşkesinde kalan tutsaklar cezaevi koşullarını, koğuştaki doluluğu protesto emek için yatakları ateşe verdi. 3 Eylül akşamı gerçekleşen eylemde 200 tutuklunun kaldığı yatakhane bölümünde yataklar yakıldı.

Bingöl Belediyesi'nden gelen itfaiye ekipleri çıkan yangını söndürdü. Yangın sırasında dumandan etkilenen 2 tutuklu Bingöl Devlet Hastanesi'ne götürüldü.

Eylem sırasında devletin kolluk güçleri cezaevi etrafında yoğun abluka uyguladı. Koğuştaki çok fazla tutuklunun kalmak zorunda bırakıldığını belirten tutuklularla cezaevi görevlileri arasında kısa süreli arbede yaşandı.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

İzmir Cad. Halilbey İşhanı D-9/13 Kızılay / ANKARA

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Başkan Mao ve Ho Amca'yı saygıyla anıyoruz...

Mao Zedung

1893 - 9 Eylül 1976

Ho Chi Minh

1890 - 2 Eylül 1969

